ROBBIE HURT

Hazard

Traducerea și adaptarea în limba română de

CRISTINA ANCA NICOLAE.

ALCRIS

Capitolul 1

Jo auzi soneria exact în clipa în care găsi soldățelul de jucărie rătăcit. Sigur era Bobbie care venise să-i spună că închisese restaurantul, și să-l vadă pe Jon.

– Intră... am impresia că a adormit! strigă prin ușa deschisă de la hol însă, drept răspuns, auzi din nou soneria sunând insistent.

Ce naiba! Jo băgă soldățelul în cutie, închise capacul și se repezi în hol. Dacă Jon se trezea atunci, adio baie relaxantă și culcat devreme... Va rămâne trează până după miezul nopții. Deschise ușa de la intrare, dar cuvintele îi înghețară pe buze când, în loc s-o vadă pe chelnerița sa, văzu silueta unui bărbat profilându-se în întunericul de afară. Jo își încleștă mâna pe mânerul ușii și făcu gestul instinctiv de a se da înapoi dar, în aceeași clipă, se liniști, fixându-l cu ochii măriți de uimire: era Adam.

Adam Roker își reveni primul și schiță un zâmbet.

– Hmm... poate ar trebui să spun: „Dintre toate barurile din lume, tocmai în al meu s-a nimerit să intre". Dar nu e tocmai fraza potrivită. Apoi, fiindcă ea continua să-l privească mută de uimire, continuă: Mă inviți înăuntru... sau ai de gând să mă ții aici toată seara, uitându-te la mine ca la o fantomă?

Dar ești chiar o fantomă, îi venea ei să strige. O fantomă pe care am exorcizat-o cu mult timp în urmă!

– Ce... ce cauți aici?

– Frumos mod de a-mi ura bun venit... după atâta vreme, râse el cu o undă de amărăciune în voce. De fapt, mă așteptam s-o văd pe mătușa ta, domnișoara Thornton. Nu e acasă?

Jo strânse și mai tare mânerul ușii și, cu un efort supraomenesc îi răspunse calm:

– Mătușa Joan a murit acum trei luni.

Adam se schimbă la față.

– Oh, nu știam... îmi pare rău...

– De ce ți-ar părea? Parcă o urai.

Adam vru s-o contrazică, dar se abținu.

– Jo... îmi dai voie să intru?

Să intre? Îngrozită, dădu să-i închidă ușa în nas, dar el se opuse, împingând-o cu mâna.

– Nu-ți fie teamă. N-am venit decât să discutăm afaceri.

Fără o vorbă, Jo deschise ușa larg și-i făcu semn să intre.

Statura lui impunătoare făcea ca holul să pară și mai mic decât era, și când o urmă în salon se aplecă să treacă pragul.

Tăcând, Jo încerca să-și ascundă sentimentele contradictorii: furia de ce se întorsese tocmai atunci, după opt ani? Frica dar, mai presus de toate, imensa ușurare că Jon era în pat și dormea și că în cameră nu se vedea nici o urmă a existenței lui.

În fața șemineului Adam se întoarse s-o privească și Jo se strădui să pară cât mai calmă.

– Ia loc, îl invită pe un ton rece. Să-ți aduc ceva de băut?

Era mulțumită că îi vorbea pe un ton detașat, oficial, ca angrosiștilor cu care făcea afaceri. Adam o privi lung și îi răspunse pe același ton rece:

– Da... mulțumesc... aș bea puțin whisky. Și se trânti pe canapea, vădit ușurat, în timp ce Jo se aplecă să scoată din servantă una din cele două sticle de whisky, neîncepute, primite de Crăciun de la unul dintre furnizori. Când se ridică văzu deasupra cele două fotografii înrămate una cu mătușa ei ținându-l în brațe pe Jon la vârsta de o săptămână, cealaltă cu Jon în prima zi de școală, în uniformă nouă și cu ghiozdanul aproape la fel de mare ca el. Cu o mișcare rapidă întoarse rama cu fața în jos și o împinse în spatele fructierei, apoi umplu cu whisky un pahar și în altul își turnă și ea un strop. Când se întoarse cu fața spre el văzu că Adam o privea puțin surprins. Însă, în afară să-i mulțumească politicos, nu spuse nimic. Apariția lui neașteptată care, la început, o lăsase perplexă, îi dădea acum o senzație de panică și fiori pe șira spinării. Se duse să aprindă focul în șemineu, apoi se așeză

într-un fotoliu și sorbi din pahar. Câteva secunde în cameră nu se auzi decât focul arzând în șemineu, dar Jo simțea privirea lui Adam ațintită asupra ei.

Când puse paharul pe măsuță atinse cu brațul vaza cu narcise galbene. Parfumul lor dulce umplea încăperea și, în timp ce admira florile, strânse din buze. Să fi fost fiindcă tocmai în după-amiaza aceea le văzuse în grădină tremurându-și vesele cupele în vântul tăios de afară, ceea ce coincidea cu brusca, total neașteptata ei stare de exaltare? Nu, totul se terminase de mult, își spusese. Totul se terminase. Doar nu avea să i se întâmple din nou după atâția ani! Nu-și exteriorizase acea nouă și minunată senzație, păstrând-o pentru sine ca pe un lucru prețios și, în timp ce aranja florile în vază, auzise telefonul.

– Jo? Sunt Mark. Ce faci?

– Bine, îi răspunsese, deși simțea o undă de neliniște în vocea lui. Mark Sinclair, fostul avocat al mătușii, acum al ei, nu-și pierdea timpul telefonând pentru cine știe ce fleac.

– S-a întâmplat ceva? Să nu-mi spui că s-a dublat chiria pentru *Pear Trees*, fiindcă nu știu dacă-mi pot permite să plătesc două mii de lire pe an!

– Tocmai am aflat că domnul Lidyatt a murit săptămâna trecută, îi răspunsese acesta, fără să-i ia în seamă tonul arogant.

– Oh, nu se poate... bietul domn Lydiatt! Vocea îi devenise plină de compasiune, dar la celălalt capăt al firului Mark pufnise:

– Pe naiba „bietul domn Lydiatt”! Peste o zi ar fi împlinit nouăzeci de ani și moartea îi bătea la ușă de multă vreme! Mi-e teamă totuși că pentru tine, personal, asta nu e o veste bună.

– Așa e. Întotdeauna s-a purtat foarte amabil cu mine. Dar, vorba ta, era foarte bătrân... și asta înseamnă că *Pear Trees* acum îmi aparține.

Urmase o pauză, apoi Mark o întrebase:

– Ce ți-a povestit domnișoara Thornton despre afacerile sale?

– Nu prea multe. Spunea mereu că o să am timp destul să mă ocup de ele și, după cum știi, mi-a lăsat totul prin testament, inclusiv *Pear Trees*.

– Îmi pare rău, Jo, dar indiferent ce ți-o fi dat de înțeles, n-ai nici un drept asupra proprietății lui Lydiatt.

– D... dar... nu înțeleg, se bâlbâise ea.

– Cunoști mare parte din povestea asta, dar ar fi mai bine s-o afli în întregime. Mătușa ta a lucrat vreme de treizeci de ani ca bucătăreasă și menajeră la bătrânul Lydiatt. După cum știe toată lumea, s-a îndrăgostit de ea, dar mătușa ta nu era genul care să se înghesuie la măritiș... și tu îi semeni. Când el a plecat să locuiască la Cannes, și-a arendat ferma și trei hectare de pământ la un preț de nimic, cu promisiunea de a i le lăsa prin testament, sau ție, în caz că ea va muri prima. Cred însă că bătrânul, care era șiret ca un vulpoi bătrân, în toată viața lui nu s-a îndurat să dea cuiva măcar un capăt de ață.

– Mătușa Joan n-ar fi investit atâția bani și efort în această proprietate, dacă nu ar fi existat înțelegerea, replicase ea cu o voce tremurând puțin, simțind cum i se risipește toată buna dispoziție.

– O fi existat vreo înțelegere între ei, dar nimic în scris. Cu ani în urmă trebuia făcut un act legalizat, în termeni foarte clari. Eu am tot bătut-o la cap cu asta, dar de fiecare dată îmi spunea că domnul Lydiatt va avea grijă de toate și că n-are rost să-l sâcâie, ca s-o creadă vreo hărpăreață. Nu ți-am spus, dar după ce a murit mătușa ta am luat imediat legătură cu avocații lui Lydiatt din Londra, care au fost destul de rezervați... „Vă asigurăm că ne vom ocupa de această problemă... Domnul Lydiatt este prea bolnav ca să-l deranjăm acum". Iar azi a sosit bomba. Singurul testament datează de acum patruzeci de ani și nu există nici o referire la mătușa ta și nici un act în care să fie menționat *Pear Trees* sau terenul.

– Dar... trebuie să fie o greșeală. *Trebuie* să existe un testament mai recent.

– Nu cred. Am căutat și am verificat peste tot. Și... mi-e teamă că situația e chiar mai gravă. Terenul a fost deja pus în vânzare... grabă ce mi se pare o totală lipsă de respect, însă, probabil, totul a fost aranjat dinainte... fiindcă deja un consorțiu se arată interesat.

Jo își învinsese starea de panică ce amenința să o copleșească.

– Vrei să spui că *Pear Trees*, restaurantul și grădina pe care mătușa Joan... și cu mine le-am pus pe picioare... că le-am pierdut? îl întrebase cu voce tremurată, simțind că lumea se prăbușește în jurul ei. Mark, trebuie să existe o portiță de scăpare. Faptul că se află la marginea proprietății înseamnă că aceasta poate fi vândută și separat. Eu, bineînțeles, nu-mi permit să cumpăr fără împrumut, pe care deja l-am făcut pentru renovare și cumpărarea noului echipament de bucătărie. Aș putea, totuși, plăti chirie noilor proprietari și peste câțiva ani, poate aș fi în stare să le fac o ofertă.

– Mda, poate... Pe Jo o iritase tonul lui circumspect... Dar dacă patronatul decide să cumpere, nu cred că vei fi încântată să-i ai drept proprietari, chiar dacă-ți vor da voie să rămâi. Am auzit că există deja proiecte în legătură cu terenul.

– Proiecte? Ce fel de proiecte?

– Cred că intenționează să construiască un mare parc de distracții.

– Un ce?

– Știi și tu... montagne russe, zidul morții, șalupe pe lac... distracție sută la sută, așa că nu văd cum *Pear Trees* ar mai putea rămâne în picioare. Profitând de tăcerea ei, se grăbi să adauge: Ca avocat, te sfătuiesc să te împaci cu gândul și să vinzi totul cât mai repede, înainte să se afle planurile patronatului.

– Nu, replicase Jo cu mai multă vehemență decât intenționase. Nu plec nicăieri. Mătușa Joan a pus prea mult

suflet în *Pear Trees*... datoria mea e să rămân. Aici e și casa mea, pe care o iubesc, și nu renunț, cu atât mai puțin acum când totul merge ca pe roate. E vorba despre emisiunea de televiziune despre care ți-am povestit... Vreau să plec la Londra să discut cu regizorul, iar săptămâna viitoare aștept să mi se ia un interviu pentru unul din suplimentele de duminică, în care vor apărea o serie de articole despre bucătăria țărănească. Nu, Mark, îți mulțumesc pentru sfat, dar n-am de gând să las totul baltă tocmai acum.

– Și parcul de distracții? Ce te faci dacă dincolo de gard va exista un bazin plin cu foci?

– Cu trei hectare de pământ între noi, nu cred că mă vor deranja, dar hai să nu anticipăm! Poate că patronatul va hotărî că nu e ceea ce le trebuie... sau nu vor obține autorizația de construcție... bănuiesc că există o grămadă de contestații din partea localnicilor.

– Se poate... dar să știi că lucrurile se mișcă rapid. Deja am primit telefon din partea unui reprezentant al grupului, care mi-a spus că va veni să inspecteze terenul, ceea ce include și bucata ta de pământ. S-a exprimat foarte clar.

– Nu-ți face griji... mă descurc eu cu el, chiar de-ar fi să apară învăluit într-un nor gros de fum.

– Măcar promite-mi că nu vei face nimic care să-ți înrăutățească situația. Când îți pui în minte ești la fel de căpoasă ca mătușa ta.

Vorbele lui o făcuseră să râdă.

– Mulțumesc, am s-o iau ca pe un compliment. Te asigur că n-am să mă iau cu el la bătaie. Poate chiar am să-l invit să discutăm civilizat, la un pahar.

Dar, de îndată ce pusese jos receptorul îi dispăruse orice urmă de optimism. Existau o mulțime de întrebări la care nu știa răspunsul. Dacă patronatul cumpăra proprietatea, o vor lăsa să locuiască acolo în continuare? Dar ea mai va dori acest lucru? Îi vor stabili o chirie rezonabilă? Știa că Mark avea dreptate. *Pear Trees* și-ar mai fi putut păstra renumele de restaurant select în vecinătatea parcului de distracții?

Era pentru prima oară când mătușa ei nu-i putea da sfaturi, așa cum făcuse de fiecare dată în perioadele de criză din viața ei: prima oară când avea zece ani și părinții îi muriseră într-un accident de mașină, iar mătușa o adusese la moșie și o crescuse ca pe propriul său copil și, mai târziu, când avusese cel mai mult nevoie de prezența ei...

– E o cameră drăguță, Jo. Vocea lui Adam o trezi la realitate. În timp ce el își plimba privirea în jur, ea se gândi că nu avea de ce să-i fie rușine. Dimpotrivă. Își spunea cu mândrie că salonul, decorat în tonuri calde de verde pal, era elegant și confortabil, iar mobilierul vechi, cumpărat de mătușa sa de-a lungul anilor, se asorta perfect cu draperiile din creton imprimat cu ghinde și flori de nalbă. Nu știam la ce să mă aștept, continuă el. Fata de la restaurant mi-a spus că o găsesc pe domnișoara Thornton la *cocină...* Ce e cu numele ăsta?

– Când mătușa Joan a luat ferma în primire, în curte era un hambar de piatră. Sus era depozitat fânul iar jos se afla grajdul pentru vite și cocina porcilor. Ea a locuit deasupra restaurantului, iar pentru noi... pentru mine a renovat vechiul hambar. Pe locul unde stăm acum era grajdul, iar cocina a devenit bucătărie. *Cocina* e numele pe care l-a dat Jon casei... Pentru cine nu știe povestea, pare șocant. Nu-și dădu seama ce spusese până ce el n-o întrebă mirat:

– Jon?

– Oh... un prieten, se grăbi să-i răspundă, dar Adam părea să nu fi observat. Spuneai că ai venit să o vezi pe mătușa pentru afaceri? se arătă interesată. Apoi, înainte ca el să deschidă gura, își aminti brusc ce-i spusese Mark și izbucni: Doamne, sfinte, tu ești tipul de la patronat!

– Da, eu sunt tipul de la patronat, zise el punând jos paharul cu băutură.

– Bănuiesc că te-au trimis să evaluezi prada de război.

Adam schiță un zâmbet.

– Dacă vrei, îi poți spune și așa.

– De fapt, ce este acest patronat?

O clipă o studie cu atenție, apoi începu să-i explice:

– E condus de sir Giles Wetherby. Nu știu dacă ai auzit de el dar e o figură bine cunoscută în lumea afacerilor. Au început cu petrolul... așa i-am contactat... însă acum vor să se lanseze și pe piața divertismentului... partide de vânătoare de potârnichi, sateliți TV, chestii de-astea.

– Deci, să ne așteptăm ca antenele-satelit să invadeze Compton Downs și în weekenduri să auzim împușcături? spuse ea pe un ton sarcastic.

– Cam așa ceva, bănuiesc.

– Și pe mătușa de ce voiai s-o vezi?

– Pentru a încerca să rezolvăm problema închirierii. Uite ce e, Jo, adăugă el, pe un ton puțin nervos, observ că prezența mea nu-ți face nici o plăcere, așa că îmi termin paharul și plec. Nu trebuie să-ți faci probleme în privința asta... Mâine dimineață mă văd cu avocații mătușii tale, care mă vor informa cine se ocupă acum de proprietate.

– Eu mă ocup.

– Tu? Spre satisfacția ei, Adam rămase perplex, dar următoarele cuvinte rostite de el nu-i mai făcură atâta plăcere. Imposibil... ești prea tânără pentru treburile astea!

– Am aproape douăzeci și șase de ani... sau ai uitat? Firește, sunt tot cu opt ani mai tânără decât tine, replică ea cu aroganță, însă Adam îi răspunse cât se poate de calm:

– Ceea ce înseamnă că la treizeci și patru de ani sunt un bărbat bătrân... dovadă și firele albe din cap. Și-și trecu degetele prin părul negru și des, într-adevăr, înspicat cu fire albe.

– Nu cred că bănuiește cineva cât ești de bătrân.

Știa că se poartă copilărește, dar nu se putea opri. Imaginea lui Adam îi bântuise prea des visele... și coșmarurile, iar acum, bărbatul care îi sfâșiase inima și din

cauza căruia nu-și mai revenise niciodată se afla acolo, în fața ei. Făcând eforturi să-l privească direct în față pentru prima oară, constată cu o ușoară neliniște că era aproape neschimbat. E drept că tânărul chipeș de odinioară devenise un bărbat a cărui frumusețe nu mai era provocatoare, și arăta chiar mai solid, mai impozant deși, pe vremea când nu era decât o elevă timidă de șaptesprezece ani, ceea ce o atrăsese în primul rând la el fusese forța fizică. Dar și ea se schimbase în acei ani, își spuse Jo, însă mai mult sufletește, iar acum se simțea pe picior de egalitate cu el.

– Din păcate eu mă ocup de afaceri și va trebui să tratezi cu mine... dacă nu, cu Mark.

– Care Mark?

– Mark Sinclair... Ar fi vrut să adauge „logodnicul meu", dar din cine știe ce motiv spuse doar „avocatul meu".

– Acum îmi amintesc. Am numărul lui de telefon printre hârtiile mele. Mâine dimineață am să-l sun.

Discuția părea încheiată, însă Jo insistă din nou:

– De fapt, pentru ce-ai venit?

– Să vizitez proprietatea. Nu s-a hotărât cumpărarea ei, așa că voiam să arunc o privire. Conacul e cam părăginit, iar terenul nu arătă nici el mai bine, presupun.

Jo își aminti grădinile, pădurile, iazul ascuns între potecile umbrite de rododendroni, locurile ei preferate de joacă de pe vremea când era un copil singuratic, și apoi refugiul, în clipele grele ale anilor de după aceea, motiv pentru care, poate, tonul lui indiferent o înfurie făcând-o să izbucnească:

– Bineînțeles, voi nu vedeți în asta decât o nouă sursă de bani. Nici nu mă așteptam să apreciați frumusețea locului... decât dacă Roata Mare se va încadra în peisaj și pe lac se va putea face schi nautic.

Adam o privea cu răceală.

– Eu aș spune că dacă totul merge bine, acest teren va oferi locuri de distracție pentru mii de oameni, nu doar unuia singur, așa cum s-a întâmplat cu bătrânul care ani de zile a locuit aici ca un păianjen și care precis angajase o întreagă armată care să țină gloata la distanță.

– Ai grijă cum vorbești... asta sună a frustrare.

– A...? Ascultă, știi bine că niciodată n-am ascuns faptul că am pornit de la lingură de lemn, vorba mătușii tale, așa că frustrarea, cum îi zici tu, n-are nici o legătură cu asta. Proprietatea este lăsată în paragină, iar mare parte din teren nu e bun de cultivat. Vei lăsa casa în ruină sau să fie demolată, ori preferi să fie transformată într-o locuință cu apartamente scumpe, pentru oameni bogați care-și doresc o adresă la țară și care să se cheme „conacul Lydiatt"? Având permanent în față exemplul mătușii tale, e sigur că nu ai devenit o snoabă.

– Las-o în pace pe mătușa Joan, mormăi ea printre dinți.

– Cu mare plăcere! Credeam că m-am obișnuit cu ideea că avea o puternică influență asupra ta și încă mai simt fiori pe șira spinării... Știu că nu e plăcută deloc situația pentru nici unul dintre noi, însă trebuie să ne comportăm civilizat...

Civilizat! Era exact cuvântul pe care-l folosise când vorbise cu Mark la telefon cu câteva ore în urmă, iar acum „răgea" ca o tigroaică rănită. Trase adânc aer în piept ca să se calmeze.

– Și cu *Pear Trees* ce o să se întâmple? Înțeleg că e inclusă în planurile patronatului.

– Până acum nu s-a decis nimic, dar pe hârtie, în afară de restaurant sunt trecute și cele trei hectare de teren. Vom vedea ce va mai fi. Îmi imaginez că mătușa ta a cheltuit o grămadă de bani.

– Da, replică Jo cu amărăciune. Niciodată nu s-a îndoit că într-o bună zi *Pear Trees* va fi al ei.

– Ce să-i faci, se mai întâmplă, zise el ridicând din umeri, apoi uitându-se la ceas. Trebuie să plec. Mai am ceva de scris și de dat câteva telefoane în străinătate.

– Unde locuiești?

– La hotelul *Stonegates House.*

– Te-ai instalat confortabil, remarcă ea pe un ton amabil dar rece, însă Adam păru să nu observe și, privind-o cu atenție, o întrebă:

– În rest... cum o duci, Jo?

– Oh, bine. Restaurantul merge bine și și-a câștigat o oarecare faimă.

– Seara nu pare prea animat, observă el.

– Lunea e închis, dar mâine seară organizăm petrecerea de nuntă pentru fiica familiei Sanderson, o familie numeroasă. De aceea ne mândrim că ne-au ales tocmai pe noi.

– Chiar așa? Jo era mulțumită că el părea sincer impresionat. Și asta nu e rău deloc dacă, totuși, patronatul va fi noul proprietar, se gândi ea însă, imediat, expresia lui se schimbă. Nu mă refeream la afaceri, ci la tine. Te-ai schimbat mult. Umbra de regret din vocea lui o irită.

– Cum te așteptai să mă găsești, Adam? Oamenii se schimbă, se maturizează... și nici eu nu mai sunt eleva de șaptesprezece ani pe care o știai.

– Asta o văd foarte bine, dar în minte am păstrat imaginea fetei blonde, vesele, în rochie roz. De-abia acum am realizat că ea nu mai există. Și, văzând că Jo rămâne tăcută, continuă: Nu mă înțelege greșit... dar te-ai schimbat foarte mult.

– Asta e impresia ta. Și-și coborî privirea ca el să nu observe că în ochi îi sclipeau scântei de furie. Te conduc.

Adam se făcu că nu pricepe și rămase așezat pe canapea.

– Nu ești măritată, nu-i așa? o întrebă uitându-se la mâna ei.

– Nu, nu sunt măritată, îi răspunse surprinsă. Oh, Doamne, nu-l mai suport! își spuse încercând să-și păstreze calmul. Tu cum o duci? Sper că ideile tale nebunești ți-au adus succes.

– Unele dintre ele. Îmi amintesc că pe vremea aceea aveam câteva idei mărețe. Cred că devenisem de-a dreptul insuportabil.

Ar fi vrut să-i strige: De ce, Adam? De ce mi-ai făcut asta? Te iubeam mai mult decât orice pe lume și mai părăsit fără un cuvânt! Dar, lăsând jos paharul din care abia sorbise, nu-i spuse decât:

– Da, erai... insuportabil.

Adam râse.

– Acum chiar semeni cu Jo-Jo cea de altădată.

– Nu-mi spune Jo-Jo. De fapt, în afară de tine nimeni nu m-a mai strigat pe numele ăsta de copil tâmpit.

Adam se ridică în picioare și se apropie de ea și, stânjenită, Jo își dădu seama că în salonul mic, statura lui impozantă părea, oarecum, nepotrivită. Fără să vrea își înălță privirea spre el și-l văzu studiind-o atent. Ochii lui negri, pătrunzători, întotdeauna îi citiseră gândurile. Jo întoarse repede capul într-o parte, dar el îi luă palma într-a lui, nelăsând-o să și-o retragă.

– Uite ce e, Jo...

De la etaj se auzi o bufnitură, apoi un țipăt scurt și Jo se smulse de lângă el.

– Scuză-mă că nu pot să te conduc. Trebuie să merg sus. Noapte bună.

Și, lăsându-l în mijlocul camerei, se repezi pe scări, urcând câte două o dată. Jon căzuse din pat, trăgând plapuma după el, dar aproape că adormise din nou. Îl ridică și, legănându-l, îl puse încet în pat apoi, mângâindu-i părul blond îi privi fața de îngeraș care-l făcea să pară și mai vulnerabil decât era, față care întotdeauna o înduioșa făcând-o să-și dorească cu disperare să-l protejeze și să-l răsfețe. Se întrebă dacă acela era copilul care, doar cu câteva zile în urmă, iscase un scandal la școală, făcând o criză de nervi atât de puternică, încât fusese chemată să-l potolească. Cei de la școală declaraseră că

intenționat se comportă așa, pentru a atrage atenția asupra sa, și Jo recunoștea că aveau dreptate. Deși se jura de fiecare dată că asemenea situații nu se vor mai repeta, se învinovățea când crizele lui de isterie izbucneau din senin. Jon era sufletul și lumina ochilor ei, dar avea prea puțin timp să se ocupe de el. Din nou își luă angajamentul că va lăsa *Pear Trees* pe planul doi, pentru a se dedica mai mult copilului. Îl sărută pe frunte și se întoarse să iasă din cameră.

Din prag, Adam urmărise încruntat întreaga scenă. Văzându-l, Jo simți un gol în stomac dar, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, închise ușa încet, coborî scările și se îndreptă spre holul de la intrare.

– Noapte bună, Adam, zise deschizându-i ușa. Am să-i spun lui Mark că vei lua legătura cu el, adăugă pe un ton fără inflexiuni.

Adam împinse ușa și, prinzând-o de mână, o trase în salon.

– Ce scenă înduioșătoare, spuse el ușor zeflemitor.

– Ți-am zis să pleci. Nu trebuia să urci după mine.

– Al cui e copilul? Nu... am să reformulez, fiindcă din cât am văzut mi-am dat seama că e al tău. Mi-ai spus că nu ești măritată.

– Și n-am mințit... nu sunt măritată.

– Atunci, ești divorțată.

– Nici divorțată nu sunt, replică ea, stăpânindu-se să nu izbucnească. Nu sunt și n-am fost măritată. Ți-am răspuns la întrebare deși asta nu te privește. În timp ce-i vorbea îl privea

direct în ochi și-l văzu cum roșește. Păstrează-ți calmul, își spuse. În câteva zile Adam Roker va pleca și nu se va mai întoarce... și nu trebuie să-l mai vadă pe Jon.

Adam se duse la fereastră și privi în întunericul de afară. Începuse să plouă și stropii se prelingeau pe geam.

– Câți ani are copilul? o întrebă fără să-și întoarcă privirea.

– Șase, minți ea, fără să clipească. Adam nu trebuia să afle vreodată adevărul... Jon era un copil firav, scund pentru vârsta lui și tot n-ar fi ghicit chiar dacă l-ar mai fi văzut. N-avea cine să-i spună secretul pe care îl împărtășise doar mătușii ei.

– Șase! Doamne, Johanna, n-ai pierdut timpul degeaba! replică el apropiindu-se și fulgerând-o cu privirea.

– Ah! icni ea de parcă ar fi stropit-o cu apă rece și, sub impulsul momentului, ridică mâna și-l plesni peste față, eliberându-și toată furia și tensiunea în care stătuse până atunci. Adam se clătină pe picioare. Palidă și respirând întretăiat, îl privi în tăcere.

– Bănuiesc că o meritam, spuse el sarcastic, însă vorbele lui îi dădură timp să-și capete controlul.

– Ce te așteptai să fac... să intru la mănăstire și să-mi plâng de milă? În zilele noastre fetele nu mai mor din cauza iubirilor neîmplinite, zise ea cu indiferență.

– Asta e și părerea mea, așa că, venind aici în seara asta, cel puțin m-am lămurit că m-am înșelat în multe privințe... mai ales crezând că te-ai schimbat. De fapt, nu te-ai schimbat

deloc. Ai rămas aceeași femeie dură, intransigentă, directă... dar, pe vremea aceea, eram prea îndrăgostit ca să realizez acest lucru.

– Tu și îndrăgostit! zise Jo, pe un ton batjocoritor. Când ai plecat fără un cuvânt, nu păreai deloc îndrăgostit! Adam vru să riposteze, dar ea nu-l lăsă să vorbească. Oh, scuzele nu-și au rostul, nici acum, nici altă dată! Oricum, totul e de domeniul trecutului... Te rog să pleci... sunt obosită și mâine am o zi grea. Și ieși în hol, iar Adam, neavând de ales, o urmă. În fața ușii Jo se opri și, întorcându-se cu fața spre el, îi zise pe același ton ironic:

– Apropo, tu ești însurat... sau divorțat?

– Nu, n-am fost căsătorit. Cred că imaginea acelei fete blonde m-a obsedat prea mult...

Vorbele lui îi evocară amintiri dureroase, dar nu lăsă să se vadă.

– Oh, bietul de tine... ce sentimental ai devenit, și asta pentru o fată care nu există.

Și deschise ușa larg. Fără un cuvânt, Adam trecu pe lângă ea și dispăru în întuneric. Jo închise ușa și se rezemă de ea tremurând. Gata, o făcuse și pe-asta. Îl pusese pe fugă și n-avea să se mai întoarcă. În plus, se și răzbunase, dar el nu va afla niciodată. Ducându-se în salon, se așeză pe canapea și rămase cu ochii ațintiți la focul din șemineu.

Capitolul 2

– Jo, nu trebuie decât să le dovedim că suntem buni, să le arătăm că n-avem cum să pierdem. Lui Bobbie îi străluceau ochii anticipând lupta pe care o vor avea de dat.

Așa simțise și ea cu o zi în urmă, se gândea Jo abătută, dar după o noapte de nesomn și cu Jon care fusese irascibil și la micul dejun și în drum spre școală, îi pierise tot entuziasmul.

Se uită la cei trei angajați care stăteau în fața ei în bucătăria de la *Pear Trees,* mutându-și privirea de la Bobbie, chelnerița, la Phil, tânărul dar iscusitul bucătar și la Denise, văduva între două vârste, care o ajuta la treburi, nu fiindcă ar fi avut nevoie de bani, ci ca să-și umple timpul. Toți o urmăreau cu atenție, dar și cu milă disimulată, să vadă cum primise această nouă lovitură. Aceștia sunt oamenii mei, își spuse Jo, cuprinsă de un val de afecțiune.

– Bobbie, mă bucur să aud asta, îi spuse zâmbind, dar poate ar fi mai bine să vă gândiți la situația voastră. Putem

munci pe brânci optsprezece luni, dar să nu mi se înnoiască contractul de închiriere, sau să mi se ofere unul ale cărui clauze să nu mi le pot permite. Încerc să fiu egoistă, deși aș fi disperată dacă v-aș pierde, totuși vreau să vă spun... să vă spun că dacă doriți să plecați nu mă opun. Vă voi da referințe excelente, ca să nu vă fie greu să găsiți un alt loc de muncă.

– Doamne, Jo, nu mai bate câmpii și ascultă. Bobbie, de obicei o fire calmă, părea chiar nervoasă. După ce ne-ai povestit de dimineață, ne-am consultat și am hotărât ca nici unul dintre noi să nu plece. Tu și mătușa ta ne-ați învățat ceea ce știm. Vă suntem recunoscători și... în caz că nu știi... te iubim foarte mult, Johanna Thornton. Indiferent ce se-ntâmplă, nu te părăsim...

– Așa e, confirmă Daphne, iar Phil adăugă:

– Dacă, totuși, vrei să plecăm, va trebui să ne dai afară cu forța.

Jo strânse din buze și se uită în podea. Cu câteva ore în urmă eram disperată, dar acum nu mai sunt, se gândi. Cu asemenea oameni lângă mine ar trebui să mă consider cea mai norocoasă fată.

– Vă mulțumesc... deși mă așteptam la asta. Acum să ne vedem de treburi.

– Jo, ai putea avea succes la bărbatul ăsta... reprezentantul patronatului, spuse Daphne privind-o apreciativ.

– E o idee grozavă! exclamă Bobbie, dându-și ochii peste cap. Domnul Roker al nostru e un tip trăsnet. Ar trebui să-ți încerci farmecele asupra lui, Jo. În caz că nu vrei... eu nu mă dau în lături să...

– Bobbie, chiar ai de gând să trăncănești toată dimineața? se răsti Jo. Vorbele îi ieșiseră din gură fără să vrea, dar imediat își recăpătă controlul și-și puse șorțul, ignorându-le privirile uimite. Vrei să mă ajuți să pregătesc desertul... să termini prăjitura cu lămâie și să faci crema de ciocolată cu rom? Tu, Daphne, ești drăguță să te ocupi de legume? Dacă aveți nevoie de mine, mă găsiți în bucătăria din spate. Și dispăru trântind ușa în urma ei, ca să nu mai audă murmurul vocilor.

Mult mai târziu, după ce Jon își băuse ceaiul, fusese îmbăiat și se așezase la televizor, sună Mark la telefon.

– De dimineață a venit să mă vadă la birou tipul acela... Roker. De fapt, când am ajuns, deja mă aștepta.

Jo deveni brusc atentă.

– Aha, spuse pe un ton indiferent.

– Am înțeles că vă cunoașteți.

– Da, mai exact ne-am cunoscut cu mulți ani în urmă.

O clipă se lăsă tăcerea, apoi Mark zise:

– Se pare că a fost o surpriză pentru tine când a apărut aseară la *Pear Trees.*

– A fost o surpriză pentru amândoi și mă gândeam că, tocmai pentru că mă cunoaște, e pus în dificultate. N-ai putea să-i propui, lui sau patronatului, să delege pe altcineva? Au o mulțime de angajați... avocați, cei de la relațiile cu publicul... Oricum, altcineva. Nu contează cine, ar fi vrut să adauge.

– Nu-i ușor, Jo. Nu ți-a spus cine... mai bine zis ce este?

Jo simți pământul clătinându-i-se sub picioare.

– Cum adică... *ce* este?

– Aș greși dacă aș spune că el *este* patronatul... mai există și alți membri... totuși nu e un fitecine, ci unul dintre factorii de decizie. În după-amiaza asta am sunat un prieten care mi-a spus că firma lui are un respect deosebit pentru Roker. Într-un cuvânt, e un tip influent. Cum de nu ți-ai dat seama, Jo... mai ales că îl cunoști?

Lui Jo îi veni în minte imaginea proaspătului absolvent de facultate, atât de sărac încât, uneori, străbătea kilometri întregi prin Londra ca să economisească banii de autobuz, după ce insista s-o conducă până la căminul unde locuia. Când ea aflase, Adam îi povestise că mama lui îi ținuse la facultate și pe el și pe sora lui mai mică, încă studentă, frecând podelele într-un spital, dimineața, iar seara făcând curățenie în două birouri, încheind spunându-i că, oricum, mersul pe jos nu dăunează nimănui...

– Nu, nu știam. Ești convins de asta?

– Sunt *foarte* sigur. Roker e pionul central în cadrul companiei și nimeni nu-i dă sfaturi ce să facă. În locul tău mi-aș face probleme. Cum spuneai, afacerea poate cădea... încă mai analizează avantajele și dezavantajele și, oricum, ca avocat, eu te reprezint. Nu va fi nevoie ca tu să ai de-a face cu ei... în special cu Roker... dacă nu vrei. Mă voi asigura că a înțeles că totul se rezolvă prin mine.

De fapt, *ce* vreau? se întrebă Jo, zâmbind cu amărăciune, în timp ce punea jos receptorul. Nu vreau

decât să mă trezesc și să constat că totul a fost un coșmar și că Adam Roker n-a apărut în viața mea ca o fantomă a trecutului.

Și, din nou, gândurile care o ținuseră trează cu o noapte în urmă îi reveniră în minte: în cazul în care compania va cumpăra proprietatea, cât de mult se va implica Adam în această afacere? Cum să se asigure că el nu-l va mai vedea pe Jon? Cum ar reacționa dacă ar afla adevărul? Și dacă prin absurd, s-ar întâmpla asta, i l-ar fi putut lua pe Jon? Bineînțeles că n-ar putea și mai încetează cu istericalele, își zise nervoasă. Acum opt ani te-a părăsit și și-a pierdut orice drept, legal sau moral, asupra lui Jon.

O clipă se simți dezolată, ca atunci când Adam o părăsise și ea trebuise să înfrunte viitorul de una singură, înconjurată doar de dragostea necondiționată și mereu prezentă a mătușii Joan. Lacrimi de recunoștință îi umeziră ochii amintindu-și devotamentul acesteia față de ea și, apoi, față de Jon.

Mai târziu, însă, după duș, stând întinsă în pat, gândurile i se întoarseră la scena cu Adam de cu o seară în urmă, văzută acum prin prisma celor aflate de la Mark. Poate ar fi trebuit să se simtă rușinată, dar nu din cauza vorbelor ce i le spusese lui Adam, le merita din plin și nu le regreta ci, fiindcă luată complet prin surprindere de apariția lui, încercase să se poarte cu o politețe rece, fără să privească dincolo de imaginea lui pe care o purtase în minte vreme de opt ani.

În cele din urmă își alungă din minte aceste gânduri obsedante, încercând să se relaxeze și să se pregătească pentru seară, deși continua să tremure de grijă.

Părul proaspăt spălat și-l pieptănă peste cap și-l strânse într-un coc lejer apoi, în cinstea evenimentului, își fardă pleoapele, își dădu cu ruj, și se parfumă cu apa de colonie pe care o folosea de obicei, după care se grăbi să se îmbrace. Avea câteva rochii comode pe care le purta seara în restaurant, dar pentru ocazia aceea nu se potrivea nici una. Alături de ele, în dulap, era singura toaletă într-adevăr elegantă pe care o avea, un taior din jerseu de mătase crem, pe care mătușa Joan i-l făcuse cadou cu câțiva ani în urmă. Așa că se îmbrăcă cu el ca să nu pară o sărăntoacă pe lângă femeile care, în mod sigur, aveau să-și etaleze cele mai elegante toalete și se încălță în pantofii bej cu toc înalt, deși știa că a doua zi o vor durea picioarele îngrozitor. În seara aceea nimeni nu va avea motive să spună că proprietara restaurantului *Pear Trees* e o femeie prost îmbrăcată.

Când domnul și doamna Sanderson sosiră împreună cu invitații, lor, Jo își luă în primire rolul de amfitrion, ascunzându-și starea de neliniște sub masca femeii preocupate de bunul mers al treburilor, întreținându-se cu invitații pe care-i condusese la etaj în sala de recepție unde, două femei din localitate, chemate de obicei să ajute în astfel de ocazii, îi întâmpinau cu băuturi. La un moment dat, când coborî să

meargă la bucătărie, în holul de la intrare îl văzu pe Adam Roker. Ce naiba căuta acolo? se gândi înfuriată. Îi dăduse limpede de înțeles că pentru ea, petrecerea aceea era foarte importantă, totuși el venise acolo s-o descurajeze și asta doar dintr-o plăcere sadică. În cazul acesta, singura soluție era să-l expedieze de-acolo cât mai repede.

Apropiindu-se de el observă că era îmbrăcat în costum de seară, cămașa de un alb imaculat contrastând cu fața bronzată. Văzându-l, inima îi tresări în piept. Gâfâind ușor și furioasă pe el, dar și pe propriile reacții, nici nu auzi când el o salută cu un „bună seara, Johanna".

– Îmi pare rău, dar în seara asta restaurantul e închis, îi zise ea pe un ton rece.

– Închis? Și își ridică privirea spre etaj de unde se auzeau râsete și clinchet de pahare. Mie nu mi se pare.

– Înțelegi foarte bine ce vreau să spun. Iar în seara asta nu e deschis pentru toată lumea și nu primim comenzi pentru acasă.

Adam își îngustă ochii enervat.

– Dar nu vreau să fac nici o comandă. Mă aflu aici pentru că mi-e foame și vreau să mănânc.

Jo își strânse pumnii ca să nu izbucnească. Cum îndrăznea să-i vorbească așa, de parcă ar fi fost deja proprietarul restaurantului, și să provoace o scenă ridicolă?

– Ți-am spus că avem o petrecere.

– Da, o nuntă, replică el privind-o malițios. Departe de mine gândul de a le strica distracția, dar dacă aș face rost

de o masă... aici, de exemplu... și privirea i se opri într-un colț al holului... te asigur că voi căuta să trec neobservat.

Adam Roker și neobservat! Jo nu se mai putu abține.

– Da, sigur, e locul ideal de unde se poate urmări tot ce se întâmplă! De asta ai venit, nu? Să vezi cât de bine ne descurcăm, ca să dai raportul mai departe. Când mai vrei să ne spionezi, rezervă-ți un loc dinainte. Noapte bună.

Și se întoarse să plece, dar el o prinse strâns de încheietură.

– Nu-mi spune că n-ai cu ce servi un oaspete în plus și că prezența mea te împiedică să-ți vezi de treburi. O femeie descurcăreață, cum bănuiesc că ești, sigur își face provizii...

– Oh, iată-te, Adam! Începusem să cred că nu mai apari. Izbucnirea plină de efuziune a domnului Sanderson o făcu pe Jo să-și smulgă mâna din strânsoare și să se întoarcă cu fața spre el. Cu gura căscată, îl auzi spunând: Domnișoară Thornton, acesta este invitatul de onoare despre care v-a vorbit soția mea la telefon. Vi-l prezint pe Adam Roker.

– Ne-am... cunoscut, zise Adam.

– Dar... bâigui Jo, încercând să-și revină... ați spus *invitat*?

– Cum? Jean nu te-a contactat? Oh, Doamne, i-o fi scăpat din vedere cu toată agitația din timpul zilei. Îmi cer scuze, domnișoară Thornton. Întâmplarea a făcut ca Adam să mă sune la birou și, din vorbă în vorbă, să-mi spună că nu are nici un program în seara asta, așa că l-am invitat la nuntă. Dar Jo nu-l mai auzea. Era sigură că după cele ce-i spusese lui Adam

cu o seară în urmă, acesta se gândise la un subterfugiu ca să fie invitat și, ca și cum n-ar fi fost destul, își mai și bătuse joc de ea. Sunt sigur că vă descurcați, draga mea, Jean nu mi-ar ierta-o niciodată, fiindcă mereu îmi amintește că datorită lui Adam ne-am putut cumpăra vila din Portugalia.

– Bineînțeles că ne vom descurca, domnule Sanderson. Nu vă faceți griji și nu fiți supărat pe soție. Nici nu trebuie să-i povestiți despre acest incident. Voi aranja să se mai pună o masă, îi spuse Jo zâmbind.

Sanderson îl luă pe Adam de braț.

– Hai înăuntru să bem ceva, băiete, îl invită el și îndreptându-se spre scări Adam îi aruncă lui Jo o privire triunfătoare.

În ciuda faptului că întreaga seară fusese nervoasă, sau poate tocmai de aceea, petrecerea de nuntă fusese o reușită, excesul de adrenalină ținând-o permanent în priză. Stătuse la bucătărie de unde o îndemnase tot timpul pe Bobbie să se învârtească printre oaspeți și să-i raporteze comentariile apreciative. Acum, când se ajunsese la cafea și fursecuri, stării de euforie îi luase locul oboseala. Aplecată deasupra mesei de bucătărie, abia aștepta să se descalțe și să se arunce în pat.

– Jo... ești așteptată sus, o anunță Bobbie la un moment dat.

– Sus? Ah, nu... rămân aici! zise alarmată.

– Nici să nu te gândești. Sandersonii vor să-ți mulțumească personal.

Bineînțeles că trebuia să se ducă. Se îndreptă greoi din spate, își aranjă părul și-și șterse fața încinsă cu un șervețel. În timp ce-și dezbrăca haina albă de la uniformă, Bobbie izbucni pierzându-și răbdarea:

– Dacă tot ai început, du-te să faci un duș, schimbă-ți uniforma... Și o împinse afară, trăgând-o după ea spre salonul îmbâcsit de fum de țigară. De la masa principală, domnul Sanderson o întâmpină cu un zâmbet larg.

– Domnișoară Thornton, meniul a fost excelent... și ne-am distrat foarte bine.

Jo se uită în jur la fețele vesele ale invitaților, ocolind cu privirea o singură masă.

– Așa e, confirmă doamna Sanderson. I-ai oferit Philippei o petrecere de neuitat.

– Vă mulțumesc, plăcerea a fost a *noastră*, răspunse Jo fericită.

În astfel de ocazii, ca un ultim semn de apreciere, mătușa Joan insista să-și conducă oaspeții la plecare și deși Jo nu-și dorea nimic altceva decât să stea retrasă în bucătărie, învățată cu o autodisciplină rigidă, se conformă rămânând la intrare până ce domnul și doamna Sanderson se îndreptară spre parcarea de unde se auzeau voci vesele și oaspeții își urau „noapte bună". Tocmai când se gândea ușurată că Adam avusese bunul simț să plece fără să încerce să mai dea ochii cu ea, îi auzi vocea de undeva din spate.

– Felicitări, Jo. În seara asta ai făcut o superbă demonstrație de profesionalism.

Jo se răsuci și-i văzu privirea malițioasă pe care, însă, reuși să i-o susțină după ce trecu primul șoc, apoi din nou îi remarcă ținuta impecabilă, prestanța și aerul autoritar. Cum de nu-și dăduse seama din prima clipă cu cine are de-a face, când prosperi oameni de afaceri treceau pragul restaurantului aproape în fiecare zi? Se spune că haina face pe om, dar Jo știa că Adam Roker rămânea același bărbat stilat, echilibrat și sigur de sine chiar dacă nu purta costum scump, ceas de aur și inel de sigiliu, un bărbat care inspira încredere, dar și teamă. Era suficient de obiectivă ca să poată vedea clar că Adam cel de acum arăta incomparabil mai bine decât tânărul din urmă cu opt ani. Era la fel de sigură de asta pe cât de convinsă că putea rămâne total imună la farmecul lui!

– Da... într-adevăr meriți felicitări, continuă el, schițând un zâmbet. Nu e de mirare că aseară ai făcut urât când te-am întrebat cine conduce restaurantul. Acum văd că e pe mâini bune... Mătușa ta ar fi fost mândră de tine în seara asta. Și adăugă, puțin îndurerat: Într-adevăr, te-ai schimbat foarte mult. Unda de regret din vocea lui o surprinse din nou.

– Nici tu nu mai ești același. Îmi amintesc că erai la fel de sigur pe tine, dar afacerile nu-ți mergeau atât de bine ca acum.

Adam ridică din umeri.

– Într-un fel, am avut norocul să fiu în locul potrivit la momentul potrivit... Și să-mi pot alege cu grijă prietenii... majoritatea lor.

Ironia amară din tonul lui o șocă, dar când se uită cu coada ochiului la el, figura lui nu exprima nimic. Intraseră pe un teren periculos și trebuia făcut ceva, așa că schimbă subiectul.

– Mă bucur că ți-a plăcut mâncarea, îi zise, apatică.

Adam nu-i răspunse, dar se apropie de ea și Jo se retrase repede un pas înapoi.

– Nu...

– Nu ce? Nici nu te-am atins, replică el, ridicând mirat din sprâncene.

– Știi la ce mă refer... și mai bine ai avea grijă cum conduci. Ai băut, mai zise pe un ton dezaprobator.

– Eu n-am băut. Știi că nu beau... atunci când o fac, beau cu măsură.

– Nu știam... de unde să știu... Acum, scuză-mă, mai am treabă la bucătărie. Și deschise ușa larg. Noapte bună, Adam, îi spuse pe un ton rece.

– Da, nu te mai reții.

Și, întorcându-se, ieși și se pierdu în noapte.

Capitolul 3

– Bine, domnișoară Thornton, cred că e suficient. Cu asta vă vom putea face o bună reclamă, dumneavoastră și restaurantului *Pear Trees*. Reportera își bagă în geanta mare de piele blocnotesul și pixul. Scuzați-ne, dar nu putem rămâne la prânz... deși, după cum se vede, arată absolut senzațional. Mai avem o întâlnire în după-amiaza asta. Mulțumim oricum. Și uitându-se la ceas se ridică. Cred că Dave a terminat de făcut fotografiile, dar aș mai vrea una făcută în bucătărie, cu dumneavoastră și bucătarul, ținând în mâini linguri de lemn... ceva de genul ăsta. Apoi, câteva afară, poate cu bucătarul prezentându-și specialitățile pe un platou.

– Da, cred că Phil a aranjat unul, dacă nu chiar două platouri, o asigură Jo.

– Apoi, mai vreau câteva fotografii cu grădina. Mătușa dumneavoastră a făcut dintr-un teren viran un adevărat paradis. Iată un alt subiect interesant pentru cititorii noștri. Și aș mai

vrea să-mi vorbiți despre planurile de extindere a spațiului său de folosință... mă gândesc la o terasă de vară sau altceva.

– Mda, asta ar fi o atracție în plus, recunoscu Jo pe un ton neutru. Hotărâse să păstreze tăcerea asupra vânzării terenului și posibilele urmări.

– Ce frumoasă e, spuse reportera uitându-se pe fereastra salonului la pajiștea din spatele restaurantului. Sincer vă invidiez. Câți ani aveți... douăzeci și cinci, nu? Și toate acestea vă aparțin. Luându-și geanta nu observă privirea amuzată a lui Jo. Să mergem... începem cu bucătăria, apoi ieșim afară.

Jo îl văzu pe Phil în uniforma albă, pozând mândru la intrarea restaurantului, apoi își plimbă privirea asupra clădirii lungi, din piatră cenușie. Casa ei! Cuprinsă de un val de iubire aproape atavică, se răzvrăti împotriva sorții nedrepte care din nou se juca cu viața ei. Nu, de data asta nu va mai ceda!

Era bucuroasă că vremea se nimerise să fie frumoasă. Ca toate grădinile, și a ei își arăta întreaga splendoare sub cerul fără nori. Într-adevăr, mătușa Joan transformase un câmp în paragină într-un rai, iar efectul, cel puțin asupra celor care o vedeau pentru prima dată, era unul de surpriză. Mătușa ei știuse că nu va avea nici timp nici bani pentru a angaja o armată de grădinari, așa că în locul straturilor și rondurilor de flori ce aveau nevoie de o îngrijire specială, împărțise grădina în alei lungi străjuite de arbuști, la capătul fiecăreia aflându-se câte un intrând în formă de semicerc. Mai exista acolo un mic

lac artificial pe malul căruia creșteau primule galbene și ciuboțica-cucului, ici-colo câte o bancă ascunsă între arbori și tufe de trandafiri și caprifoi ce înmiresmau serile de vară.

Fotograful tocmai își strângea echipamentul când, privind pe lângă el spre aleea ce ducea de la casă spre râu, Jo rămase consternată văzându-l pe Adam. Îndesându-și pumnii în buzunare și înfigându-și unghiile în carne încercă să-și păstreze cumpătul, și zâmbetul pe buze până ce mașina celor doi se îndepărtă. Apoi o porni nervoasă pe alee. Grădina era locul ei preferat de refugiu și nimeni, cu atât mai puțin Adam, nu avea dreptul să pătrundă acolo decât invitat.

Îl văzu de departe pe malul râului, cu mâinile în buzunare, urmărind-o cum se apropie. Dintr-o singură privire Jo observă cum era îmbrăcat: jeanși bej, pulovăr crem, pe gât, și haină de piele, maro. Se și vede mare moșier, pufni în sinea ei.

– Realizezi, sper, că mi-ai încălcat proprietatea! îl întâmpină, gândindu-se că dacă nu s-ar fi grăbit atât de tare, n-ar fi gâfâit și vocea i-ar fi fost mai sigură.

– Jo, pentru numele lui Dumnezeu, hai să nu ne mai ciondănim. Bănuiesc că nu intenționezi să încerci să mă alungi din nou de pe proprietate. Credeam că ai învățat lecția! Jo se abținu să-i dea răspunsul care-i stătea pe buze. Calm! Calm! Dacă nu era atentă, din nou va reuși s-o prindă pe picior greșit când, de fapt, el era cel care proceda incorect. Aruncam doar o privire în jur... n-am făcut nimic rău... ah, ba da, am călcat pe iarbă!

– Mă mir că n-ai adus cu tine ruleta de măsurat! replică ea. Iar dacă tu... și cei din patronat doriți să-mi vizitați proprietatea, v-aș fi recunoscătoare dacă m-ați anunța în prealabil ca să fixăm o întâlnire. Cred că așa e cel mai corect. Și e de preferat s-o faceți prin intermediul lui Mark, adăugă pe un ton glacial.

– Mark? Ah, da, avocatul. El este îngerul tău păzitor? Da, am înțeles. Am să le transmit. Bănuiesc că o vor face săptămâna viitoare... Giles a fost deja aici, acum câteva zile, să arunce o privire.

– Ah, da?

– Da. Și s-a-ntors cu câteva idei interesante.

– Nu crezi că s-a cam grăbit? Nu e logic ca mai întâi să hotărâți dacă cumpărați, înainte să vă lansați în cine știe ce idei fanteziste?

– Oh, nu ți-am spus? Îmi pare rău! zise el pe un ton ironic, privind-o cu maliționzitate.

– Ce să-mi spui? În loc să-i răspundă, Adam o porni cu pași mari de-a lungul malului. Jo se grăbi să-l urmeze. Ce să-mi spui? repetă, cu un ușor tremur în voce.

– Că am decis să cumpărăm.

– Adică tu ai decis! îi strigă, de data asta pe un ton ostil.

– Da... eu le-am recomandat... iar Giles a fost de acord cu mine. Proprietatea a fost lăsată de izbeliște, dar peste zece, cincisprezece ani se va dovedi o investiție foarte bună.

– Ziceai că partenerul tău are o idee interesantă.

– Păi, s-a gândit ca pe lac să circule vaporașe cu aburi, ca acelea de pe Mississippi, să construiască un *montaigne-russe*,

în conac să deschidă un fast-food... și ăsta-i doar începutul. Cred că se mai gândește la acel subsol să amenajeze o „cameră cu figuri de ceară...

– Și *Pear Trees* cum apare în planurile voastre? întrebă Jo cu o voce tremurândă

– Am propus să ți să permită să rămâi... plătind o chirie la cursul pieții, firește.

– Mulțumesc, îți sunt recunoscătoare.

De parcă n-ar fi auzit-o, Adam continuă, arătând cu mâna spre grădină:

– Așa cum arată acum, Giles consideră, probabil, că e o sursă de profit neexploatată. Aici s-ar putea amenaja niște terenuri de golf grozave și locuri de joacă pentru copii. Jo închise ochii. Poate când îi va deschide, Adam va fi dispărut, cu sir Giles cu tot. Dar, când îi deschise, îi văzu privirea ironică și zâmbetul malițios din colțul gurii și, brusc, se gândi că precis Adam jubila, așteptându-se ca ea să izbucnească în lacrimi, să-i cadă în genunchi și să-i cerșească milă. Ar fi trebuit să știe că așa ceva n-avea să se întâmple niciodată. Asta-i tot ce aveam să-ți spun, încheie el, uitându-se la ceas. Peste zece minute am întâlnire cu arhitectul la conac.

– Văd că nu pierzi timpul, spuse ea pe un ton zeflemitor. Ce caută acolo? Face măsurători pentru grătarul de cârnați?

– Nu, vreau să-l duc să-mi vadă apartamentul.

– Care apartament?

– Oh, nu ți-am spus? Ce neglijență din partea mea... Da, am hotărât să-mi iau un apartament aici... nu cine știe ce... dar așa

voi putea să supraveghez lucrările și să am unde evada în această oază de liniște, între două drumuri la Londra. Uneori mă gândesc că nu mai sunt atât de tânăr pentru ceea ce se cheamă „dacă e joi, e Tokio". Jo rămase tăcută și întoarse capul într-o parte, știind că nu-și poate ascunde consternarea. Doar cu câteva zile în urmă reușise să se convingă că, doar cu puțin noroc, nu-l va mai vedea niciodată pe Adam și că nu exista nici un pericol ca el să mai dea vreodată ochii cu Jon. Iar acum, poftim, avea de gând să se mute în împrejurimi și numai un miracol l-ar fi mai urnit de-acolo! Nu, nu trebuia să mai intre în panică! Adam nu trebuia să știe ce efect avuseseră asupra ei vorbele lui. Îl pot invita pe sir Giles pentru prânz la *Pear Trees*? Ai, cumva, angajat și un degustător de mâncăruri?

– Un degustător? întrebă Jo nedumerită.

– Ca în evul mediu... cei care gustau mâncarea să nu fie otrăvită. Nu, m-am răzgândit, mai degrabă îl duc la o cârciumă. Oricât de bună ar fi mâncarea la *Pear Trees,* n-am încredere că n-ai presăra stricnină peste homarul meu.

Jo îl privea perplexă.

– Atunci, am să-i comunic lui Mark că veți lua legătura cu el, replică ea pe un ton sobru, oficial.

– Nu știam că ți-ai pierdut simțul umorului... că nu mai știi de glumă... Doamne, Jo, cred că scumpa ta mătușă a reușit să te schimbe mai mult decât și-a închipuit.

– Poftim? îl întrebă șocată.

Adam își întinse brațele în lături.

– Privește în jurul tău... a venit primăvara... totul s-a trezit la viață... lumea e veselă... numai ție parcă-ți tot ninge și-ți plouă. Și plecă de lângă ea.

Jo făcu un efort să rămână impasibilă la vorbele lui. Ce trist și cât de nedrept era ca tocmai el să i le spună. Îl urmări cum se îndepărtează pe aleea cu rododendroni până când dispăru.

Jon era în toane bune în după-amiaza aceea când îl luă de la școală și tot drumul spre casă sporovăi vesel, iar când coborâră din mașină o îmbrățișă, acela fiind unul din rarele momente în care își manifesta afecțiunea. Jo îl strânse în brațe cu dragoste, dar și din impulsul de a-l proteja, ce se trezea în sufletul ei ori de câte ori îi vedea fețișoara palidă și slabă, dar care exprima o inteligență vie, iar în clipa aceea și bună dispoziție.

– Mami, seara asta o putem petrece împreună? o întrebă în timp ce străbăteau curtea îndreptându-se spre casă.

Se întâmpla adesea ca Jo să aibă toată seara ocupată, absența ei fiind resimțită de copil.

– Nu, dragule. Îmi pare rău, dar mai târziu trebuie să stau la restaurant. Bobbie are o seară liberă.

Jon se bosumflă.

– Tu de ce n-ai niciodată o seară liberă?

– Nu-i adevărat. Știi că multe seri stau acasă și, în afară de asta, cu mine e cu totul altceva.

– Nu înțeleg ce.

Jo schimbă repede subiectul.

– Uite cum facem... bem câte un ceai și ne uităm la televizor și, înainte să mă schimb ca să plec, mai avem timp să jucăm și Snap.

– Nu-mi place Snap...

– La ceai poți alege să mănânci ce-ți place. Avem pui...

– Nu... eu vreau crochete de pește cu fasole verde și cartofi prăjiți... și cremă de ciocolată.

– Bine, așa să fie, râse Jo. Acum spală-te pe mâini și până pregătesc masa joacă-te în salon.

În timp ce curăța cartofi la bucătărie auzi soneria și cu mâinile ude se duse să deschidă. Era Adam. În primul moment rămase stupefiată. Ce naiba mai vrea de la mine? se întrebă enervată. De ce n-o lăsa în pace? Apoi fu cuprinsă de panică și vru să-i trântească ușa în nas, dar Adam se opuse deschizând-o larg și, neluându-i în seamă expresia ostilă, îi întinse un buchet uriaș de flori, irișii albi-bleu și lalele roșii.

– În semn de împăcare, spuse el.

Încă supărată pentru vorbele pe care i le spusese mai devreme, Jo nici nu se uită la buchetul superb.

– Nu trebuia să te deranjezi. N-am nevoie de florile tale, îi spuse aproape în șoaptă, rugându-se ca ușa de la salon să fie bine închisă.

– Ia-le. Știu că în dimineața asta...

– Cine e, mami?

Spre groaza ei, Jon apăruse lângă ea, fără să-i audă pașii.

– Jon, du-te la bucătărie și vezi dacă tigaia de cartofi e acolo.

Dar copilul se strecură pe lângă ea și, într-o clipă, cei doi, tată și fiu, se aflară față în față. Un moment epocal! Păcat că nu am la îndemână aparatul de fotografiat, se gândi Jo, dar hohotul isteric de râs ce-i gâlgâia în gât dispăru imediat ce realiză pericolul situației.

– Jon... te rog fă ce te-am rugat, îi zise, dar băiatul nu-i dădu atenție, uitându-se plin de speranță la Adam.

– Mi s-a stricat modulul spațial intergalactic. Știi să-l repari?

– Dacă știu...? Adam zâmbi. Află că la viața mea am reparat mii de module spațiale intergalactice.

Jo făcu o grimasă pe deasupra capului copilului.

– Jon, domnul Roker e foarte ocupat... și, în afară de asta, trebuie să-ți bei ceaiul, adăugă Jo speriată. În fond, nu era mare lucru să-l ia pe sus, iar lui Adam să-i trântească ușa în nas, dar Jon îl luă de mână și-l trase în casă.

– Intră, spuse băiatul, conducându-l în salon. Adam îi puse lui Jo buchetul în brațe, ridicând din umeri neputincios. Dar Jo nu se lăsă păcălită, dându-și seama brusc că totul fusese premeditat. Dacă într-adevăr Adam ar fi vrut să-și ceară scuze, ar fi telefonat sau ar fi trecut seara pe la *Pear Trees,* dar intenționat venise acasă la ea știind că la ora aceea era și Jon acolo. Jon! Acesta să fi fost adevăratul motiv pentru care venise? Intră în bucătărie, trânti ușa în urma ei și azvârli florile în chiuvetă, apoi bătu cu pumnul în masă, plină de furie. Când se liniști încercă să judece la rece situația. De fapt, n-avea de ce se teme că Adam ar bănui adevărul. Când îl minți în legătură cu Jon, se pare că o crezuse. Ce motiv ar fi avut acum

să intre la bănuieli? Nici unul... și în continuare va trebui să fie precaută, ca lui nici măcar să nu-i treacă prin minte că i-ar ascunde ceva. Și așa, curând, nici ea nici copilul nu-l vor mai interesa.

Când deschise ușa salonului îi văzu pe amândoi trântiți pe covor unul lângă altul. Jon luă de jos o rachetă de jucărie să i-o arate.

– Uite, mami, Adam a reparat-o.

– Sper că i-ai mulțumit *domnului Roker.*

– Scuzați-mă, domnule Roker... vă mulțumesc.

– Nu-i nimic, Jon. Mă bucur că te-am putut ajuta... și prefer să-mi spui Adam.

– Mami, l-am întrebat pe Adam dacă nu vrea să rămână la ceai. Și lui îi plac crochetele de pește.

– Nu mai spune! replică ea țâfnoasă, apoi văzându-i expresia nedumerită își zise că nu trebuia să-l amestece pe Jon în războiul pe care-l ducea contra lui Adam. Și, zâmbindu-i, adăugă: Atunci, o să-l servim cu crochete de pește.

Cu tăvile pe genunchi, mâncară în fața șemineului, tăcerea celor doi adulți fiind mascată de sporovăiala copilului. Căldura șemineului, umbrele aruncate pe pereți de flăcările jucăușe, jucăriile împrăștiate pe jos... Jo se gândea că cine nu cunoștea situația și-ar fi imaginat o scenă idilică de familie când, de fapt... Strângând din buze cu amară tristețe se uită la Adam și văzu că acesta o fixa cu privirea de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

– Astea au fost cele mai bune crochete de pește pe care le-am mâncat vreodată, spuse el lăsând jos cuțitul și furculița.

– Toată lumea spune că mama gătește foarte bine, spuse Jon și, întinzându-se, o sărută. Mă duc să aduc crema de ciocolată.

– E un copil cuminte, Johanna. E bine educat, ținând cont că l-ai crescut de una singură, îi spuse Adam după ce Jon ieși din cameră.

Jo nu-i luă în seamă ultimele cuvinte.

– Mulțumesc... deși trebuie să recunosc că în seara asta e într-unul din momentele lui bune. Are și zile proaste.

– Cine nu are? Mie-mi place... e un puști grozav.

– Observ că și el te place... Mai bine și-ar fi mușcat limba înainte să rostească acele cuvinte, dar era adevărat că Jon, de obicei un copil ursuz, stingher față de străini, cu Adam fusese foarte sociabil.

– Mai ține legătura cu...

– Știu la cine te referi, îl întrerupse Jo, iar răspunsul e „nu". Dar viața mea personală nu te interesează... și nici a lui Jon. Adam, te rog, lasă-ne în pace.

Când Jon se întoarse cu desertul, Jo se ridică să adune tăvile, apoi urcă să facă un duș și să se schimbe. După ce-și puse rochia comodă din lână se așeză la măsuța de toaletă; își scoase agrafele din păr și-l scutură să-i cadă pe umeri. Deși era în întârziere, mai zăbovi câteva clipe să se studieze, de parcă atunci și-ar fi văzut pentru prima oară chipul în oglindă. Părul blond spălăcit, ca întotdeauna la sfârșitul iernii, era lipsit de

strălucire, dar asta se putea îndrepta cu un nuanțator. Ca de obicei când nu era fardată, avea tenul palid, dar în seara aceea obrajii îi erau ușor îmbujorați. Ochii mari și verzi, ce avea ea mai frumos, de câteva zile erau înnourați de tristețe. În sertarul cu farduri găsi rimelul și începu să-l aplice cu grijă pe gene. Schimbarea era uimitoare... îi accentua forma ochilor făcându-i mai mari. Poate că în seara aceea va renunța și la obișnuitul coc, prinzându-și părul într-o coadă de cal...

Se opri brusc, uitându-se atent în oglindă. Ce faci? Ești nebună... ești de-a dreptul nebună. Adam Roker a intrat din nou în viața ta și te porți ca o caraghioasă.

Își șterse rimelul până nu mai rămase nici o urmă, apoi își dădu cu puțin ruj pe buze și-și adună părul în coc.

– Așa e cel mai bine, fetițo, încuviință cu voce tare, admirându-se în oglindă.

– Scumpule, mi-e teamă că domnul Roker trebuie să plece acum, spuse ea cu fermitate, când cei doi își ridicară ochii de pe joc.

– Oh, mami... de-abia am început.

– Parcă ziceai că nu-ți place Snap, îi aminti Jo. Oricum, eu trebuie să plec... deja am întârziat... așa că, hopa sus!

– Nu. Adam rămâne... așa vreau eu.

– Jonathan... fă ce ți-am spus!

– Nu vreau! Vreau ca Adam să rămână cu mine.

Jo reuși să-și stăpânească furia. Ultimul lucru pe care și-l dorea în clipa aceea erau toanele lui Jon, deși comportamentul lui l-ar fi putut face pe Adam să-și schimbe părerea despre el, ceea ce tot era bine.

– Jo... începu Adam, dar ea îl întrerupse vorbindu-i printre dinți.

– Adam, te rog să pleci. O să se potolească.

Văzându-l că ezită, Jon își jucă ultima carte, începând să plângă cu suspine.

– Adam mi-a promis că mă ajută la matematică. I-am spus că pentru astăzi am greșit toate exercițiile și că domnișoara Smith m-a făcut neatent și m-a pedepsit să nu ies în recreație... Vocea i se pierdu în hohote de plâns. Jo știa că profită de slăbiciunea ei și că nu-l putea struni până nu-l lăsa să-și facă numărul. Simțind o posibilă victorie, Jon pufni: Și, în afară de asta, știi că rămân singur toată seara.

– Vorbești prostii, Jon. *Pear Trees* e la doi pași de-aici și ai și telefonul interior. Acum, du-te să faci baie și până mă întorc să te învelesc poți citi în pat.

– Nu... nu vreau ca Adam să plece.

Și se trânti pe covor, hotărît să nu se clintească de-acolo.

– Du-te, Jo, eu am grijă de el, spuse Adam. Mă bucur să te pot ajuta.

– Dar nu vreau să mă ajuți! se răsti ea.

Toată furia acumulată, începând cu scena din grădină, cu resentimentele față de Adam și cu rușinea că el asistase la scena cu Jon – izbucni la suprafață. Apucându-l de mână pe

Jon, îl trase în sus și-și dădu o palmă la fund. Niciodată până atunci nu-l mai lovise și gestul ei îi șocă pe amândoi, nevenindu-le să creadă.

– Oh, Jon... îmi pare rău... șopti ea.

– Nu-ți mai cere scuze... o merita... și mie îmi venea să-l plesnesc. Tonul aspru al lui Adam o surprinse, dar nu o deranjă, iar Jon îi râse în față fără rușine. Nu vreau să mă amestec, dar într-adevăr i-am promis să-l ajut la lecții. Jo vru să protesteze, dar el continuă repede: Oricum n-am nici un program în seara asta... m-aș fi plictisit la hotel, așa că mi-ai face o favoare. Facem temele la matematică, îl trimit să facă baie, îl culc, îi citesc o poveste... Așa e bine?

Ce rost mai avea să se opună? Oricum era învinsă. Îl sărută pe Jon pe frunte și își luă rămas bun de la el. Pe Adam doar îl salută din cap, lăsându-l să se descurce cum o știi.

Când se întoarse acasă după miezul nopții, în hol îi fusese lăsată lumina aprinsă, în salon era ordine, iar cana și ibricul în care-și pregătea ciocolata caldă erau așezate lângă aragaz. După ce și-o prepară își luă cana cu ea în dormitor. În dreptul ușii lui Jon se opri și se uită înăuntru. Copilul dormea ghemuit, cu ursuleții aliniați la capul patului.

Ajunsă în camera ei se urcă în pat și-și bău ciocolata privind în întuneric, dincolo de cercul de lumină lăsat de lampa de pe noptieră.

Capitolul 4

Jo sălță capota și se uită în „măruntaiele" mașinii cu un sentiment de neputință. Carcasa motorului era foarte murdară, așa că o șterse ușor cu o cârpă, apoi controlă bujiile, dar mașina se încăpățâna să nu pornească. Rezemându-se de portieră începu să se gândească cum ar trebui să procedeze mai bine. Se putea întoarce în sat ca să telefoneze la cel mai apropiat service auto, dar era abia șapte dimineața și încă nu deschiseseră. O putea ruga pe Bobbie s-o ducă ea până la Bristol ca să prindă trenul de Londra... dar n-ar mai fi ajuns la timp. Să ia un taxi? Se zgribuli gândindu-se la preț, asta în caz că l-ar fi convins pe singurul taximetrist din Broadston să se abată de la traseele lui obișnuite.

Își îndreptă din nou atenția spre mașină, încercând să nu-și murdărească mâinile sau rochia cea nouă cu benzină sau cu ulei de motor. Va trebui să-i telefoneze producătorului emisiunii de televiziune ca să contramandeze întâlnirea, dar dacă făcea asta...

Pe lângă ea trecură câteva mașini, dar la vederea ei toți șoferii parcă dădeau în orbul găinilor. Cavalerismul bărbaților era de domeniul trecutului; bărbații nu mai erau dispuși să ajute o femeie aflată la ananghie. Și tocmai în dimineața aceea trebuise să i se întâmple o asemenea nenorocire!

Cufundată în gânduri, nu observă și nici nu auzi oprind în spatele ei mașina Aston Martin gri-metalizat.

– Jo! Tresărind se întoarse și-l văzu pe Adam Roker. Ce-i cu tine pe-aici la ora asta?

– E o dimineață superbă și m-am gândit să testez motorul mașinii, răspunse ea pe un ton ironic.

– Și ce s-a-ntâmplat?

– Dacă aș ști n-aș sta aici, lângă ea, nu? replică Jo, dar Adam n-o luă în seamă și se aplecă deasupra motorului.

– Urcă-te și încearcă s-o pornești, în timp ce eu verific bujiile și distribuitorul.

– Dar am...

– Urcă-te, n-am vreme de pierdut.

Câteva minute, așezată la volan, Jo îl urmări cum lucrează la motor, cu o expresie încordată. O șuviță de păr îi căzu în ochi și Adam și-o dădu la o parte nervos, lăsând o urmă neagră pe frunte.

– Încearcă acum! îi strigă.

Jo răsuci cheia în contact, dar motorul tuși de câteva ori și se opri.

Adam se îndreptă din umeri ștergându-și mâinile.

– Nu pornește.

– Dar ești inginer, nu? zise Jo dezamăgită.

– Inginer petrolist, nu mecanic, ceea ce e o mare diferență. Oricum, știu ce are... e vorba de sistemul de aprindere... și, l-ai mai și înecat. Sunt sigur că e plin de noroi.

Nervoasă și frustrată își luă geanta, coborî din mașină și trânti portiera atât de tare încât capota se lăsă în jos aproape lovindu-l pe Adam, apoi se întoarse să plece, dar el o prinse de mână tăindu-i calea.

– Nu mi-ai spus unde te duci.

– Mă întorc acasă mai repede decât aș fi crezut. Și fiindcă Adam o privi nedumerit, continuă: Bine, dacă ții neapărat să știi, mă duceam la Londra. Am... aveam o întâlnire în dimineața asta la televiziune cu un producător pentru un interviu despre *Pear Trees* pentru noua serie din *Pornind de la zero.* Deși nu voia să arate, nu reuși să-și ascundă mândria.

– Ăsta e un serial despre lumea afacerilor, nu?

– Da, iar acum vor face câteva episoade despre viitorul micilor restaurante.

Adam îi dădu drumul la mână și deschise portiera mașinii sale.

– Urcă.

– Dar... unde mergem? Și făcu un pas înapoi.

– La Londra... unde în altă parte? Și continuă nervos: Nu-ți face probleme, nu mă abat din drum. Și eu am o întâlnire la Londra în dimineața asta... Hai, urcă mai repede că sunt în întârziere.

– Nu... mulțumesc. Nu-i surâdea deloc ideea ca până la Londra să stea lângă Adam și să poarte cu el o conversație presărată cu amabilități.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jo! Parcă spuneai că ai o întâlnire importantă. N-o rata doar ca să nu faci cum zic eu. Urci de bunăvoie, sau te iau pe sus și te-arunc în mașină? Alege!

O clipă Jo se răzvrăti împotriva sorții ce i-l adusese la ușă, ca acum să ia decizii și în locul ei apoi, văzându-l că se apropie încet, amenințător, se grăbi să urce în mașină. Deși cu câteva minute înainte fusese nerăbdător să plece, după ce se așeză la volan nu porni imediat mașina.

– Dacă spui că unul dintre episoade va fi despre *Pear Trees,* asta înseamnă că vei fi personajul principal. În fond, serialul este despre oameni de afaceri... despre problemele lor, chestii de astea.

– Da... bănuiesc că da. Jo nu avusese în vedere acest aspect. Dar cred că or să și filmeze aici, așa că *Pear Trees* va fi în centrul atenției.

– Chiar te descurci bine, nu-i așa? Habar n-aveam că ai un asemenea succes. Tonul lui era nepăsător ceea ce o nedumeri pe Jo și când se uită la el îl văzu cu ochii fixați asupra volanului, părând atât de cufundat în gânduri încât n-o auzi vorbind.

– Ce-ai spus?

– Că ești murdar de benzină pe frunte, zise ea încercând să schimbe subiectul.

Adam scoase un șervețel din torpedou și i-l întinse. Atentă să-i șteargă urma de benzină, dar fără să-i atingă pielea, inevitabil îi întâlni privirea. Simțind că roșește întoarse capul. Gata, am terminat.

– Mulțumesc. Și-și prinse centura de siguranță, atingându-i ușor brațul. Stai confortabil? o întrebă pornind mașina.

– Da, mulțumesc, îi răspunse Jo uitându-se într-o parte, pe geam, ca el să nu-i vadă fața.

– Nu ți-e frig? Să dau drumul la radiator?

– Nu, mulțumesc... Mă simt bine.

După câțiva kilometri Jo își revenise complet și dregându-și vocea se pregăti să-i spună ceva, dar tocmai atunci îl auzi rupând tăcerea:

– În rest, o duci bine, Jo?

– Da, bine... Am auzit că ai fost în străinătate.

– Am stat o lună în Orientul Mijlociu... Ce mai face Jon?

– E bine... apropo, a luat o notă bună la matematică. Mulțumesc. Mereu... Se opri, dar Adam o îndemnă să continue:

– Mereu, ce?

– Nu, nimic. Era cât pe ce să-i spună că Jon o întreba mereu „când mai vine Adam", dar trebuia să-și țină gura ca să nu-i dea apă la moară.

Și din nou se lăsă tăcerea. Adam fu iar primul care vorbi:

– Știi că afacerea e aproape încheiată? Au mai rămas câteva mărunțișuri de rezolvat. Mărunțișuri, cum aș fi eu și *Pear Trees* se gândi Jo.

– Adam, azi nu vreau să discut despre afaceri. Mark se ocupă de problemele restaurantului... și cred că așa e cel mai bine.

– Mai bine?

– Da... ar trebui să avem contacte cât mai puține.

– De ce nu vrei să fim prieteni? Nu-ți cer mai mult... dar prieteni cred că putem fi. Jo întoarse capul strângând nervoasă din buze. Cum îndrăznea să-i ceară așa ceva când aproape că îi distrusese viața? Vorbesc serios, Jo. *Putem* fi prieteni. În fond, am fost mai mult decât atât, nu? Tonul lui era blând, aproape mângâietor, și Jo simți că i se pune un nod în gât. Da, așa fuseseră. Pe vremuri... câteva luni... însemnaseră unul pentru celălalt mai mult decât orice pe lume, dar bărbatul de lângă ea îi distrusese dragostea pură ce i-o purta, dragoste pe care nimeni n-o mai putea reînvia vreodată. Rămase tăcută în timp ce el continuă: Înțeleg că te îngrijorează viitorul restaurantului și că pe noi ne socotești niște „șacali".

– Mă bucur că înțelegi situația și n-ai de ce să mă învinuiești că asta-i părerea mea despre voi. Când ți se face o nedreptate e normal să te gândești la ce e mai rău... Dar să nu mai discutăm despre asta. Este pentru prima dată după nu știu câte luni când, în afara drumurilor la furnizori, plec de la *Pear Trees,* așa că lasă-mă să mă bucur de această călătorie. Și, schițând un zâmbet, își concentră atenția asupra peisajului ce i se desfășura în fața ochilor.

Adam opri mașina în fața studiourilor de televiziune cu zece minute înainte de ora stabilită. Înainte să coboare Jo își aranjă părul și Adam îi observă tremurul mâinilor.

– Întâlnirea asta este importantă pentru tine, nu-i așa?

Jo tocmai se întindea să-și ia haina și geanta.

– Poftim? Ah, da... este. Mulțumesc, Adam. Îți rămân îndatorată, îi spuse zâmbind, dar el nu-i întoarse zâmbetul.

– Baftă. Dacă termini înainte să mă întorc, așteaptă-mă în hol.

– Nu-i nevoie. O să mănânc ceva, apoi mă duc la gară să iau trenul...

– Te rog, nu începe din nou cu prostiile, o întrerupse nervos. Întâlnirea mea nu durează mult. Am numai de semnat niște acte. Nu... nu-i vorba despre *Pear Trees,* adăugă văzând-o cum se întunecă la față. Fii fată cuminte și nu te mișca de-aici, fiindcă vin să te iau.

Interviul cu producătorul dură mai mult decât crezuse, de aceea, când ieși din lift, nu mică îi fu mirarea văzându-l pe Adam așteptând-o așezat comod într-un fotoliu în hol.

– Ei, cum a mers? o întâmpină. În spatele tonului indiferent se simțea o oarecare curiozitate.

– Bine, chiar foarte bine. Jo încerca să-și păstreze aerul femeii de afaceri blazate, dar vocea îi trăda emoția. Am discutat mult despre experiența mea, despre avântul pe care l-a luat afacerea cu restaurantul în ultimii ani, și au considerat că

ideile mele coincid cu scopul serialului. Vor veni să filmeze la fața locului... Îi vorbea zâmbind, cu ochii strălucind de bucurie și obraji roșii de emoție, dar vorbele ei mai degrabă îl indispuseseră.

– Bravo! Acum ce-ai zice să mâncăm ceva?

– Nu... mulțumesc. Am băut o cafea cu fursecuri... și, oricum, sunt atât de emoționată că n-aș putea mânca nimic.

În timp ce Adam ieșea din parcare, Jo se așeză comod pe banchetă, urmărind în tăcere mașinile care circulau în viteză pe lângă ei, apoi se uită la ceas și surâse satisfăcută. După toată încordarea de dimineață, lucrurile nici că puteau merge mai bine... de fapt, în afară de stânjeneala pe care o simțea stând atât de aproape de Adam, se simțea perfect. Cufundată în gânduri, urmărise neatentă indicatoarele de circulație dar, la un moment dat, tresări:

– Hei, n-ai văzut semnul „M4, spre Reading și Swindon"?

– Ba da, dar nu ne-ntoarcem chiar acum.

– Trebuie... trebuie să mă întorc acasă! se răsti ea.

– Stai liniștită... nu e nici o grabă, replică el calm. Înainte să mă duc la întâlnire am telefonat la service-ul auto să-ți remorcheze mașina, apoi la *Pear Trees.* Am vorbit cu o doamnă amabilă... parcă Daphne spunea că o cheamă, și mi-a zis să nu-ți faci griji fiindcă va sta cu Jon indiferent cât întârzii. Acum e bine?

Jo își întoarse spre el fața roșie de furie, dar Adam păru chiar indiferent la reacția ei, concentrându-și atenția asupra traficului. Ea înghiți în sec de câteva ori și-și înfipse unghiile în palme.

Acum ce s-a mai întâmplat? o întrebă Adam, privind-o cu coada ochiului.

Jo nu se mai putu abține și izbucni:

– Nimic... număram până la cinci sute înainte să spun ceva. Faptul că azi mi-ai făcut un mare serviciu nu-ți dă dreptul să iei decizii în numele meu... nu suport chestia asta!

Adam scoase un oftat teatral.

– De ce or exagera femeile întotdeauna? Chiar tu ziceai că nu prea ieși din casă. Te asigur că nu va fi nici o nenorocire dacă mai întârzii câteva ore, și pentru prima oară în viață Jon nu-și va bea ceaiul făcut și servit de tine.

– Nu-l amesteca pe Jon în treaba asta. Acum întoarce mașina!

– Nu!

Jo făcu gestul să pună mâna pe volan, dar imediat renunță. N-avea rost. Tonul lui hotărât nu admitea nici o împotrivire.

– Și unde vrei să mergem? îl întrebă pe un ton glacial. La Brighton?

– Nu, nu cred, dar mai întâi să vedem unde ne aflăm... Aha, lângă Hampstead. Păi atunci, să luăm o gură de aer proaspăt la Heath. Ai o altă propunere?

Jo tresări, dar el rămase impasibil. A uitat, își spuse ea, cu o umbră de amărăciune. A uitat că acesta era unul din locurile *noastre.* În fond, de ce și-ar aminti...? Nici eu nu m-am mai gândit la asta de atâția ani.

La Heath vântul bătea în rafale și după ce coborâră din mașină Jo își ridică gulerul hainei, zgribulindu-se de frig. Porni cu pași repezi pe stradă și nu încetini decât când îl auzi pe Adam venind în spate. Mergând umăr lângă umăr, pentru o clipă Jo simți tenebrele trecutului învăluindu-i gândurile, dar imediat și le alungă din minte.

– Cred că e o contesă rusoaică în exil, zise Adam trecând pe lângă o bătrână adusă de spate, care ducea în lesă trei cățeluși.

– Poftim? îl întrebă Jo mirată.

– Nu-mi spune că ai uitat jocul... cum ne închipuim ce ar putea fi oamenii după înfățișarea lor.

Jo rămase pe gânduri. Tocmai îl acuzase că nu-și mai aducea aminte, dar uite că, totuși, își adusese aminte jocul lor secret. Ea îl uitase de mult.

– Da... da... mi-am amintit, spuse cu voce încordată, lăsând capul în jos ca să nu-i întâlnească privirea. Întotdeauna ai câștigat la jocul ăsta.

– Iar eu îți spuneam că fiind cu opt ani mai mare decât tine am mai multă experiență la oameni.

– Ba nu... spuneai că ești mai inteligent decât mine... Se opri și, încurcată, începu să deseneze cu piciorul în praful de pe drum.

Adam o prinse de braț.

– Jo...

– Nu, Adam, izbucni ea, nu spune nimic! N-am vrut să vin azi aici, cu atât mai puțin să scormonesc în cenușa trecutului. Ți-am mai spus... totul e de domeniul trecutului. Și-și trase brațul din strânsoare. A început să plouă... să ne-ntoarcem la mașină.

– Bine, cum vrei tu... ne-ntoarcem la mașină.

Dar, înainte ca ea să-și dea seama, o prinse de talie și o întoarse cu fața spre el, ținând-o atât de strâns încât Jo simți că se sufocă.

– Adam... dă-mi drumul... mă doare, gemea. Dă-mi drumul! Ploaia rece le uda fețele, dar Jo îi văzu foarte bine privirea mânioasă.

– Taci din gură! se răsti el strângând-o și mai tare în brațe, ducând-o aproape pe sus spre mașină. Încercă să descuie portiera, dar ușa nu se deschise, așa că o lipi cu spatele de mașină și îi cuprinse capul în palme.

– Încetează! Încetează, altfel...

– Altfel, ce? mormăi el și-i acoperi gura cu un sărut sălbatic, plin de furie.

Dar furia ei era și mai mare. Cum îndrăznea s-o sărute? Adam îi strivi buzele cu brutalitate. O rafală de ploaie îi lovi peste față și îl făcu să slăbească strânsoarea pentru o clipă și, prinzând momentul, Jo întoarse capul într-o parte.

– Deschide portiera, te rog... și încearcă să te comporți ca un domn, chiar dacă nu ești, îi spuse indignată și avu satis-

fața să-l vadă roșind de furie și gâfâind când se urcă la volan. Câteva momente rămaseră tăcuți, apoi el încercă, de această dată cu mai multă blândețe, să-i întoarcă fața spre el, dar Jo îi evită privirea.

– Jo...

– Adam... nu trebuia să mă săruți, îi spuse pe un ton sec.

– De când ne-am revăzut mi-ai părut inabordabilă și am simțit brusc nevoia să-ți smulg această mască și să fii tu, cea adevărată.

– Nu e vorba de nici o mască. Așa sunt eu în realitate. Inabordabilă... Ți-am mai spus că cealaltă fată... dacă a existat vreodată... a murit cu mult timp în urmă.

– Poate că am vrut să-mi dovedesc că ea n-a murit... că nu a dispărut pentru totdeauna.

– Ba pentru totdeauna, Adam, crede-mă. Dacă accepți realitatea vei fi scutit pe viitor de alte surprize neplăcute. Și, întorcându-se cu fața spre el, rămase surprinsă văzându-i expresia încordată, aproape tristă. El chiar crezuse că îl va lăsa să intre din nou în viața ei, s-o înnoade de unde o destrămase? Da, asta era. Dar de ce se mai mira? Era tipic pentru orgoliul lui masculin și pentru siguranța de sine pe care o afișa.

– Îți înțeleg sentimentele față de mine și să n-ai impresia că nu mă simt extrem de...

– Adam, să încheiem discuția!

– Chiar și-așa, nu-i nevoie să reacționezi atât de dur la un simplu sărut... chiar dacă vine din partea mea.

– Nu mai spune! izbucni Jo. De ce crezi că aș vrea să mă săruți... tu, sau altcineva? Nu simt nevoia să fiu sărutată.

Duritatea vorbelor ei îi surprinse pe amândoi și Adam rămase o clipă tăcut.

– Haide, Jo. Să nu fim ipocriți. Ești o femeie tânără și atrăgătoare, chiar dacă lângă mine ești ca un sloi de gheață. Nu-mi spune că în ultimii opt ani ai trăit sub jurământul castității. Desigur, nu știu cât de mulți bărbați au fost...

– Cât de mulți... Deși furioasă, vorbele lui o făcură să izbucnească în râs.

– Ce-i cu tine? Am spus ceva amuzant?

– Oh, nu... chiar deloc. Oricum, n-aș vrea să rămâi cu impresia că dacă mi-am petrecut timpul mai mult la *Pear Trees,* am avut și aventuri, spuse pe un ton ironic. Prea târziu, însă, realiză că mai bine l-ar fi lăsat să creadă ce vrea. De ce i-ar fi păsat de părerea lui?

– Măcar una, cu siguranță ai avut.

– Poftim? Oh, te referi la Mark?

– Nu, nu la el. Pe el l-ai uitat?

– Pe cine?

– Pe tatăl lui Jon. Atât de puțin a însemnat pentru tine? Sunt convins că n-a fost doar o aventură de o noapte.

Palidă și cu ochii scăpărând scântei, Jo nu se mai putu abține.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? Ai dat buzna în viața mea... nimeni nu te-a rugat... și... oh, e ridicol!

– Ce e ridicol?

Nu. Și așa vorbise prea mult. Era mult mai bine să-l lase să creadă orice despre ea decât să afle adevărul.

– N-are rost să continuăm discuția, zise pe un ton rece. Cum îți spuneam... n-ai nici un drept să-mi dai sfaturi cum să mă comport, din moment ce tu ai fost cel care m-a părăsit.

– N-ai impresia că denaturezi faptele! *Tu* ai fost cea care m-a părăsit.

– Asta-i părerea ta. Oricum, nu mai vreau să discut despre asta și dacă insiști, jur că mă dau jos din mașină și o pornesc pe jos. Acum, du-mă, te rog, acasă.

– Nu încă... dar nu-ți face griji... am încheiat subiectul. Și, pornind motorul, ieși în trombă din parcare.

– Unde mergem?

– Ești udă leoarcă și n-aș vrea să dai vina pe mine dacă te căptușești cu vreo dublă pneumonie. Așa că te duc undeva unde să-ți usuci hainele și să faci o baie fierbinte.

Opri mașina pe o stradă liniștită, străjuită de copaci, în fața unei clădiri impunătoare din cărămidă roșie. La intrare, lângă ușa dublă vopsită în alb, erau prinse, la rând, câteva plăcuțe, iar pe una scria cu litere groase: ADAM ROKER.

Capitolul 5

– Aici locuiești tu! exclamă Jo.

– Da... abia m-am mutat, râse el. Unde credeai că dorm... pe bancă în parc?

Apartamentul lui Adam ocupa un etaj întreg. După ce descuie ușa, o invită să intre.

– Bine ai venit în modesta mea locuință de celibatar.

Nu „modest" era cuvântul pentru acel apartament, ci „foarte confortabil", fu prima impresie pe care și-o făcu Jo, aruncând o privire în jur. Totuși, încăperea era destul de sobră, semănând mai mult cu o chilie de călugăr, singura notă personală fiind dată de cele două vase din alamă cu motive orientale, o statuetă de lemn așezată deasupra șemineului și cele câteva picturi moderne care împodobeau pereții.

În timp ce Adam aprindea focul în cămin, ea se apropie de una din ferestre și se uită în stradă. Nu se simțea bine deloc: gura i se uscase și i se pusese un nod în capul pieptului. Când

Adam îi sunase prima oară la ușă, după șocul revederii își revenise destul de repede, acum în schimb, singură cu el, în apartamentul lui, nu se simțea în apele ei.

– Ești înghețată... ai face bine să-ți dai jos hainele astea ude și să faci o baie fierbinte ca să nu răcești, spuse Adam apropiindu-se de ea.

– Am să stau lângă foc să mă usuc. Nu mă îmbolnăvesc eu atât de ușor... sunt rezistentă, îi răspunse Jo, dându-și haina jos.

– Știu că ești rezistentă, dar cu mine n-ai de ales. Mă duc să-ți pregătesc baia.

Rămasă singură, Jo se așeză pe covor în fața șemineului. Era înghețată și tremura... dar nu numai de frig. Netezindu-și rochia, își întinse picioarele să se încălzească la foc, spunându-și că până la întoarcerea lui va apuca să se usuce.

Când Adam intră în cameră după un sfert de oră, o găsi cu genunchii la bărbie și brațele încolăcite în jurul lor. Luând-o de subțiori o ridică ușor în picioare.

– Mă simt bine, insistă ea. Mi-am uscat rochia și picioarele...

– Nu vezi că tremuri? Trebuie să faci o baie fierbinte. Nu mai stăm la discuții, altfel te dezbrac eu și te bag în cadă.

– Nu, nu, mă duc singură, zise Jo, îndepărtându-se repede de el.

– Vezi că în dormitorul liber găsești un halat... și nu te grăbi. Stai cât vrei, fiindcă eu am de lucru.

Fără să mai comenteze Jo intră în dormitor, se dezbrăcă și intră în baia spațioasă și elegantă, cu dulapuri din mahon din care Adam scosese un teanc de prosoape pufoase. După ce-și agăță rochia și ciorapii lângă suportul pentru prosoape, turnă puțin ulei de baie franțuzesc din sticla de pe marginea căzii și se cufundă în apa fierbinte și parfumată care îi dezmorți trupul înghețat, relaxându-i mușchii și calmându-i nervii. După mai bine de o jumătate de oră, înfășurată în halat, scoase capul pe ușa care dădea în dormitorul lui Adam și păși în vârful picioarelor pe covorul moale. Mobila era din lemn scump de tec: măsuța de toaletă pe care erau perii și piepteni în suporturi de argint, patul dublu acoperit cu o cuvertură cu modele indiene în nuanțe de maro, bej și negru, noptiera de la capul patului pe care era deschisă o carte. Pe pereți atârnau câteva tablouri în ulei.

Strângându-și prosopul de baie în jurul corpului se întoarse să iasă când fotografia în ramă de argint de pe pervaz îi atrase atenția. În centru era o femeie tânără, brunetă, plinuță, în jeanși, care-i zâmbea cu dragoste bărbatului întins pe iarbă la picioarele ei. Lui Jo îi tresări inima în piept recunoscând figura lui Adam care abia se distingea din cauza celor doi băieți călare pe el și a țâncului care-l trăgea de păr. Imaginea surprinsese o scenă fericită și Jo parcă le și auzea râsetele vesele. Privind fotografia fu cuprinsă de o imensă tristețe, dar bineînțeles că nu simțea nici un strop de gelozie față de femeia aceea drăguță și copii ei lipsiți de griji!

Alungându-și din minte aceste gânduri lăsă fotografia din mână și se duse în dormitorul liber să se îmbrace. Când ridică de pe pat halatul își dădu seama că nu putea fi al lui Adam, pentru că nu i s-ar fi potrivit... ci, mai degrabă, al unei femei. Era cu câteva numere mai mare decât măsura ei și pe guler se simțea o adiere de parfum cu miros plăcut.

Ușa dulapului de haine era întredeschisă și, neputându-și stăpâni curiozitatea, se uită înăuntru: câteva bluze, una dintre ele de seară, fuste de bună calitate și o pereche de pantofi negri cu tocuri foarte înalte. Închise ușor ușa dulapului, se întoarse în baie și deschise unul din dulăpioare; văzu o geantă cu farduri, bigudiuri electrice, deodorante și o cutie cu pudră de talc. Pe un alt raft erau aliniate câteva obiecte de toaletă ce-i aparțineau lui Adam.

Închise dulăpiorul și se așeză pe marginea căzii. Adam era însurat? Ei îi spusese că nu... chiar o lăsase să înțeleagă că amintirea ei îl împiedicase s-o facă. Nu... sigur nu... care femeie măritată cu Adam s-ar fi mulțumit să-l știe locuind la Londra? Probabil că avea o legătură. Da, asta era. Poate chiar plănuiseră să se căsătorească... Cu atât mai bine...! Și de ce nu s-ar însura? Ea îl avea pe Jon și restaurantul... și-i erau de-ajuns. De ce să fi crezut că pentru Adam munca era singurul scop în viață? Așa că, mult noroc și fericire! Iar în privința copiilor... nu era de mirare că știa cum să se poarte cu Jon. Îndreptându-și din nou gândurile spre scena din fotografie, fu cuprinsă de un inexplicabil sentiment de vinovăție pe care, însă, imediat îl respinse cu vehemență. De ce să fi avut

remușcări pentru felul în care se purtase cu Adam? După cum o tratase, o meritase din plin, dar nu mai puțin adevărat era și faptul că ea făcuse tot ce-i stătuse în putință ca el să nu afle că are un copil... și asta nu se va întâmpla niciodată.

Adam se schimbase într-o ținută mai lejeră și stătea la birou răsfoind niște hârtii. Din prag Jo îl văzu trecându-și nervos degetele prin păr și asta-i aminti de zilele acelei veri îndepărtate când se furișa prin spatele lui și-i acoperea ochii cu palmele. Acum nici nu se mai punea problema de așa ceva...

Parcă simțindu-i prezența, Adam întoarse capul.

– Îți vine bine halatul de baie.

– Îmi e puțin cam mare, dar mă simt bine în el... mulțumesc.

Adam se uită la ceasul de deasupra șemineului.

– Acum ar fi cazul să mâncăm ceva... După colț e un mic restaurant franțuzesc unde se mănâncă excelent... sau preferi să pregătesc ceva aici? Nu te uita așa la mine. Toți bucătarii au impresia că numai ei știu să gătească și ceilalți nu sunt în stare nici măcar să ungă o felie de pâine cu unt.

– Nu mă gândeam la asta, îți jur, zise Jo zâmbind. Nu voiam decât să-ți spun că nu mi-e foame și că un sandviș îmi e de-ajuns.

Când rămase singură se așeză pe covor și luă în mână una dintre statuete, trecându-și degetele peste lemnul neted și se lăsă învăluită de căldură, ascultând zgomotele ce se auzeau din bucătărie. S-ar fi dus să-l ajute, dar știa că Adam ar fi refuzat-o categoric.

Când el intră în salon aducând tacâmurile și paharele de vin, Jo tresări și gestul ei fu interpretat greșit.

– Jo, măcar azi să ne comportăm ca doi prieteni. Bine? Suntem doi oameni maturi și am putea uita trecutul... măcar pentru câteva ore. Vorbele lui îi treziră vechea ostilitate dar, moleșită de căldură și de efectul băii, nu mai avu puterea să-l contrazică și încuviință din cap. Nu vreau decât să te simți bine în seara asta, deși e limpede că nu-ți face plăcere compania mea. Și se așeză pe jos, lângă ea.

Apropierea lui o stânjenea, așa că se dădu puțin la o parte, strângând în brațe statueta.

– E foarte frumoasă.

– Reprezintă un leu, bineînțeles în manieră abstractă. Săptămâna trecută am văzut-o într-un bazar din Rabbaq și n-am rezistat să n-o cumpăr.

– Ai fost la Rabbaq?

– Da... am reușit să păstrez relațiile făcute acolo în ultimii ani. De fapt, deseori mă gândesc că acolo, în deșert, asudând pe câmpurile petroliere, mă simt cel mai fericit

– Atunci de ce te-ai implicat în afacerile patronatului?

– Asta face parte dintr-un plan pe termen lung, care are drept scop avansarea lui Adam Roker pe scara succesului. Banii câștigați în prima mea ședere la Rabbaq i-am investit în afaceri profitabile la bursă, apoi l-am cunoscut pe Giles... și, apropo de asta, este un investitor cu un fler nemaipomenit... aș putea spune că pe ce pune el mâna se transformă într-o mină de aur... și m-a întrebat dacă nu vreau să devin acționar la compania pe care tocmai o înființase.

– Deci, lucrurile au mers așa cum ți-ai propus.

– În mare parte, da... nu te poți aștepta să câștigi absolut totul. Jo își înălță capul și-și fixă privirea în ochii lui, însă Adam i-o susținu. Jo! șopti el și ridică mâna parcă vrând să-i atingă fața, dar ea întoarse capul. Cina e servită. Dacă vrei poți mânca lângă foc, zise el ridicându-se să aducă mâncarea, dar când îi puse tava în față, Jo țipă îngrozită:

– Friptură! Nu pot să mănânc atât... ți-am spus că un sandviș e suficient.

De îndată ce începu să mănânce își dădu seama că, de fapt, e moartă de foame. Friptura ușor rumenită, cartofii crocanți și salata îi stârniseră pofta de mâncare.

– Dacă mai vrei, să-mi ceri... poate așa o să te mai îngrași puțin.

– S-ar putea. La *Pear Trees,* stând toată ziua lângă cratițe, rareori mi se face foame.

– Vin mai vrei? o întrebă întinzând sticla.

– Nu, mulțumesc... un pahar e suficient.

După masă, Adam duse tăvile la bucătărie și se întoarse cu două boluri pline cu zmeură și frișcă.

– Oh, Adam... chiar mă răsfeți!

– Sunt congelate, dar sunt foarte bune, iar în privința răsfățului... cred că uneori simțim nevoia și de așa ceva, nu? Ar trebui ca din când în când să ne facem mici plăceri, chiar dacă e vorba de zmeură congelată cumpărată de la magazin, spuse el pe un ton vesel, dar păstrându-și expresia serioasă.

Mai târziu Jo insistă să-l ajute la spălatul vaselor în bucătăria spațioasă, dotată cu toate facilitățile. Hainele i se

uscaseră, așa că se îmbrăcă, își aranjă părul în obișnuitul coc, apoi se întoarse în salon, unde Adam își punea hârtiile în geanta diplomat.

– Am uitat să-ți spun că-ți stă bine în rochia asta.

– Mulțumesc pentru compliment, zise ea netezindu-și-o. Chiar eu am croșetat-o și sper că nu se observă vreun defect.

– Tu ai lucrat-o? Și când mai apuci să te relaxezi? Ești obsedată de muncă... De fapt, ce vrei să dovedești cu asta?

Tonul lui dur o surprinse și un moment ezită să-i răspundă, apoi spuse:

– În dimineața asta voiam să port ceva deosebit, dar nu mi-am permis să-mi cumpăr din oraș. Vorbesc serios, adăugă văzându-l că o privește neîncrezător. Deși restaurantul merge bine și avem tot timpul clienți, în afară de banii cu care ne întreținem eu și Jon, pun deoparte fiecare bănuț. Mătușa m-a lăsat cu datorii mari la bancă.

– Nu știam, murmură Adam. Mă surprinde că Sinclair nu mi-a spus.

– Probabil credea că aspectul ăsta ar fi influențat derularea afacerii.

– Avocații noștri ar fi descoperit oricum, dar apreciez faptul că mi-ai spus-o chiar tu... ținând seama că mă consideri, să zicem, dușman. În orice caz, nu mai contează. S-a hotărât să preluăm întreg terenul, inclusiv *Pear Trees* și bucata ta de pământ. Nu văd nici un motiv pentru care să nu vă continuați activitatea ca și până acum.

– Nu... nici un motiv. Chiar dacă ai impresia că vom putea continua ca și până acum, în apropierea minunatului vostru

parc de distracții... Se opri mușcându-și buza... Scuză-mă, nu mai spun nimic. Și tu trebuie să-ți faci treaba, așa că te înțeleg... Acum ar fi mai bine să plecăm, mai zise luându-și haina și geanta.

– Trezește-te, Jo, aproape am ajuns, auzi o voce șoptindu-i la ureche.

Deschizând ochii și realizând că-și lăsase capul pe umărul lui Adam, și-l ridică repede.

– Scuză-mă că n-am reușit să-ți țin companie, dar m-am sculat la cinci dimineața.

– La cinci? De ce?

– Ca să merg mai întâi la piață. E mai bine s-o fac eu decât să mă las pe mâna angrosiștilor. Bobbie și Phil mă mai ajută uneori, dar ei trebuie să doarmă mai mult, ca să fie în formă toată ziua. Să vezi când vine sezonul asparagusului... la ora 4 dimineața plec la Evesham... și nu-mi ține predici, fiindcă-mi place ceea ce fac. Dacă ar fi s-o iau de la început, aș face același lucru. Adam mormăi ceva și după câteva minute opri în fața restaurantului. Îți mulțumesc pentru cină și pentru că m-ai ajutat de dimineață.

– A fost plăcerea mea.

După o clipă de ezitare Jo își zise că n-ar strica să se poarte amabil cu el măcar o dată.

– Nu vrei să intri să bei o cafea?

– Dacă nu ești prea obosită... doar cinci minute.

Coborâră din mașină și Jo luă o gură de aer proaspăt. În timp ce căuta cheia în geantă, ușa se deschise larg și în prag apăru Daphne, palidă și speriată.

– Oh, Jo, slavă Domnului că te-ai întors... credeam că nu mai vii.

– Poftim...? Ce s-a-ntâmplat? Unde e Jon? întrebă îngrozită.

Jon îi răspunse chiar el, dând buzna în hol, cu fața schimonosită de furie.

– Unde-ai fost? O urăsc pe Daphne... o urăsc! Tu trebuia să mă duci la culcare, nu ea! urlă el.

Și se repezi la Jo lovind-o cu pumnii. Încercă să-l îndepărteze, dar copilul era destul de puternic și din greșeală o izbi puternic peste gură. Jo uitase complet de Adam și când, în cele din urmă, două brațe puternice îl smulseră pe Jon de lângă ea, crezu că e Daphne, apoi auzi vocea lui, calmă, liniștitoare.

În culmea furiei Jon începu să-l lovească cu picioarele, dar Adam îl ridică în brațe și-l ținu strâns la piept. Copilul se potoli și-și lăsă capul pe umărul lui, începând să plângă înfundat. Adam continuă să-l legene până când Jon scoase un suspin și se calmă.

– Acum mergem sus să te culci, da? îl întrebă Adam cu blândețe, iar Jon, încuviințând din cap, se ghemui în brațele lui.

De îndată ce rămaseră singure, Daphne începu:

– Jo, îmi pare rău că ți-am stricat ziua. Păreai atât de fericită când ai ajuns acasă...

– Daphne, n-ai nici o vină. Cred că te-a scos din sărite. Hai să te conduc acasă. Neluându-i în seamă protestele, Jo insistă

s-o conducă până la celălalt capăt al satului, unde locuia. După o jumătate de oră când se întoarse, singura lumină aprinsă era cea din salon. Când deschise ușa observă că Adam adunase de jos jucăriile. La început nu-l văzu, apoi îl zări stând la fereastră, cu spatele la ea, privind în întunericul de afară.

Jo își înghiți nodul din gât... Orgoliul și rușinea îi dictau să ignore scena cu Jon, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar se trezi spunând:

– Nu i se întâmplă prea des... de fapt, e pentru prima oară când îl văd atât de nervos.

Adam se întoarse și Jo se sperie văzându-i chipul împietrit.

– Stai jos, Johanna.

Jo se prăbuși pe canapea, cu picioarele tremurând.

– N-a fost vina lui... începu ea, dar cu o privire Adam o făcu să tacă. Îl văzu cum se îndreaptă spre măsuța pentru cafea și cum ia în mână o carte, pe care i-o trânti în poală. Jo se uită la carte, apoi la el, cu o expresie nedumerită.

– E cartea preferată a lui Jon.

– Deschide-o!

Jo o deschise și pe prima pagină își văzu scrisul: „Pentru Jonathan, la a șaptea aniversare a zilei de naștere", dedicație datată cu câteva luni în urmă. Dedesubt, Jon adăugase cu litere de tipar:

JONATHAN ADAM THORNTON, PIGSTIES, MOȘIA LIDYATT, ANGLIA, EUROPA, PLANETA PĂMÂNT. ȘAPTE ANI.

Jo rămase cu ochii ațintiți la foaia scrisă spunându-și că, în cele din urmă, o simplă carte de povești îi trădase secretul.

– E al meu, nu? Jonathan e copilul meu.

Capitolul 6

Jo închise cartea și o așeză cu grijă pe măsuță, acordându-și un scurt răgaz de gândire. Dar la ce se mai putea gândi? Nu avea nici o portiță de scăpare. Totul era scris acolo negru pe alb.

Își înălță ochii spre Adam, încercând să-i înfrunte privirea, dar și-i plecă imediat văzându-i expresia furioasă.

– Da, e fiul nostru, recunoscu ea, spunându-și că dacă mașina nu s-ar fi stricat... dacă nu ar fi plecat la Londra pentru acele cinci minute de apariție la televizor, situația ar fi fost cu totul alta.

– De ce?

– De ce, ce? îl întrebă cu voce obosită.

– De ce mi-ai ascuns existența copilului vreme de șapte ani? Până acum n-am știut cât de mult mă urăști.

– Să te urăsc? Ce glumă bună! Și izbucni în hohote de râs pe care nu și le putea stăpâni. Adam o prinse de umeri și o scutură cu putere.

– Încetează! Încetează că îl trezești! Asta o făcu să se oprească și Adam slăbi strânsoarea. Cred că amândurora ne-ar prinde bine ceva de băut. Jo făcu semn cu capul spre bufet și el scoase dinăuntru o sticlă cu coniac și două pahare pe care le umplu cu generozitate. Câteva clipe rămaseră tăcuți, sorbind din pahare. Acum, te rog, povestește-mi, vreau să știu totul, îi spuse el pe un ton calm, dar Jo simți că este tensionat. De ce ai făcut asta? De ce l-ai ținut pe Jon departe de mine? Și ce înseamnă chestia aia cu „glumă bună"?

– Cât ești de ipocrit! replică ea, citindu-i în priviri durere și reproș. Nu încerca să faci acum pe inocentul cu mine că nu-ți merge, îți garantez. De ce l-am ținut pe Jon departe de tine? Cum altfel să fi procedat din moment ce plecaseși fără măcar să-ți iei rămas bun? Am tot sperat că o să-mi telefonezi, că o să te-ntorci, că o să-mi scrii... orice. Dar nimic... nici un semn de viață din partea ta. Spuneai că iubești mai mult decât orice pe lume, dar când am avut nevoie de tine... Se opri temându-se să nu o trădeze vocea. După câteva clipe continuă: Adam, te rog să pleci... totul s-a sfârșit de mult. Nu vreau să te mai văd în preajma mea.

Adam se așeză pe canapea lângă ea și-i luă palma într-a lui, dar Jo și-o retrase imediat.

– Jo, ascultă-mă!

– Nu, nu vreau să aud nici o scuză. În opt ani ai avut timp destul să le inventezi pe cele mai bune. Înțelege și acceptă că eu și Jon avem viața noastră, iar tu nu faci parte și nu vei face parte niciodată din ea.

– *Trebuie* să mă asculți. Jur că nu mă mișc de-aici până nu mă asculți.

Jo închise ochii obosită.

– Bine, spune ce ai de spus și pe urmă pleacă.

– Indiferent ce crezi despre mine... și încep să am o bănuială în legătură cu ce s-a petrecut atunci... îți voi spune adevărul despre ce s-a-ntâmplat. Te rog, nu mă întrerupe... îți jur că n-am să te mint cu nici un cuvânt...

Se opri, parcă așteptând ca ea să obiecteze, dar Jo ridică din umeri și spuse pe un ton rece:

– Bine, povestește-mi. Să auzim și versiunea ta.

– Nu e versiunea *mea,* e adevărul, zise el golind paharul. În primul rând vreau să-ți spun că nu te-am mințit. M-am îndrăgostit de tine în prima clipă în care te-am văzut. Privind îu urmă, pot spune că te-am iubit enorm de mult. Erai o copiliță... aveai numai șaptesprezece ani... și îmi dădusem seama că n-ai fi făcut față situației. Bănuiesc că te-am speriat îngrozitor. Jo se foi pe canapea, simțind deschizându-i-se vechea rană. Adam avea dreptate. Pe vremea aceea nu putuse înțelege pasiunea nebună pe care o făcuse pentru ea. Adam continuă: Lucrurile ar fi mers bine, cred, deși știam că o dată ce *ea* te-a convins să te întorci acasă, va face tot posibilul să ucidă orice sentiment pe care-l aveai pentru mine. Apoi, cu o lună înainte de a-mi termina studiile, am primit acea ofertă generoasă de a pleca în Orientul Mijlociu, la Rabbaq, pentru trei ani, pe care nu o puteam refuza. Un asemenea început era exact ce aveam nevoie... îți amintești cât de sărac eram... Pe de altă parte, tu erai ușor de manipulat, iar când te-ai întors acasă

am știut că te vei lăsa influențată de mătușa ta și că eu trebuia să dispar. Nu numai că era contra bărbaților, în general, dar împotriva mea avea ceva cu totul special. Eram un coate-goale... bărbatul nepotrivit pentru frumoasa ei nepoată. Știu că asta gândea și, la momentul respectiv, avea dreptate. De fapt, îi sunt recunoscător pentru că datorită ei am vrut să-mi dovedesc că sunt un tip dur și ambițios... Se uita la Jo, dar ea, palidă, stătea cu ochii închiși și capul rezemat de marginea canapelei... Așa că am insistat să te măriți cu mine, s-o punem în fața faptului împlinit și să te iau cu mine la Rabbaq. Dar tu n-ai vrut. Îmi tot spuneai că n-o poți lăsa singură, că s-a sacrificat pentru tine și că voia să intri în afacerea restaurantului pe care tocmai începuse să-l construiască. Ai jurat că dacă aștept câțiva ani te vei mărita cu mine, dar eu știam că din moment ce te-ai întors la ea acasă, asta nu se va mai întâmpla.

Jo clătină din cap.

– Știu că nu aveai încredere în mine... dar aș fi făcut-o fiindcă... și eu te iubeam. Nu m-ai cunoscut niciodată așa cum eram în realitate, nu-i așa? Și schițând un zâmbet întoarse capul într-o parte.

– Nu mă pot lăuda cu ce-am făcut după aceea, mai ales acum, când știu... dar eram disperat. Simțeam că nu pot trăi fără tine următorii trei ani, după care să fiu obligat să te părăsesc definitiv. Ridicându-se de pe canapea, se duse la fereastră și se rezemă de pervaz, cu spatele la ea. Fiindcă știam că niciodată nu vei putea accepta o relație temporară, m-am gândit că poate una sexuală te va lega de mine și vei fi de

acord să ne căsătorim, așa că în seara dinaintea terminări trimestului, când a doua zi urma să te întorci acasă, te-am dus la discotecă, te-am îmbătat... am băut și eu mult, ca să prind curaj... Făcu o pauză și în cameră se lăsă tăcerea, apoi se întoarse cu fața spre Jo, zâmbind ironic. Eram prea sigur de mine și credeam că te voi face fericită... dar noaptea aceea a fost un fiasco... Adam se uită fix la ea, vrând parcă să-i întâlnească privirea, însă Jo se cutremură fără să vrea la evocarea acelei nopți de groază, pe care ani în șir se chinuise s-o uite, înălțând un zid imaginar în jurul acelei amintiri. Acum, vorbele lui Adam dărâmau zidul, lăsând amintirile să se reverse asupra ei...

... lumânările care pâlpâiau, muzica în surdină... după un pahar se simțea mai fericită decât întreaga zi. Pe următorul îl refuzase, dar Adam o asigurase că înăuntru e mai mult suc de portocale decât alcool. După al doilea pahar începuse să se relaxeze, așa că mai ceruse să bea până când, amețită de băutură, de muzică, de lumini, se lăsase cuprinsă de o imensă tristețe la gândul despărțirii. Nu i se mai părea ciudat că se afla în camera lui Adam, nu în a ei, pe patul în care se prăbușise clătinându-se pe picioare...

La început îi primise îmbrățișările cu dragoste, strângându-l în brațe apoi, când îi văzuse privirea înflăcărată și fața congestionată, de nerecunoscut, și-l simțise fremătând de dorință, aburii alcolului se risipiseră într-o clipă, iubirea se transformase în panică... în teroare și se luptase cu înverșunare să

scape... Adam nu-i șoptise nici un cuvânt de alint, dar îi îngânase numele la nesfârșit... apoi urmase scena finală, când o violase strigându-i „iartă-mă, Jo!", înainte să-i înăbușe țipătul de durere cu un sărut și să rămână întins peste corpul ei rigid.

Jo se ghemui pe canapea strângând din ochi, încercând în zadar să-și alunge acele momente din minte... Cu Adam zăcând lângă ea ca un drogat, rămăsese cu ochii pironiți în tavan până în zori, când căzuse într-un somn adânc.

Mai târziu o treziseră zgomotele de afară. Capul o durea îngrozitor și câteva clipe nu-și dădu seama unde se află, apoi deschizând ochii, realizase. Privindu-și corpul gol văzuse semnele lăsate de degetele lui Adam pe unul din brațe și o vânătaie roșiatică pe un sân. De rușine se înfășurase în cearșaf, apoi constatase că e singură. În apropiere se trântise o ușă, dar nici atunci Adam nu-și făcuse apariția și ea înțelesese că se afla singură în garsoniera lui. Cu greutate coborâse din pat și se îmbrăcase tremurând, gândindu-se că Adam plecase la facultate, ca de obicei, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cum de o lăsase singură când atunci avea cel mai mult nevoie de el... s-o asigure că noaptea aceea fusese un vis urât și că nimic nu se schimbase. Dar știuse că pentru ei doi nimic nu va mai putea fi ca înainte. Și atunci hotărâse să plece, să fugă cât mai departe de Adam. În starea jalnică în care se afla avea nevoie de câteva zile ca să-și pună gândurile în ordine și nu exista decât un loc și o singură persoană la care se putea duce. Îi lăsase lui Adam un bilet în care îi scrisese că se

întoarce acasă, așa cum stabilise de la bun început. Astfel avea răgazul să-și clarifice sentimentele înainte să dea din nou ochii cu el. Se întorsese la cămin să-și ia valizele deja pregătite și imediat plecase la gară unde prinsese un tren de dimineață...

... Ajunsă la *Pear Trees* începuse să aștepte... Telefonul sunase în prima zi în timp ce-și despacheta bagajele și se repezise să răspundă, dar mătușa Joan tocmai punea receptorul în furcă.

– A greșit numărul, îi spusese aceasta zâmbind malițios și atunci îi stătuse pe limbă să-i spună ce se întâmplase... dar, probabil, din loialitate față de Adam, se abținuse.

Cum zilele treceau fără o veste de la el, devenise din ce în ce mai tristă, trezind suspiciunea mătușii Joan. De fiecare dată când o întreba dacă n-o căutase cineva, aceasta îi răspundea invariabil: „Nu, așteptai vreun telefon?" și ea se grăbea să-i spună că nu. Noaptea rămânea trează ore întregi, iar dimineața îi reînvia speranța că în ziua aceea va primi o veste de la el.

Într-o dimineață, după aproape o săptămână, se trezise atât de târziu încât mătușa îi adusese micul dejun la pat. Se auzise telefonul jos, în hol, și voise să se ridice din pat, dar mătușa o împinsese la loc și coborâse să răspundă.

– Cine era? o întrebase la întoarcere, evitându-i privirea.

– Muncitorul care trebuie să repare acoperișul.

Împinsese tava cu mâncare într-o parte, abia abținându-se să nu izbucnească în plâns.

În după-amiaza aceea mătușa Joan îi spusese că tocmai o sunase o veche prietenă, madame Rocher, care ținea o mică pensiune în sudul Franței, și care ar fi vrut ca Jo s-o ajute la treburi câteva luni.

– E o ocazie forte bună pentru tine să capeți mai multă experiență. Vei învăța să gătești acele sosuri franțuzești care nu-ți reușesc. În plus, meriți o vacanță.

Total debusolată, fără să comenteze, o urmărise pe mătușa Joan care îi făcea bagajele și apoi cum telefonează să-i rețină un loc pe feribot, în timp ce o voce interioară îi spunea „nu mai vine, nu te iubește... nu te iubește".

Aplecată peste balustrada pasarelei își luase un ultim rămas bun de la mătușa Joan, strigându-i: „Ne vedem de Crăciun," dar nu se întâmplase așa, pentru că, după câteva săptămâni, privirea ageră a doamnei Rocher înregistrase ca pe o certitudine ceea ce Jo refuzase să admită, chiar și ca pe o posibilitate puțin probabilă...

– Jo, ascultă-mă. Cu un efort supraomenesc se smulse din tenebrele trecutului ca să revină la realitate. Când Adam se apropie de ea văzu că e foarte palidă. Știu că ți-am făcut un mare rău... erai atât de tânără și naivă, iar eu ți-am înșelat încrederea, dar trebuie să înțelegi că am făcut-o pentru că te iubeam foarte mult. Oricum, nu mai contează, fiindcă eu am fost cel care a pierdut.

– Mă *iubeai*? strigă ea furioasă. Și te-aștepți să cred când, în dimineața aceea nici măcar n-ai așteptat să mă trezesc? M-ai părăsit lăsându-mă singură acolo!

– Să te părăsesc? Adam se încruntă, părând sincer nedumerit. Stai să ne-nțelegem, Jo. Nu plecasem cu gândul să nu mă mai întorc. Când m-am trezit te-am văzut dormind lângă mine. Pe obraji încă aveai urmele lacrimilor și aș fi vrut să te iau în brațe și să te alint, însă eram sigur că n-ai fi suportat nici măcar să te ating, așa că mi-am zis să-ți fac o surpriză aducându-ți micul dejun. La câteva străzi era o patiserie franțuzească și am cumpărat de acolo suc de portocale și croissant cu ciocolată... din cele care știam că-ți plac atât de mult. La întoarcere m-am oprit și ți-am luat un trandafir roșu... Nu lipsisem decât vreo douăzeci de minute. Când am ajuns acasă am aranjat totul pe tavă și am intrat în cameră... dar nu erai acolo, apoi am găsit biletul... am fugit după tine la gară, m-am învârtit pe-acolo câteva ore, după care m-am hotărât să merg la cămin să întreb de tine și mi-au confirmat că plecaseși de dimineață. Cred că întârziasem la gară doar câteva minute. Câteva minute care mie mi-au schimbat întreaga viață, se gândi ea. Acum mă crezi, Jo?

– Te cred, dar de iubit nu m-ai iubit cu adevărat. Dacă ar fi fost așa, n-ai fi lăsat totul la voia întâmplării. Ai fi venit după mine... mi-ai fi scris... măcar să-mi fi spus că totul s-a terminat între noi. Până la urmă aș fi înțeles că așa era mai bine pentru... cariera ta... și nu te-aș fi acuzat. Da nu mi-ai dat nici un semn de viață... nu mi-ai scris un rând...

– Jo! Adam o privea înmărmurit. Cum adică nu ți-am scris? Ți-am scris, în ziua aceea ți-am și telefonat. Nu mi-ai răspuns la scrisori, iar când am sunat mătușa ta mi-a spus că te-ai dus direct la niște prieteni, unde vei rămâne câteva zile, și am crezut-o știind în ce stare te afli – dar că te va întreba dacă să-mi dea adresa ta de-acolo. Mi-am întârziat plecarea la Rabbaq... chiar am venit până aici s-o văd...

Jo își acoperi urechile și izbucni furioasă:

– Nu... nu-i adevărat. Mă minți!

– Orice altceva, dar de mințit nu te-am mințit niciodată, spuse el pe un ton serios. Am venit aici chiar înainte de plecarea la Rabbaq și mi-a zis că ești în Franța și că nu vrei să mă vezi. A refuzat să-mi dea adresa de-acolo zicând că tu i-ai interzis... și nu i-am pus la îndoială cuvintele...

Se opri brusc din povestit, însă Jo nici măcar nu putu să-l privească. Dintr-o dată totul începea să se potrivească... nerăbdarea mătușii Joan de a o îndepărta de *Pear Trees*... vizibila ușurare cu care își luase rămas bun de la ea când urcase pe feribot... grijă exagerată, aproape sufocantă pe care i-o purtase la întoarcerea din Franța... fără nici un reproș, ferind-o de comentarii răutăcioase... lucruri pentru care, la momentul respectiv, îi fusese recunoscătoare. Își aminti ziua în care mătușa Joan îi istorisise propria poveste, cum ea însăși o copilă, fusese sedusă și abandonată... abandonată și de părinți, fiind nevoită să-și dea copilul spre adopție... și că ea, Jo, însemna pentru ea copilul pierdut.

„... Toți bărbații sunt la fel, scumpa mea, să știi și tu asta. Dar *eu* n-am să te părăsesc niciodată, vom trece împreună peste greutăți și amândouă vom lupta împotriva tuturor." Iar ea își lăsase capul pe umărul mătușii, dând drumul lacrimilor pe care atâta vreme și le înfrânase...

– Orice ar fi fost, de ce n-ai încercat să iei legătura cu mine?

Jo nu-i răspunse. În mintea ei, imagini bine întipărite continuau să se schimbe, ca într-un caleidoscop în care aceleași piese micuțe formau un nou model.

– De ce nu m-ai căutat? repetă el. Mai ales după ce... după ce ai aflat că ești însărcinată.

– Te-am căutat... o dată, spuse Jo, dar atât de încet încât abia o auzi. După multă vreme. Din orgoliu, presupun. Am crezut că plecând fără o vorbă, te hotărâseși să termini cu mine... dar, într-o zi... când mă simțeam mai deprimată ca de obicei... ți-am scris...

– Și unde ai trimis scrisoarea, pentru că n-am primit-o?

– Ăăă... am trimis-o pe adresa garsonierei din oraș, singura pe care o știam, cu mențiunea să-ți fie transmisă, dar mi s-a returnat, după câteva luni, cu ștampila „destinatar necunoscut".

– La ce te așteptai?! exclamă Adam nervos. Așa se întâmplă mereu cu corespondența când ceri să fie transmisă la noua adresă. Trebuia să fi întrebat la facultate.

– Puteam s-o fac dar, în subconștient, cred că am ales varianta asta tocmai în ideea să nu te găsesc. Am regretat că ți-am

scris, imediat ce am expediat scrisoarea, și am răsuflat ușurată când mi-a fost returnată și asta pentru că mi-era frică de cum vei reacționa la primirea veștii. Deja mă puseseși să aleg... îmi dăduseși un ultimatum și credeam că mă părăsiseși alegând cariera în locul meu. Oricum, în planurile tale bine puse la punct nu era prevăzut și un bebeluș.

Adam se ridică de pe canapea și se duse lângă șemineu.

– Spuneai că niciodată nu te-am cunoscut cum erai în realitate... dar tu m-ai cunoscut?

– Nu te-am cunoscut? Ești convins? În orice caz, cum planurile ți-au reușit, îți poți permite *acum* să afirmi că ne-ai fi vrut alături pe mine și pe Jon, poate să fii chiar convins de acest lucru că, vezi Doamne, te-am privat de drepturile părintești... dar gândește-te în urmă cu opt ani. Erai atât de ambițios, atât de hotărât să răzbați în viață... iar ceea ce mi-ai povestit în seara asta o confirmă. Nu, Adam... mi-a fost teamă de cum vei reacționa. Mă gândeam că ori îmi vei cere să avortez... și nu eram pregătită s-o fac, ori... Și se opri.

– Ori?

Jo ezită o clipă, apoi continuă repede:

– ... ori că te vei simți obligat să te însori cu mine. Ți-ai fi zis că te-am atras în cursă și ai fi ajuns chiar să mă urăști... și n-aș fi suportat. Vocea îi tremura ușor, dar reuși să-și înalțe privirea spre el și-l văzu încruntat.

– Eu am crezut altceva, zise Adam, așezându-se din nou pe canapea. Când am venit aici sperând să te găsesc, mătușa ta mi-a spus că urmează să te măriți cu fiul unei patroane de

restaurant din Franța. Din punctul ei de vedere asta însemna, cu siguranță, o mare realizare. Până la urmă ce n-a mers? Presupun că fiind gravidă, schema n-a mai funcționat.

Jo păli din ce în ce mai tare, pe măsură ce mintea ei obosită începea să perceapă înțelesul vorbelor lui. Dorea ca tot ce-i spusese el să fie o minciună, dar o voce lăuntrică îi șoptea cu totul altceva. Totuși, nu trebuia să-i arate că e șocată și, încercând cu disperare să-și păstreze tonul batjocoritor, zise:

– Asta ar fi fost extrem de greu... Jean-Paul era un țânc pe vremea aceea și, deși am mai auzit despre căsătorii între copii, asta chiar ar fi fost ridicolă... Ultimele cuvinte le rosti cu vocea sugrumată de lacrimi.

– Jo, te rog, nu plânge...

– Nu plâng... niciodată n-am plâns, zise, dar lacrimile i se prelingeau pe obraji. Și le șterse cu dosul palmei și se ridică brusc de pe canapea, prinzându-se de marginea șemineului ca să-și recapete echilibrul. Adam făcu un gest vrând parcă s-o susțină, dar ea îi făcu semn să rămână pe loc. Nu plângeam pentru mine...

– Da... nu e deloc plăcut să-ți vezi idolul cu picioare de lut zdrobit de pământ. În lunile acelea m-am tot întrebat dacă măcar o singură dată s-a gândit dacă face bine ce face. Mă îndoiesc... Dacă aș putea, în clipa asta aș strânge-o de gât...

– Știu ce ți-a făcut... ce ne-a făcut... este un lucru de neiertat, dar am avut motive, după părerea ei, întemeiate. Dușmănia ta nu o mai poate atinge, în schimb ți-ar învenina viața.

– Și pe a ta, Jo.

– De fapt, ca să fiu sinceră, ultimii opt ani mi-au adus numai împliniri și bucurii. Da, așa e... îl asigură, auzindu-i exclamația de protest. Pe vremea aceea eram vulnerabilă, naivă, acum sunt fericită, iar viața mea a urmat cursul pe care-l voiam. Da, la început mi-a fost foarte greu, dar a trecut. Timpul le rezolvă pe toate. Am lăsat totul în urmă și...

– Jo, mărită-te cu mine!

– Să... mă... mărit? Nu... nu înțeleg ce vrei să spui, se bâlbâi, prea obosită ca să mai priceapă sensul cuvintelor.

– Ce-ai auzit. Mărită-te cu mine.

Jo îl privi înmărmurită.

– Nu... niciodată n-am să mă mărit.

– Niciodată? repetă el nervos. De ce această bruscă renunțare la plăcerile vieții, când n-ai decât douăzeci și cinci de ani? Doar n-ai de gând să te călugărești?

– Nu e deloc bruscă. Pur și simplu nu-mi trebuie măritiș. Restaurantul îmi e de-ajuns.

– Cum poți spune asemenea neghiobie?

– Ăsta-i adevărul și trebuie să-l accepți.

Dar nu întregul adevăr, își spuse ea, crispându-se la gândul unei căsătorii și ce ar fi implicat aceasta, în mod inevitabil. Ce altceva decât chin și nefericire. Trauma acelei nopți de coșmar și lunile de suferință ce o urmaseră erau prea adânc întipărite în sufletul ei ca să poată fi vreodată uitate, de aceea reacționase cu atâta violență când Adam o sărutase.

Niciodată nu-i va mai permite acest lucru. În sinea ei îi era greu să recunoască, dar ăsta era adevărul. În ce o privea, împlinirea trebuia căutată în altă parte. Acum cunoștea adevărul, îl înțelesese pe Adam, îl iertase și ar fi vrut cu disperare să-l consoleze pentru cât suferise... dar nu în felul acela. Acum știa că în ultimii ani își ascunsese teama de o relație fizică sub masca pragmatismului și nu-i fusese greu să țină la distanță pe cei câțiva admiratori, printre care, la un moment dat, se numărase și Mark Sinclair.

Adam nu era, totuși, un bărbat de lepădat. Multe femei ar fi socotit-o nebună dacă ar fi dat cu piciorul unei asemenea șanse, dar măritișul nu era de ea. Îi putea fi recunoscătoare lui Adam că o obligase să accepte adevărul în ce o privea, dar sentimentele nu și le mai putea schimba.

– Nu, Adam, îmi pare rău, dar nu vreau... nu-mi trebuie asemenea gen de relație cu tine... Prea multe ni s-au întâmplat între timp. Îți mulțumesc pentru cererea în căsătorie și-mi dau seama că te-am judecat greșit, dar știu că nu te-aș putea face fericit și n-ar fi corect din partea mea dacă aș accepta. Trecutul nu mai poate fi reînviat. Ți-am spus că acum sunt fericită, dar e mai mult decât atât... Jon și cu mine suntem mulțumiți și ne simțim în siguranță.

– Dar pentru el am venit...

– Cum adică?

– Păi, e fiul meu, nu-i așa? Ce-ai de gând să faci în sensul ăsta?

Deci, despre asta era vorba! Ce proastă fusese să creadă că o ceruse în căsătorie din cu totul alte motive. De fapt, el nu dorea decât să-l atragă pe Jon de partea lui și așa i-ar fi fost mult mai ușor.

– Cum adică? repetă, trăgând de timp.

– Credeam că ai înțeles. Vreau să încep să-l cunosc înainte să fie prea târziu.

– Dar *este* prea târziu! izbucni ea. Ai întârziat vreo opt ani și nu sunt pregătită să risc tot ce am clădit cu atâta efort, doar ca tu să-ți croiești drum spre inima fiului *meu*... al *meu,* Adam. Nu contest că ești tatăl lui, dar nimic mai mult decât ca factor biologic.

Adam se apropie și îngenunche lângă ea.

– Trebuie să mă lași să-l cunosc și îți promit că fără acordul tău n-am să-i spun că sunt tatăl lui. Gândește-te că Jon va crește și nu-l vei mai putea ține lipit de fusta ta. Cu cât îl ții mai strâns lângă tine, cu atât mai repede își va lua zborul. Dacă toată viața ți-o clădești în jurul lui, ce-ai să faci când va pleca de lângă tine?

– O să-mi rămână *Pear Trees*... sau un alt restaurant... dacă cumva pe ăsta mi-l vor lua.

Adam se ridică în picioare.

– *Pear Trees*! Pentru numele lui Dumnezeu, Johanna, asta vrei să faci tot restul vieții... să te ocupi de Jon și de restaurant? Dar, în fond, tu hotărăști. În privința lui Jon, tot ce doresc e să fii de acord ca din când în când să-mi dai voie să-l văd, să-l iau la plimbare.

– Nu, nu ți-l dau.

Adam scoase un oftat.

– Uite ce e, Jo... nu e vorba să mi-l *dai*, dar este și fiul meu și nu mă poți despărți de el... sau pe el de mine. Tonul lui era calm, dar hotărât.

– Să-l despart de tine? Dar n-are nevoie de tine! În afară de mine n-are nevoie de nimeni, ridică ea tonul.

– Din câte am văzut, mai ales în seara asta, aș spune că lucrurile nu stau chiar așa, ba chiar pot să afirm că, dacă vei continua să-l cocoloșești, peste câțiva ani vei ajunge cu el la psihiatru. Nevoia lui disperată de afecțiune o compensezi, când sunteți împreună, răsfățându-l peste măsură și astfel tranformându-l într-un mic tiran. Întreabă-te cum va fi peste zece, douăzeci de ani și dacă gândul nu te îngrozește, ar trebui. Te avertizez că nu voi sta cu mâinile în sân și dacă va fi nevoie mă voi lupta cu tine, și fii sigură că voi câștiga. Fiindcă știu că am dreptate și că în străfundul inimii și tu știi acest lucru.

Jo simțea că se sufocă. Sări în picioare, îl împinse într-o parte, îi smulse de pe marginea scaunului haina și i-o trânti în brațe, fulgerându-l cu privirea.

– Ieși... te rog să ieși imediat de-aici urlă ea și, fără să mai spună ceva, Adam părăsi camera.

Capitolul 7

A doua zi dimineața Jo se trezi înainte să sune ceasul. Jon încă dormea și se hotărî să nu-l trezească. După duș, înghiți cu noduri o felie de pâine prăjită cu puțină cafea și telefonă la școală să anunțe că îl va aduce pe Jon spre prânz, după care își mai turnă cafea în ceașcă și se duse s-o bea în salon.

Pe măsuță zări cartea lui Jon. Ar fi trebuit să încerce să-l convingă pe Adam că nu el era tatăl copilului... să-i spună că pe vremea când erau împreună mai avusese o aventură, deși ar fi fost greu de crezut. Nici mătușa Joan nu o crezuse.

Mătușa Joan... ce luptă se dăduse în sufletul acesteia pentru a se convinge că are dreptate și să-și smulgă mult iubita nepoată din brațele lui Adam Roker. Adam... vreme de opt ani, Jo reușise să-și șteargă din minte trădarea lui, dar acum, mâhnirea și furia se transformaseră în regret și sentimente de vinovăție. Și el fusese victima minciunii și a trădării. Jo recunoștea sincer suferințele prin care și el trecuse, poate la

fel de cumplite ca ale ei. Îl iubise atât demult, încât deși dragostea ei murise demult, în suflet simțea o imensă durere.

Gândul i se îndreptă spre scena oribilă la care el asistase cu o seară în urmă... la umilința îndurată din cauza lui Jon și cât de neajutorată se simțise. Era obligată să recunoască faptul că Adam avea dreptate. Nu mai putea închide ochii în fața unui lucru atât de evident... Jon trebuia neapărat strunit de cineva care se putea impune în fața lui mai mult decât ea.

Iar dacă de dragul lui Jon, Adam se oferise să se însoare cu ea, cu atât mai mult se cerea un sacrificiu și din partea ei. Trebuia să le dea voie să se vadă din când în când... să se împrietenească. Ar fi fost corect față de amândoi. Dar cu ea ce avea să se întâmple? Poate, cu timpul, ea și Adam vor deveni prieteni, deși relația ar fi fost una furtunoasă, bineînțeles, dar asta cu condiția ca el să nu se însoare cu femeia din fotografie.

Câteva zile nu mai avu nici o veste de la Adam. Bobbie și Daphne o țineau la curent cu ultimele noutăți: arhitecții peisagiști prospectau terenul... conacul intrase în renovare... fundul lacului fusese curățat... se aștepta să sosească delfinii... iar Jo trata cu dispreț zvonurile cele mai răutăcioase, pe celelalte ignorându-le complet.

Următoarea sâmbătă, ca de obicei, Jo îl duse pe Jon la Broadston, aceea fiind ziua pe care o petreceau împreună. Lăsându-l la magazinul de dulciuri pentru aprovizionarea săptămânală, ea se repezi să ridice lucrurile lăsate la

curățătorie apoi, împreună, se întorseseră la mașină. Întotdeauna își încheiau cumpărăturile cu o tratație la cofetăria din apropiere.

– Mamă, uite-l pe Adam... ne-a văzut și ne face cu mâna.

Și, înainte ca Jo să-l poată opri, se smulse de lângă ea și alergă spre Adam. Jo se rezemă de mașină cu brațele încrucișate la piept. Adam se uită în direcția ei, dar ea îi întoarse spatele și se urcă la volan. Bineînțeles că se ține de promisiune, se gândi, dar uitându-se în oglinda retrovizoare, îi văzu îndreptându-se spre ea, discutând cu însuflețire. Coborî din mașină și întâmpină zâmbetul lui Adam cu o privire ostilă.

Jon radia de bucurie.

– Mami, Adam se duce mâine cu barca la pescuit... chiar pe mare.

– Mă bucur... dar noi, acum, trebuie să plecăm acasă. Și, după ce se uită ostentativ la ceas, puse mâna pe mânerul portierei.

– Mami... Adam zice că pot să merg cu el... dacă mă lași...

– Să te duci cu el...? Nu... nu poți să te duci cu el. Îmi pare rău, Jon, dar nici nu se pune problema. Știi că nu ți-a trecut de tot răceala și, în plus, de-abia ți-au dat la școală insigna de înotător pe distanța de zece metri.

– Dar Adam zice că are în barcă o vestă de salvare pe măsura mea... și impermeabile ca cel galben din...

Peste capul băiatului, Jo îi aruncă lui Adam o privire ucigătoare apoi, cu aceeași fermitate, îi spuse lui Jon:

– Nu, îmi pare rău, dar mai bine nu.

Spre surprinderea ei, care se aștepta ca Jon să-i facă o nouă scenă, acesta rămase calm.

– Bine... oricum n-am mai fost cu barca până acum și cred că aș fi avut rău de mare. Buzele îi tremurau și se grăbi să deschidă portiera. Pa, Adam.

Dintr-o dată, simțind că i se face milă de el, văzându-l așa micuț, firav și necăjit, Jo cedă și i se adresă indiferent lui Adam:

– Sper că ai avea grijă de el.

– Bineînțeles că aș avea multă grijă de... fiul *tău.*

Jo deschise portiera din spate și-i zâmbi lui Jon, care se retrăsese în celălalt colț al banchetei.

– S-a aranjat, scumpule. Cred că am exagerat puțin... dacă ții neapărat, te poți duce.

Adam scoase din portofel o bancnotă.

– Îmi faci un serviciu, Jon? Aș vrea să te duci să cumperi pentru mâine dimineață câteva batoane de ciocolată. N-aș vrea să te văd răbdând de foame.

Rămași singuri, Jo îi spuse pe un ton rece:

– Cred că acum ești mulțumit.

– Ce vrei să spui?

– Haide, Adam... știi exact ce vreau să spun. Asta ai intenționat de la bun început.

– Jo, îți jur... Impermeabilele și cizmele de pescar erau în portbagaj și a fost curios să le vadă.

– Da, sigur... sigur, te pregăteai pentru excursia de mâine.

– Ăăă... nu chiar, a fost o întâmplare... Bine... bine... poate ar fi trebuit să te întreb pe tine mai întâi, dar...

– Dar știai ce am să-ți răspund...

– Doamne, Jo... prin asta nu faci decât să-l îndepărtezi de tine. Eu nu vreau decât să-i ofer o mică excursie... de care sunt sigur că are nevoie.

Când se întoarse de la cumpărături, Jon îi întinse lui Adam punga cu dulciuri și restul, apoi îi spuse lui Jo:

– Mami, nu mai mergem la cofetărie... vreau să mă întoarc acasă cât mai repede ca să mă pregătesc. Și, imediat, se urcă în mașină.

– Bine, atunci ne vedem mâine. Max își ține barca lângă Lime, așa că vin să-l iau pe Jon la șase...

Uitându-se la el, Jo văzu în ochii lui o sclipire de triumf și, frustrată, izbucni din nou:

– Gata, încetează... încetează. Ai câștigat, nu? Du-te și savurează-ți victoria în altă parte.

Socotind după exuberanța cu care a doua zi Jon îi povestise, partida de pescuit fusese un mare succes. Uitându-se la fața lui radiind de bucurie, Jo n-avusese încotro și recunoscuse încă o dată în sinea ei că făcuse bine că cedase rugăminților. Dar, chiar și așa, când Adam îl adusese pe Jon acasă și-i spusese că un timp va fi plecat din țară, răsuflase ușurată. Acum încerca să-l uite luându-se cu treburile și ar fi reușit dacă Jon nu i-ar fi vorbit încontinuu despre el, până la exasperare. Și, pe deasupra, pe numele lui Jon sosea o avalanșă de vederi cu peisaje exotice, pe care copilul insista să

i le arate, plin de mândrie, înainte să și le lipească pe pereții camerei, așa că dădea cu ochii de ele și își amintea de expeditorul lor de câte ori intra acolo.

Apoi, Jon se îmbolnăvi și lipsi de la școală trei săptămâni, perioadă în care Jo uită cu totul de Adam. Predispus iarna la viroze respiratorii, acum, la mijlocul lui iunie, vremea fiind ploioasă și destul de friguroasă, răcise la bazinul de înot și, în câteva zile, bronșita se transformase în pneumonie.

Într-o după-amiază de început de iulie, la câteva zile după ce Jon începuse școala, Jo stătea în bucătăria de acasă și scria meniurile, când ușa se deschise brusc. Tresărind, mâna îi tremură mâzgălind hârtia. Nervoasă, aruncă pixul pe masă și întoarse capul. În prag îl văzu pe... Adam. Inima i se zbătu în piept, dar reuși să ia o mină indiferentă.

– Credeam că încă ești plecat din țară... la Hong Kong... sau mai știu eu unde, îl întâmpină cu răceală, după ce trecu de șocul din primele momente.

Adam își trase un scaun și se așeză la masă în fața ei.

– M-am întâlnit cu Bobbie în sat și mi-a spus că Jon a fost bolnav, o luă el direct. De ce nu mi-ai spus? o întrebă pe un ton acuzator. De ce nu m-a anunțat nimeni că fiul *meu* a fost bolnav?

Cu gesturi calculate, Jo își adună hârtiile de pe masă, apoi își înălță privirea spre el.

– Ar fi fost extrem de greu ținând seama că te aflai la celălalt capăt al pământului și, după câte știu, nu mi-ai lăsat nici o adresă, zise pe un ton sarcastic.

– Haide, Jo... dacă ai fi vrut, m-ai fi găsit... dar n-ai vrut spuse el încruntând din sprâncene.

– De fapt, ce te privește? replică ea, dar privirea lui o făcu să-și plece ochii. Tocmai voiam să-mi fac un ceai... vrei și tu unul? îl întrebă ridicându-se brusc de pe scaun. Prepararea ceaiului îi dădu răgazul necesar să-și adune toată furia de care era capabilă ca să-l înfrunte, așa că, după ce trânti tava pe masă, răbufni: Iar data viitoare când mai vii pe-aici, folosește ușa din față, ca toți ceilalți *străini.* Nici măcar personalul restaurantului nu dă buzna în bucătărie decât dacă e vreo urgență.

Adam își trecu degetele prin păr și-i spuse pe un ton calm:

– Jo, știi foarte bine cât de repede intră în panică un părinte, așa că fii îngăduitoare cu mine.

– Oricum, n-are rost să-ți mai faci griji. Acum se simte bine... de fapt, nu prea bine, recunoscu ea. Câteva zile s-a simțit chiar rău... acum i-a mai trecut. Doctorul Grey i-a dat voie să meargă la școală de luni. Spunea că trebuie să schimbe aerul și sper ca în august să plec cu el la mare pentru câteva zile.

Adam lăsă jos ceașca și, trăgând adânc aer în piept, spuse:

– Chiar dacă nu m-aș fi întâlnit cu Bobbie, tot aș fi trecut azi să te văd. Săptămâna viitoare mă întorc la Rabbaq... și-l iau pe Jon cu mine.

Capitolul 8

Jo rămase încremenită, neînțelegând deloc ce voia să spună.

– La Rabbaq...? Cum adică să-l iei pe Jon la Rabbaq?

– Cum ai auzit. Mă întorc acolo pentru două săptămâni și îl iau cu mine. Și adăugă repede: Dacă vrei să știi, când am fost la pescuit nu prea mi-a plăcut cum arată, așa că nu mă miră că s-a îmbolnăvit. Era palid și mai slab decât băieții lui Max... și tușea încă de-atunci. O privea cu coada ochiului pe Jo ca să-i surprindă reacția, dar pe figura ei nu se putea citi nimic. Adam are ocazia să schimbe aerul și, dacă se ivește vreo problemă legată de școală, o sun eu pe directoare să-i explic situația.

Jo îl asculta abia abținându-se să nu se repeadă și să-l ia la palme. Dar nu i-ar fi folosit la nimic, fiindcă ar fi ținut-o la distanță până s-ar fi liniștit; dacă nu, și mai rău, ar fi strâns-o în brațe, împiedicând-o să-l lovească, așa cum procedase cu Jon în seara aceea de pomină.

– Nu se va ivi nici o problemă, pentru că Jon *nu* pleacă nicăieri, spuse în cele din urmă, încercând să-i vorbească cât mai calm.

Neluând-o în seamă, Adam continuă:

– Prietenii mei de acolo au un băiat de vârsta lui Jon, așa că va avea cu cine să se distreze.

Când, în sfârșit, înțelese gravitatea situației, Jo îl privi îngrozită. Cum adică... Jon va pleca în străinătate cu Adam și pentru două săptămâni se va bucura exclusiv de atenția lui? Dintr-o dată toate temerile ce i se furișaseră în suflet încă de la întoarcerea lui Adam deveniră certitudini. Cum de sperase că va putea concura cu el în lupta pentru a câștiga afecțiunea lui Jon? O singură zi la pescuit însemna mai mult decât „câteva zile la mare" pe care i le putea oferi ea. Nu, orice ar fi, nu-l va lăsa pe Jon să plece cu Adam. Știa mai bine ca oricine cât de ușor se putea lăsa sedus de farmecul lui.

– Îmi pare rău, Adam, dar trebuie să te refuz. Deja a lipsit mult de la școală...

– Dar trimestrul e pe sfârșite și nu are de pierdut cine știe ce...

– ... și, oricum, asta i-ar da tot programul peste cap.

– Prostii... trebuie să-și trăiască copilăria. Ne vom ocupa noi de el. „Noi"? se miră Jo. Era vreo conspirație pusă la cale de Adam și prietenii de care-i vorbise, ca să-l atragă pe Jon de partea lui? Oh, nu, nici chiar așa... deși, știa foarte bine că nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să-și atingă scopul... Îl iau cu mine, Jo... și cu asta am încheiat discuția.

– Nu-l iei nicăieri și... dacă va fi nevoie ajungem la tribunal.

Adam izbucni în râs.

– Nu fi absurdă, Jo. Ți-ai pierde vremea... și banii... și, dacă nu mă crezi, întreabă-l pe neprețuitul tău Sinclair. Dă-mă în judecată! Ce efect crezi că va avea asupra lui Jon toată tevatura asta? Nu-ți cer custodia, pentru numele lui Dumnezeu... Nu ți-l iau definitiv, dar am și eu niște drepturi asupra lui. Știu că nu-ți surâde deloc ideea, dar *sunt* tatăl lui, încheie Adam și, rezemându-se comod de speteaza scaunului, se uită la ea cu atenție, așteptând să vadă cum reacționează, dar Jo doar strânse din buze și-l privi cu dispreț. Singură ai recunoscut că Jon are nevoie de o schimbare de aer, iar atmosfera uscată de acolo îl va pune pe picioare. Apropo, cum a răcit ultima oară? Bobbie spunea că la bazinul de înot din incinta școlii.

Naiba s-o ia pe Bobbie, se gândi Jo furioasă. Și naiba să-l ia și pe el că aflase ce se întâmplase și-i specula sentimentul de vinovăție, făcând presiuni asupra ei. Cu toate acestea, Adam avea dreptate; călătoria aceea era tot ce avea nevoie Jon, înainte de primele semne ale iernii viitoare.

– Nu trebuie să-ți faci griji, îl auzi pe Adam spunând. Eu am să-l aduc acasă sănătos. În fond, și de la pescuit ți l-am adus întreg, nu?

– Da, dar atunci a fost vorba doar de câteva ore, replică Jo și, în același moment, și-l aminti pe Jon cât de

vesel sporovăise toată ziua. N-ar fi suportat să-i vadă figura după două săptămâni petrecute în preajma lui Adam.

– Pentru el e o șansă la un milion, crede-mă. Recunosc că țin neapărat să-l iau cu mine, fiindcă împreună ne vom distra grozav. Ți-am mai spus că e cel mai grăgălaș copil pe care l-am cunoscut vreodată.

Jo îl privi cu ostilitate.

– Vorbești de parcă ai avea vreo experiență în creșterea copiilor.

– După ce mi-am sacrificat atâția ani din viață muncind pe brânci ca să ajung un as în meseria mea, copiii mi se par o schimbare binevenită.

– Ca acela din fotografie? o luă gura pe dinainte, după ce gândul o frământase săptămâni întregi.

– Care fotografie? Adam părea sincer nedumerit.

Prea târziu, însă, Jo realiză că-și întinsese singură capcana în care căzuse... cu amândouă picioarele. În felul acela recunoștea că se furișase în dormitorul lui.

– Nu... nimic, las-o baltă.

– Ba nu, chiar mă interesează. Despre ce fotografie e vorba? Te referi la cea din apartamentul meu?

– Mda... am intrat pentru o clipă în dormitorul tău... și am văzut-o. Deși vocea îi tremura, atacă în continuare: Tot vorbești despre Jon... de ce nu-i iei cu tine pe ei și pe mama lor? Bănuiesc că îți e o „bună prietenă". Îi vei avea pe copii lângă tine...

– Doamne, Jo... femeia aceea e Carol.

– Care Carol?

– Sora mea. Locuiesc cu toții fericiți la o fermă în vârful muntelui dar, dintr-o dată, a apucat-o dorul de oraș. Rod, soțul ei, a urcat-o în tren și a trimis-o să stea la mine pentru câteva zile. Când a plecat și-a lăsat hainele de oraș în apartament.

– Da, știu... adică...

– De unde știi? Și cum ea nu-i răspunse, continuă, schițând un zâmbet ironic. Aha, acum înțeleg. Te-ai uitat peste tot, nu? Dacă aș fi știut că ești curioasă am fi făcut împreună turul casei. Jo deschise gura să-i dea o replică la fel de usturătoare, dar renunță fiindcă, de data asta, o prinsese cu mâța-n sac. Chiar n-avusese nici un drept să-i inspecteze apartamentul, dar ăsta nu era un detaliu minor. Din nou îl judecase greșit, crezând despre el tot ce e mai rău. Ce proastă fusese... ce proastă! Parcă simțindu-i zbuciumul lăuntric, Adam profită de moment să-și continue pledoria: Acum, că am clarificat această mică neînțelegere, să revenim la Jon. Înțeleg că nu mai ai obiecții și ai înțeles că e spre binele lui. Desigur că... și aici se opri.

– Ce?

– Voiam să spun...

– Hai, spune.

– Mă gândeam că dacă îți faci atâtea griji că aș putea avea asupra lui o influență nefastă... ai putea veni și tu cu noi.

Jo făcu ochii mari de uimire. Mintea ei, de obicei foarte ageră, cu această nouă întorsătură a lucrurilor chiar nu mai pricepea nimic.

– Nu... mi-e imposibil, zise în cele din urmă, căutând la repezeală o scuză plauzibilă. Știi că nu pot lăsa restaurantul.

– Asta nu-i o problemă. Iulie și august e o perioadă de relaș și Bobbie mi-a confirmat că două săptămâni se poate descurca și fără tine.

– Ai discutat cu Bobbie? se înfurie Jo. Îți spun o dată pentru totdeauna, nu mai intra în vorbă cu personalul meu... și nu mai lua hotărâri în numele meu.

Adam ridică brațele în semn că se predă.

– Bine, bine, dar asta nu schimbă situația. *Poți* pleca, dacă vrei. Oricum, pe Jon tot îl iau cu mine, indiferent că mergi, sau nu.

– Bine, Adam, îl poți lua pe Jon, cedă ea în cele din urmă, renunțând să-l mai înfrunte.

– Și tu?

– Eu... am să vin și eu cu voi.

Capitolul 9

Când se deschise ușa avionului înăuntru pătrunse un val de aer fierbinte. Deși era spre asfințit, afară aerul era sufocant și toată lumea se grăbi să ajungă în clădirea aeroportului unde funcționa aerul condiționat. Pentru Jon și Jo totul în jur părea ciudat, deși aeroportul din Dhabra arăta ca oricare altul din lume. Adam termină repede cu formalitățile vamale și Jo îl auzi vorbind fluent limba arabă, dar nu se arătă impresionată, fiindcă, nu-i așa, el locuise mulți ani la Rabbaq.

Apoi ieșiră din nou în canicula de-afară. Un arab cu pielea oacheșă, învești mântat în alb se apropie de Adam, îl salută și-i făcu semn spre o limuzină gri. Când mașina începu să-și croiască drum pe străzile înguste, mută de uimire, Jo începu să urmărească imaginile ce i se derulau prin fața ochilor ca într-un caleidoscop: zgârie-nori și limuzine americane alături de căruțe trase de boi... mici cafenele cu două, trei mese pe trotuar, la care bătrâni cu fața zbârcită jucau table... apoi mai

era alarma claxoanelor, ce acoperea frânturi dintr-o muzică bizară... și mirosurile de carne friptă și mirodenii... și, peste tot, mare aglomerație, dar foarte puține femei.

Pe măsură ce se apropiau de destinație, emoția punea tot mai mult stăpânire pe ea, transformându-se aproape în panică. Oare ce le povestise Adam despre ea, despre trecut... despre Jon? Fiind buni prieteni cu Adam, se vor purta față de ea cu ostilitate? Dacă el le povestise despre Jon, însemna că auziseră versiunea lui... cum că îi ascunsese vreme de șapte ani existența copilului...

Dregându-și vocea și alegându-și cu grijă cuvintele ca să nu priceapă Jon, îl întrebă:

– Prietenii tăi... cunosc situația?

– Da, Ali și Stella știu ce am considerat eu că trebuie să știe. Câteva minute mai târziu, mașina ieși de pe șosea, trecu pe sub un portal înalt și lăsând în urmă câteva clădiri albe, joase, răspândite în jurul câtorva grădini cu palmieri și arbuști înfloriți, opri în fața unui bungalou. Am ajuns, spuse el.

– Aici locuiesc prietenii tăi? murmură Jo, încercând să-și ascundă uimirea, aceeași care se citea și pe fața lui Jon.

– Da... asta e reședința de vară. Mai au una jos, în vale.

Uitându-se la albul imaculat al caselor, Jo simți că o cuprinde amețeala. Adam nu-i povestise despre Ali decât că era tot inginer petrolist, și până atunci crezuse că locuiește într-un apartament la bloc sau, cel mult, într-o casă de la marginea orașului... dar nu chiar așa!

– Mami, uite o piscină!

De când ieșiseră din aeroport erau primele cuvinte rostite de Jon.

– Mâine o să înoți în ea, îi promise Adam.

Bungaloul în fața căruia oprise mașina era despărțit de restul clădirilor printr-un zid alb cu grilaj, în fața căruia se întindea o grădină mai mare decât celelalte. Imediat, doi servitori coborâră treptele verandei și luară bagajele. Înăuntru, deși nu exista aer condiționat, era răcoare. O servitoare tânără îi întâmpină înclinându-se sfioasă în fața lui Jo.

– Ea e Jasmin, zise Adam zâmbindu-i fetei care-i surâse la rândul ei. Ea o să vă conducă, pe tine și pe Jon, în apartamentul vostru... al meu este în partea cealaltă. Și făcu semn cu mâna spre holul lung ce tăia perpendicular clădirea. Astfel s-a rezolvat încă una din micile probleme care te frământă! Expresia lui ironică o făcu să roșească. Bineînțeles că și de această dată o intuise. Zile întregi fusese obsedată și de această idee: dacă prietenii lui Adam le cunoșteau trecutul, în mod normal, puteam crede, și cu o vagă aluzie din partea lui Adam, că ar fi vrut să împartă același dormitor... chiar și același pat. Jasmin o să vă desfacă bagajele ceva mai târziu... Acum faceți câte un duș și odihniți-vă, fiindcă mai târziu Stella ne va chema să cinăm împreună cu ei.

Ea și Jon o urmară pe fată spre camerele ce li se pregătiseră. A ei era înaltă și spațioasă, cu ventilator în tavan și mobilată foarte simplu. Alături o micuță cameră de baie.

Camera lui Jon era mai mică și avea doar un duș. Pereții erau acoperiți cu tapet viu colorat, ca și covorul și cuvertura, iar lângă pat se aflau o grămadă de jucării.

Îl lăsă pe Jon să facă un duș și să se odihnească, și se retrase în dormitorul ei. După dușul rece, înviorător, se spălă pe cap și tocmai își uscase părul și se pregătea să și-l strângă, când auzi o bătaie în ușă și în oglindă îl văzu pe Adam intrând. Lăsă pieptenele din mână și-și strânse bine halatul la gât.

– Scuză-mă că am dat buzna, dar mi-am amintit ceva. În ce te îmbraci pentru cină?

– Păi... cu bluza și cu fusta de-acolo. Și făcu semn spre pat, unde își întinsese o fustă neagră din bumbac subțire și o bluză simplă, albă. Înainte de plecare, Adam se oferise să le cumpere haine noi, special pentru acea călătorie dar, din mândrie, Jo îl refuzase categoric, însă acum, ajunși acolo și văzând care erau standardele, se gândea că ar fi trebuit să dea mai multă atenție garderobei. Cu Jon lucrurile erau mai simple, tricourile, pantalonii scurți și jeanșii fiind uniforma de vacanță a copiilor din lumea întreagă... Îl privi cu oarecare ostilitate văzându-l cum se uită la bluza ei, cu un ochi critic.

– Care-i problema... ți-e teamă că te fac de râs în fața prietenilor?

Adam lăsă bluza din mână și o prinse de umeri.

– Liniștește-te, Jo... Te vor plăcea și, dacă te străduiești puțin, îți vor plăcea și ție. Sunt cei mai buni prieteni ai mei. N-ai de ce să-ți faci griji.

– Nici nu-mi fac! izbucni ea. De ce mi-aș face? Doar mă gândesc că acum câțiva ani tu erai cel considerat pentru mine... acum e exact invers, nu? Ai venit să-ți dai verdictul dacă îmbrăcămintea mea corespunde exigențelor?

Adam o scutură de umeri.

– Jo, nu fi proastă. Nu e nevoie să-mi demonstrezi că ești o dură, iar în privința hainelor, n-am venit să dau nici un verdict... voiam doar să știu dacă te îmbraci în ceva potrivit și confortabil. Ali are principii europene și în privința vieții de familie, însă țara e ultra-conservatoare, și în prezența servitorilor e bine să umbli cât mai îmbrăcată. Nu că lui i-ar păsa dacă porți rochii scurte, fără mâneci... dar nu e indicat. Asta... și făcu un gest spre pat, e tocmai bună, mâneci lungi și închisă până la gât. Chiar m-aș fi mirat să porți altceva... Și, apropo, nu există nici o lege care să te oblige să-ți strângi părul în coc. Ești mult mai drăguță cu el lăsat pe umeri. Acum mă duc să văd dacă Jon e gata. Și ieși.

Ca să-i facă în ciudă, Jo își strânse părul și tocmai și-l aranja când el se întoarse.

– Jon zice că e prea obosit ca să se ridice din pat, așa că am rugat-o pe Jasmin să-i ducă cina în cameră.

– Mi se pare prea tânără ca să poată avea grijă de el, obiectă Jo, iar Adam îi răspunse zâmbind:

– O fi ea tânără, dar are deja doi copii. Aici se căsătoresc de foarte tineri... considerând că așa sunt scutiți de probleme și, pe undeva, le dau dreptate. Și să n-o căinezi pe Jasmin, fiindcă e o femeie fericită. Soțul ei e grădinar aici și au o căsuță a lor

chiar pe domeniu. Așa că nu-ți face griji în privința lui Jon... singura problemă e că o să-l răsfețe mai mult decât tine, mai ales că e băiat.

Fără să mai comenteze, Jo își luă geanta și se îndreptă spre camera lui Jon. Îl găsi în pat, citind o carte și sorbind dintr-un pahar cu suc rece de portocale. Văzându-l foarte mulțumit, îi ură noapte bună, îl sărută și-l lăsă singur.

Afară, noaptea înstelată și aerul încărcat de mireasma florilor o făcură să-și mai uite din emoții. Bungaloul spre care o conduse Adam era mai mare decât celelalte, cu o verandă ce se întindea de-a lungul întregii laturi a casei. O femeie și un bărbat se ridicară din fotoliile de răchită să-i întâmpine, iar Adam făcu prezentările:

– Jo, ei sunt vechii și bunii mei prieteni... Ali și Stella.

Bărbatul, mai scund și mai slab decât Adam, îi scutură mâna.

– Dragă domnișoară Thornton, mă bucur că, în sfârșit, te cunosc.

Jo murmură un răspuns politicos, gândindu-se la acel „în sfârșit". De câtă vreme știau despre ea? Și cât de mult le povestise Adam?

Femeia îi zâmbi cu căldură.

– Ne pare bine că ai venit, Jo... Sper că ne permiți să-ți spunem Jo. De obicei rece și rezervată cu străinii, Jo îi întoarse zâmbetul. Stella era minionă și plinuță și, deși nu era o frumusețe, avea o figură veselă și deschisă. Trăgând-o pe Jo să se așeze pe un fotoliu, spuse: Masa e gata imediat... cred că ești înfometată, dar sunt convinsă că, mai întâi, ai prefera ceva rece, răcoritor.

Apăru o servitoare care le turnă băutură dintr-o carafă de sticlă. Jo sorbi cu poftă câteva înghițituri

– E delicioasă!

– Mă bucur că-ți place. E o rețetă proprie, din ananas, portocale, grapefruit, puțină lămâie verde... toate culese proaspăt din grădina noastră. Și sorbi și Stella din pahar, apoi continuă: Vom mânca o cină simplă... mi-am zis că după un zbor de atâtea ore nu ți-ar prii ceva mai exotic.

– Dar cât va sta aici tot vom organiza un *mansaf* în cinstea lui Jo, interveni Ali.

Toți trei izbucniră în râs și Jo îi privi întrebător.

– *Mansaf*-ul e ospățul beduinilor, îi explică Adam, dat în onoarea oaspeților... o oaie întreagă, un pui de cămilă, o gâscă... și ăsta-i doar antreul.

Jo schiță un zâmbet, neștiind cât să creadă din toată povestea asta, apoi i se adresă Stellei:

– Îți mulțumesc că ai aranjat atât de frumos camera lui Jon. Tu ai făcut-o, nu?

– M-au ajutat și copiii... Ah, bine că mi-ai amintit, Adam. Au vrut să meargă cu toții la aeroport să-l întâmpine pe unchiul Adam, dar le-am promis că după cină le voi da voie să vină să te vadă. Și se întoarse să-i explice lui Jo: Sunt doar cinci dar, uneori, fac cât o armată de termite. Cu toate astea... și-i aruncă un zâmbet soțului ei... vrem ca tu, Adam, să fi printre primii care să afle că mai așteptăm un copil.

Adam îi luă mâna și i-o sărută.

– Mă bucur mult, Stella... felicitări.

– Stella își dorește o echipă de fotbal completă, replică Ali, pe un ton atât de serios încât până să-i vadă licărul din priviri, Jo nu realiză că făcuse o glumă.

Urmărindu-i pe cei trei discutând vesel – deși încercaseră s-o atragă în conversația lor – se simțea o intrusă. Dacă alta ar fi fost situația, Ali și Stella ar fi putut fi și prietenii ei. Ducând de atâta vreme o viață retrasă, n-avusese nici timp și nici nu simțise nevoia să-și facă prieteni apropiați. Acum, de când mătușa Joan nu mai era, Bobbie rămăsese singura ei prietenă mai intimă.

Mai târziu, în timpul mesei, Jo le vorbi despre călătoria cu avionul și cât de mult le plăcuse, ei și lui Jon.

– A fost o experiență interesantă, mai ales că n-am mai zburat cu avionul. De fapt... cu excepția unui drum în Franța, făcut cu ani în urmă, n-am mai fost în străinătate... Se opri brusc și, roșind, îi aruncă o privire lui Adam, dar el părea să n-o fi auzit. Tu nu ești din Rabbaq, nu-i așa? o întrebă pe Stella.

– Nu... m-am născut în Canada, dar locuiesc aici de când m-am măritat.

După masă se întoarseră pe verandă și servitorii apărură fără zgomot, aducând tăvile cu ceai și cu cafea.

– Ce părere ai de servitorii noștri? o întrebă Ali. Am observat că îi urmărești cu ochi de profesionist. Sper să se ridice la standardele chelnerilor tăi.

– Oh... uitasem că ești o expertă, râse Stella. Adam ne-a povestit despre petrecerea de la restaurant.

– Mâncarea a fost foarte bună, zise Jo, dar cu gândul în altă parte. Deci, Adam le povestise și despre petrecerea familiei Sanderson. Exista, oare, ceva... măcar *ceva,* să nu le fi povestit?

În timp ce-și beau cafeaua se auzi lipăit de picioare goale și pe verandă apăru un grup gălăgios de copii, patru băieți, cel mare cam de vârsta lui Jon, și o fetiță de doi ani care semăna leit cu Stella. Adam o luă în brațe ca să nu fie trântită pe jos de frații mai mari care tăbărâseră pe el să-l îmbrățișeze.

Ali îi puse imediat la punct.

– Copii, vă întreceți cu gluma... veniți să faceți cunoștință cu oaspetele nostru.

Spre surprinderea lui Jo, copiii se aliniară în fața ei și dădu mâna cu fiecare în parte, iar cel mare îi spuse:

– Sper să vă placă la noi, domnișoară Thornton.

O dată datoria îndeplinită, se repeziră din nou la Adam.

– Hai să înotăm, unchiule Adam... hai să înotăm.

De-abia acum Jo începu să resimtă oboseala. Ridicându-se în picioare le spuse:

– Sper să nu vă supărați dacă eu mă retrag... am avut o zi grea și mă simt foarte obosită. Urându-le noapte bună coborî repede treptele verandei și intră în grădină, îndreptându-se spre bungalou, spre camera în care se simțea mai în siguranță.

Capitolul 10

A doua zi dimineața o trezi o bătaie ușoară în ușă. Jasmin intră în cameră, așeză o tavă lângă pat și deschise ferestrele. Jo se ridică, somnoroasă, în capul oaselor.

– Bună dimineața, doamnă. Sper că ați dormit bine. Fata vorbea fluent engleza, dar cu accent canadian.

– Da, mulțumesc, Jasmin. Am dormit foarte bine. Apoi se uită pe tavă... suc de portocale, *croissant* și chifle calde, căpșuni și cafea. Oh, Doamne, dar nu pot mânca atâta.

Fata chicoti.

– Domnul Roker zicea că... trebuie să vă hrăniți și că eu trebuie să vă conving să mâncați. Băiețelul a mâncat deja.

Rezemându-se de perne Jo începu să mănânce privind absentă razele soarelui ce se strecurau printre jaluzele, formând pete de lumină pe dalele din gresie albastră. Simți că tot corpul i se destinde într-o dulce moleșeală.

Până în ziua plecării se agitase cu pregătirile și în ultimul moment tot îi mai dădea instrucțiuni lui Bobbie, dar acum, *Pear Trees* într-adevăr i se părea la celălalt capăt al lumii.

După duș, în timp ce stătea pe gânduri cu ce să se îmbrace, Jon intră în cameră, în tricou și slip.

– Adam zicea când ești gata să mergem la piscină... toți s-au adunat deja acolo.

– Scumpule, de ce nu te duci singur să-i cunoști pe copii? Eu i-am văzut aseară și sunt foarte drăguți.

– Oh, nu, mami, lasă-mă să te-aștept. Până ești gata stau și citesc. Și înainte ca ea să mai spună ceva, ieși.

Bietul Jon... își spuse ea... amândoi se simțeau stingheri și puțin speriați în locul acela, dar nu puteau rămâne toată ziua în casă. Până la urmă își puse pe ea costumul nou de baie albastru închis și se uită în oglindă. Costumul nu arăta rău, doar ea era prea slabă, ceea ce, bineînțeles, n-ar fi recunoscut niciodată față de Adam. Apoi își trase o rochie ușoară peste costumul de baie, își luă sacoșa de plajă și pălăria de soare și se duse după Jon.

Luându-se după râsete și pleoscăituri găsiră repede drumul spre piscina înconjurată de superbe ziduri albe crenelate și de arbuști înalți. Cei trei adulți stăteau întinși în șezlonguri sub umbrelele de soare, în timp ce copiii se hârjoneau în bazin. Când se apropiară, cei doi bărbați se ridicară dar, evitând privirea lui Adam, Jo își îndreptă atenția asupra celor doi soți și copiilor, care se grăbiră să iasă din apă ca să-l cunoască pe

Jon. După ce se salutară el rămase lipit de fusta lui Jo, mulțumindu-se doar să-i urmărească pe ceilalți care săriră din nou în piscină.

Stella, deși plinuță, purta un costum de baie decoltat, dar care-i venea bine.

– Jo, scumpo, întinde-te aici, nu te mai simți obligată să faci conversație toată dimineața, îi spuse aceasta arătându-i șezlongul de lângă ea. Știu că ești încă obosită după drum. Eu mi-am adus o carte să citesc, iar bărbații... și făcu o strâmbătură spre Adam și Ali... mai mult ca sigur vor discuta afaceri.

După o clipă de ezitare Jo își dădu rochia jos, scoase din sacoșă uleiul de plajă și începu să se ungă.

– Doamne, Jo... ce corp ai! Mor de invidie! De ce nu porți bikini când ai picioare lungi și frumoase și talia atât de îngustă? Aici, între noi, ne permitem.

– Mulțumesc, dar prefer costumul dintr-o piesă...

– Nu se poate, protestă Stella. Uite cum facem... am un raft plin de bikini care nu cred că or să mă mai cuprindă vreodată. Am să-ți aduc câteva costume de baie puțin mai târziu.

Și deschise cartea, dându-i de înțeles că nu admitea comentarii. După ce îl unse pe Jon cu ulei de plajă se întinseră amândoi pe șezlonguri și Jo începu să se gândească acasă, cum or fi mergând treburile la *Pear Trees,* spunându-și că a doua zi va telefona ca să se liniștească, apoi închise ochii și curând ațipi.

La prânz se retraseră cu toții la răcoare. Jo și Jon mâncară singuri pe verandă, dar ea era mulțumită că Adam plecase cu Ali... Și așa o deranjase destul de mult faptul că abia dacă îi adresase două vorbe toată dimineața. După masă Jon își aduse un joc pe verandă, iar ea intră în dormitor, trase jaluzelele să facă întuneric și se întinse în pat. Se trezi spre seară, odihnită și bine dispusă. Cei doi bărbați nu apărură la cină și Stella îi spuse că plecaseră la biroul lui Ali din Dhabra ca să examineze niște mostre de rocă și că se vor întoarce foarte târziu. Imediat după cină Stella se duse la culcare scuzându-și oboseala datorată sarcinii, dar nu înainte să-i pună lui Jo în brațe un morman de costume de baie.

– Mâine, cu unul din astea te îmbraci.

Deși se făcuse foarte târziu, nu putea să adoarmă și când auzi bătaia ușoară și apoi ușa deschizându-se crezu că e Jon; apoi, uitându-se printre gene, îl văzu pe Adam și tot corpul i se încordă.

– Jo, ești trează? Între bătăile puternice ale inimii îl auzi apropiindu-se de pat și-i simți coapsa apăsându-i mâna când se așeză pe marginea patului. Jo...!

Nu se mai putea preface că doarme.

– Mmm? mormăi, înfășurându-se în cearșaf.

– Am telefonat la *Pear Trees* din biroul lui Ali. Jo se ridică în capul oaselor, trăgându-și cearșaful până sub bărbie. Știam eu că dacă prezența mea nu te trezește din somn, formula magică e „*Pear Trees*" chicoti Adam.

– Ce e pe-acolo... cum se descurcă?

– Păi... bucătăria a luat foc, pivnița e inundată... iar Bobbie și-a rupt piciorul. În rest, totul e bine.

– Ah, încetează!

– Acum vorbesc serios... Totul e în ordine acolo, iar Bobbie îți transmite salutări... Dar fiindcă tot te-am trezit, parcă ar fi păcat, știind că-ți ascunzi corpul gol și apetisant sub cearșaf, să te las să te culci din nou.

– Apetisant, pe naiba! Parcă spuneai că sunt o slăbănoagă.

– Chiar dacă ești slabă tot ai un corp apetisant, râse el încet.

Jo îl privi printre gene.

– Acum pleacă... O să-l trezești pe Jon.

Adam ridică mâna și și-o lăsă o clipă pe creștetul ei, dar Jo i-o dădu la o parte.

– Liniștește-te, Jo, nu-ți fac nimic. Și, aplecându-se, o sărută ușor pe obraz. Ne vedem mâine dimineață. Apoi ieși.

După micul dejun Jo începu să se gândească în ce era mai bine să se îmbrace. În costumul ei de baie se simțea mai în largul ei, dar nici nu voia s-o jignească pe Stella. Costumul roz din două piese într-adevăr îi venea perfect, scoțându-i în evidență rotunjimea sânilor și șoldurile suple. În cele din urmă decise să-l poarte pe acesta.

– Mami, arăți grozav, zise Jon intrând în cameră și privind-o cu admirație. Pot să iau asta? Și înhăță de pe tavă o brioșă mușcând din ea cu poftă, spre surprinderea ei. Acela era

copilul care, de obicei, trebuia să fie rugat măcar să guste ceva? Am văzut trenulețul de jucărie al lui Ranji. Știai că e prinț? M-a lăsat să mă joc cu trenulețul lui.

– Ce spuneai, Jon? Chiar e prinț?

– Da, el mi-a spus, dar asta nu-l deranjază. Și tatăl lui e tot prinț. Mami, hai mai repede la piscină.

Dar Jo nu-și mai revenea. Ali era prinț? De ce naiba Adam nu-i spusese nimic? Trebuia să fi ghicit singură? Oare, cu o zi în urmă, se făcuse de râs? Și din nou simți o umbră de gelozie amintindu-și prietenia strânsă dintre cei trei și faptul că se simțea o intrusă. Dar, de fapt, a cui vină e când te simți intrus?

Jo sperase să ajungă ei primii, dar toți ceilalți erau deja acolo. Adam juca volei în apă cu copiii, iar Ali, când o văzu, o măsură din cap până-n picioare admirativ.

– Îți vine foarte bine.

Stella se strâmbă la el.

– Ce tupeu... Mie-mi face cinci... ba nu, șase copii, apoi se apucă să-ți facă curte... și, culmea, îmbrăcată în costumul meu de baie, glumi ea făcându-i lui Jo cu ochiul.

După ce se unse cu ulei de plajă, Jo se întinse pe șezlog și închise ochii. Soarele îi ardea fața și curând se întoarse pe burtă. După câteva minute simți o mișcare lângă ea și cineva începu să-i ungă umerii și spatele.

– Mmm... mulțumesc, Stella, murmură, apoi realiză că nu erau palmele Stellei. Vru să se ridice, dar Adam îi șopti la ureche:

– Stai cuminte, Jo, doar nu vrei să te ardă soarele.

Atingerea ușoară a degetelor lui îi electriză terminațiile nervoase și întoarse capul într-o parte ca Adam să nu-i vadă obrajii îmbujorați. La un moment dat, aducându-și aminte de ceva, se răsuci și se ridică, punându-și ochelarii de soare.

– De ce nu mi-ai spus? îl întrebă în șoaptă.

Adam ghici imediat despre ce e vorba și ridică din umeri

– Fiindcă nu m-ai întrebat.

– De ce să te fi întrebat? Mi-ai spus că Ali e inginer petrolist.

– Asta și e... chiar cel mai bun din țară și muncește ca să-și întrețină familia. Dar ce importanță are? Lui nu-i pasă câtuși de puțin fiindcă, de fapt, e un prinț mai „mărunt"; mai are câțiva frați mai mari.

– Totuși, trebuia să mă fi avertizat.

– Erai atât de agitată înainte de plecare, încât mi-am zis că e mai bine să-ți spun de-abia când ajungem aici.

– Așa o fi, dar... Mai vru să spună ceva, însă Jon îl strigă pe Adam, care se ridică în picioare și se îndreptă spre piscină.

Jo îl urmări cu privirea cum se îndepărtează și, deși supărată, nu putu să nu-i admire trupul perfect: umerii largi, pieptul puternic, talia și șoldurile înguste. Ce bine arată, se gândi roșind, apoi îmbujorându-se și mai tare observând că el se întorsese și o privea Se întoarse nervoasă și se întinse din nou pe burtă.

Săptămâna care trecu Jo o petrecu lenevind; la piscină, mâncând, stând la taclale cu Stella. Câteodată era prezent și

Adam, însă, de cele mai multe ori, el și Ali erau plecați, dar asta nu o deranja pentru că încă nu-l iertase pentru felul în care o convinsese să facă acea călătorie. Deși reușea ca în compania lui să abordeze o atitudine politicoasă și o falsă bunăvoință, se felicita când putea să evite ocaziile de a rămâne singură cu el. În plus, nu putea să uite motivul real pentru care se afla acolo. Ori de câte ori Adam se juca cu copiii, îl pândea să vadă dacă lui Jon îi acorda mai multă atenție decât celorlalți. Deși el se purta cu toți la fel, totuși Jo simțea legătura emoțională creată între Adam și fiul său, chiar dacă Jon încă nu era conștient de acest lucru.

Acum Jo se uita la Jon care juca fotbal cu Ranji. Copilul se bronzase, nu mai părea timid, se mai îngrășase și era mult mai sigur pe sine.

– Ce bine că Ranji are pe cineva de vârsta lui cu care are să se joace... iar Jon e un băiat atât de drăguț, zise Stella surprinzându-i privirea.

Stella avea o figură sinceră, deschisă, dar pentru Jo, subiectul „Jon" era unul sensibil, neștiind ce le povestise Adam despre el, așa că zâmbindu-i, se întinse din nou sub umbrelă.

– Doamne cum m-am lenevit, Stella. Am prins rădăcini în șezlongul ăsta și n-am vizitat încă Rabbaq-ul. Ar trebui să...

– Ce idee grozavă! exclamă Stella. Peste câteva zile Ali și Adam vor pleca în nord să prospecteze un câmp petrolier și poți merge cu ei.

– Ah, nu... începu Jo, dar Stella o întrerupse.

– Ba da, ba da... Cu ocazia asta vei vizita și ruinele orașului antic Qatrak, aflat în apropiere. Du-te, o să-ți placă. O să mergeți cam înghesuiți, așa că nu va fi loc în mașină și pentru Jon, dar aici se va simți foarte bine.

Jo n-avu încotro și ceda, deși gândul de a se afla în apropierea lui Adam o tulbură, chiar dacă Ali va fi acolo, ca o barieră între ei.

După-amiază îl culcă pe Jon și se duse și ea să se întindă. Când se trezi, soarele asfințea. Deschise ușa și-l strigă pe Jon să se scoale, dar nu primi nici un răspuns. E frânt de oboseală, își spuse și intră în dormitorul lui. Camera era goală. Ieși pe verandă și ascultă atentă, dar dinspre piscină nu se auzea nici un zgomot. O strigă pe Jasmin, apoi își aminti că fata plecase acasă imediat după prânz. În cele din urmă, bătu la ușa lui Adam, dar nici el nu era înăuntru. Jon nu era nici în grădină, nici în bungalou. Păstrează-ți calmul, se gândi, doar n-a plecat de capul lui. Probabil că se joacă pe undeva cu Ranji... Stella sigur știe unde sunt. Tocmai se pregătea să dea o fugă până la ea când, de după colț, apăru o mașină care opri în fața ei și-l văzu pe Adam la volan. Slavă Domnului! Și se repezi pe trepte în jos, apoi văzu că nu e singur... lângă el se afla Jon. Se opri în loc așteptând ca cei doi să coboare din mașină.

– Mami, mami, n-o să ghicești unde am fost!

– Jon...

– Am fost la grădina zoologică. Adam m-a dus la grădina zoologică. Am văzut tigri bengalezi și un urs panda!

– La grădina zoologică? repetă Jo.

– Da, a fost grozav, zise Jon entuziasmat aruncându-se în brațele lui Adam și scoțând țipete de plăcere când acesta îl ridică și-l aruncă în aer. Expresia amândurora, după ce Adam îl lăsă jos, o făcu pe Jo să se prindă de balustrada verandei ca să nu se prăbușească. În clipa aceea avu în fața ochilor imaginea clară, terifiantă, a lui Jon îndepărtându-se tot mai mult de ea... iar ea fără nici o putere să-l oprească. Vru să-l prindă pe Jon de mână, dar copilul se smulse. Mă grăbesc, mami. Mă duc să înot puțin înainte de cină.

– Să nu întârzii! strigă după el, grijulie.

Adam, care nu părea să-și fi dat seama ce se petrece cu ea, urcă treptele zâmbind, însă Jo îl privi încruntată.

– Cum ai îndrăznit să-l iei cu tine fără să-mi spui?

Lui Adam îi pieri zâmbetul de pe buze și făcu o mutră plictisită, ceea ce o înfurie și mai tare.

– Am vrut să te iau și pe tine, dar dormeai și n-am îndrăznit să te trezesc... deși, dacă Jon n-ar fi fost pe aproape, aș fi fost tentat s-o fac.

– Oricum, nu trebuia să-l iei. N... nu știam unde a dispărut, zise ea cu vocea tremurând ușor.

– Și imediat te-ai gândit că s-a rătăcit prin deșert și că n-ai să-l mai vezi niciodată, nu? Oh, Jo... și vru să-i îmbrățișeze umerii, însă Jo îl împinse enervată.

– Încetează cu „oh, Jo", se răsti ea.

O clipă, Adam o privi nedumerit, apoi se trânti pe unul din fotoliile de răchită.

– Stai jos, Jo, îi spuse pe un ton imperativ. Vreau să punem lucrurile la punct și acum e momentul potrivit.

Jo ezită o clipă apoi se așeză pe celălalt fotoliu.

– Te atenționez că n-am să-ți permit să te amesteci... să-l mai iei pe Jon fără să mă anunți. Trebuia să aștepți până mă trezesc și ți-aș fi dat voie să-l iei cu tine... până acum n-a mai văzut o grădină zoologică.

– De fapt, nu e chiar grădină zoologică, ci o rezervație pentru animale pe cale de dispariție, aflată la periferia orașului Dhabra. Jo, ascultă-mă bine. Indiferent ce se va-ntâmpla în viitor, ce voi face pentru Jon, nimic nu va putea șterge cei șapte ani în care tu ai însemnat totul pentru el... și nici nu doresc să se-ntâmple asta. Și îi întoarse ușor capul obligând-o să-l privească în ochi. Jon te adoră și niciodată nu se va schimba... toată după-amiaza numai despre tine, a vorbit. Peste ani, când va pleca de lângă tine vei continua să ocupi un loc special în inima lui... Știu că am făcut greșeli, dar pe Jon n-am să ți-l iau niciodată. Crezi că aș fi în stare? Jo nu-i răspunse și Adam continuă: Știu că merit să crezi despre mine tot ce e mai rău. Chiar mă crezi în stare? repetă el.

– Da, am crezut... eram îngrozită că s-ar putea întâmpla...

– Și acum...

Jo nu spuse nimic, însă tonul lui sincer și privirea neliniștită o făcură, în cele din urmă să rostească un „nu" tremurat, un singur cuvânt, suficient însă ca să-i topească gelozia și dragostea posesivă, egoistă. Pentru prima dată îi

zâmbi din suflet, nu numai cu buzele, dar și cu ochii, făcându-l pe Adam să-și țină respirația. Cuprinzându-i fața în palme își înclină capul cu o infinită blândețe, îi atinse buzele în cel mai tandru sărut, trimițându-i lui Jo un fior prin tot corpul, după care își coborî gura pe gâtul ei și mai jos, în scobitura sânilor. Când își înălță capul, Jo îi văzu în priviri flacăra pasiunii și, cuprinsă de panică, ridică mâinile să-l dea la o parte.

– Nu, Adam, nu. Jon se poate întoarce.

Adam se îndreptă din umeri, respirând întretăiat.

– Bine, Jo... totul e în ordine. Mă pot abține. Și se ridică îndepărtându-se repede de ea. Mă duc să mă pregătesc pentru cină.

După ce Adam plecă, Jo rămase pe loc aranjându-și părul. Da, Jon se putea întoarce în orice moment, dar știa că nu aceasta era adevăratul motiv pentru care îl respinsese cu atâta vehemență. Nu... vechile temeri, amintirile înăbușite răbufniseră la suprafață și nici ea nu mai știa pentru a câta oară, nu le putuse opri.

Capitolul 11

Dulapul de haine din camera lui Jo era atât de mare încât hainele ei ocupau doar un mic spațiu al acestuia. Acum răscolea printre lucruri, cu inima îndoită.

– Nu-ți face griji în privința petrecerii, îi spusese Stella. De fapt, e mai mult o întâlnire într-un cerc restrâns de prieteni. Ali vrea ca Adam să-i cunoască și, în timp ce ei vor discuta afaceri, noi două vom sta la taclale cu soțiile lor.

„Restrâns" ori nu, Jo era neliniștită imaginându-și toaletele elegante în care vor fi îmbrăcate prietenele Stellei. Pentru ea, însă, nu existau decât două variante: taiorul din jerseu subțire, sau vechea dar încă frumoasa rochie din bumbac verde-jad cu bleumarin. Da, asta era cea mai potrivită. O scoase din dulap și o întinse pe pat, apoi se dezbrăcă și intră în baie. Avea la dispoziție o întreagă după-amiază să se aranjeze ca să arate cât mai bine.

Cineva, Stella mai mult ca sigur, umpluse baia cu cosmetice de tot felul. Jo se spălă pe cap, își întinse pe față o mască pentru curățarea tenului, apoi se cufundă în cada cu spumant mirosind a flori de gardenie. După baie se unse cu ulei de corp și ieși pe verandă să-și usuce părul, înfășurată într-un prosop de baie.

Ceva mai târziu se studia cu un ochi critic în oglinda măsuței de toaletă, neputându-și reține un surâs timid de admirație. Tenul bronzat avea o strălucire care îi scotea în evidență trăsăturile delicate și ochii mari, verzi, ce nu mai aveau nevoie pentru a le accentua culoarea decât de puțin fard și rimel, și de luciul de buze viu colorat. Apoi se hotărî să-și lase părul pe umeri, răsucindu-și în părți câte o șuviță.

Tocmai terminase să se aranjeze când auzi o bătaie în ușă și Jasmin intră, cu fața numai zâmbet și ducând în brațe o cutie mare.

– Domnul Roker mi-a spus să vă dau asta. Și, după ce așeză cutia pe pat, se retrase câțiva pași, cu o expresie serioasă.

Cu degetele tremurând Jo desfăcu panglica argintie, săltă încet capacul și ridică foița de deasupra.

– Ooo! exclamă ținându-și respirația, în timp ce scotea dinăuntru rochia de mătase lucioasă. Era cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse vreodată... mătasea crem, ușoară ca fulgul, avea în țesătură un fir subțire, auriu. Rochia era simplă dar elegantă, cu guler înalt și mâneci lungi strâmte... Nici nu

voia să se gândească la cât l-o fi costat pe Adam. În nici un caz nu putea să-i accepte cadoul... ar fi fost o greșeală de neiertat. Așa că o împături și o puse la loc în cutie.

– Oh, doamnă... nu îmbrăcați rochia?

– Nu... nu cred...

– Dar e atât de frumoasă ... Văzând expresia dezamăgită a fetei, Jo se rușină. Jasmin, care niciodată nu-și va putea permite o rochie care să coste măcar a suta parte din prețul aceleia, nu avea decât plăcerea de a o vedea pe Jo îmbrăcată în ea. Doar pentru atât și trebuia s-o poarte.

– Pune cealaltă rochie în dulap și, dacă vrei, ajută-mă să mă îmbrac, îi spuse zâmbind.

Rochia îi cădea perfect... prea perfect. Ea era femeia aceea senzuală, strălucitoare, superbă? se întrebă privindu-se în oglindă, în timp ce Jasmin îi încheia nasturii la spate.

Când ieși pe verandă, îl văzu pe Adam în costum de seară, discutând cu Jon, amândoi stând în câte un fotoliu. Văzând-o, se ridică în picioare dar, neîndrăznind să se uite la Adam, Jo se adresă copilului care o privea mut de uimire:

– Bună, scumpule. Te-ai distrat în după-amiaza asta?

– Mami, arăți...

– Da, da, arată... îl întrerupse Adam luându-l de umăr.

– Eu iau cina cu Ranji... și să știi că am fost cu Land Roverul să vedem șoriceii de deșert. Pa! Și o luă la fugă prin grădină. Jo se uită după el până dispăru apoi, fără să-l privească, îi spuse lui Adam:

– Credeam că șoriceii de deșert sunt ținuți în cuști.

– Da, totuși mai sunt o mulțime în libertate.

Jo stătea în fața lui, frecând nervoasă între degete materialul subțire al rochiei.

– Îți mulțumesc...

– Eu îți mulțumesc că o porți. Nu eram sigur că o s-o faci, dar să știi că Stella s-a ocupat de toate.

– Aha! Jo era puțin dezamăgită. Deci el doar o plătise.

– Știu că ți-a luat măsură după una din rochii, cu ajutorul lui Jasmin, iar croitoreasa ei a lucrat materialul. Singurul lucru pentru care pot fi acuzat e că am ales materialul fără să mă consult cu nimeni. Sper că-ți place... m-am gândit la ceva care să se potrivească pielii bronzate și părului, și zic că n-am greșit... Acum ar fi timpul să mergem. Mașinile au început să sosească de vreo jumătate de oră.

Veranda bungaloului unde locuiau Stella și Ali era luminată de becuri colorate și de lumânările ce ardeau în boluri de sticlă. Când intrară, toți ochii se îndreptară asupra lor, dar Jo nu se mai intimidă. Femeile erau doar curioase s-o vadă, însă bărbații în costume negre de seară îi aruncau priviri admirative. Apoi Stella se apropie și o conduse spre grupul de doamne elegante. Exact așa cum se așteptase.

Jo se mulțumi să converseze politicos atunci când era nevoie și, ca spectator, să urmărească scena aceea plină de

viață și culoare. Bufetul instalat înăuntru era excelent, așa că își umplu farfuria și se retrase în colțul femeilor, să se înfrupte din bunătăți. De mai multe ori se uită spre grupul bărbaților și de fiecare dată ochii lui Adam erau îndreptați asupra ei, tot de atâtea ori ea mutându-și privirea, simțind tensiunea crescând între ei.

Pe la unsprezece invitații începură să plece și Jo își luă și ea rămas-bun de la aceștia. Știa că ar fi trebuit să-l aștepte pe Adam care, de fapt, o însoțise la recepție dar, dintr-o dată, simțise nevoia să fie singură, să se retragă în camera ei. La jumătatea drumului îl auzi strigând-o și își încetini pașii, apoi se întoarse cu fața spre el.

– Te grăbești chiar atât de tare? De ce nu m-ai așteptat?

– Credeam că mai vrei să rămâi să discuți afaceri.

Adam o prinse de braț și o trase pe o potecă lăturalnică.

– S-o luăm pe aici. Dar nu-i dădu drumul la mână, obligând-o să-și potrivească pașii cu ai lui, forțând-o să rămână lipită de el. Încă nu ți-am spus ce frumoasă ești în seara asta... cea mai frumoasă dintre toate fetele.

– Mulțumesc... Croitoreasa Stellei ar fi încântată să te-audă. În ciuda tonului glumeț, Jo știa că vocea îi trăda emoția, așa că încercă să se grăbească, însă Adam o opri sub un pâlc de palmieri și o întoarse brusc cu fața spre el.

– Jo, nu mai fugi de mine. Vocea îi era calmă, dar Jo simțea că este tensionat.

– În momentul ăsta chiar n-aș putea, râse ea, dar Adam o scutură ușor.

– Înțelegi bine la ce mă refer. Permanent mă ții la distanță, încercând să-l pui între noi pe Jon, pe Stella... pe oricine.

– Ai o imaginație bogată, replică ea, deși în sinea ei recunoștea că el are dreptate. Fugea de Adam încă de la sosirea la Rabbaq, însă de această dată nu mai avea scăpare. Te rog, lasă-mă să plec... Dar nu apucă să spună mai mult fiindcă Adam o trase spre el și ai acoperi gura cu un sărut. De spaimă începu să se zbată, ferindu-și fața. Nu, Adam, nu insista, nu pot... Dar el o împinse lipind-o cu spatele de un copac, apoi îi înconjură mijlocul și o sărută din nou, de această dată lent, cu tandrețe.

La început, Jo încercă să se smulgă din îmbrățișare, dar sub atingerea delicată și dulce ca mierea a buzelor lui, aproape fără să-și dea seama, deschise gura să-i primească sărutul, clipă în care toate temerile începură să i se risipească. Cu un ușor oftat închise ochii și-i încolăci gâtul cu brațele.

Prin mătasea subțire a rochiei îi simți palmele plimbându-i-se pe șolduri, urcând apoi, încet, spre sâni. Senzații pe care nu le mai încercase până atunci o făceau să se înfioare de plăcere și, abia respirând, își dădu seama că, în mod miraculos, nu voia ca Adam să se oprească. Și chiar atunci, el își strecură palma pe spatele ei și începu să-i descheie nasturii. Deși o făcea cu infinită blândețe, Jo se crispă.

– Nu-i nimic, Jo... nu-ți fac nici un rău. Și mângâindu-i spatele o strânse și mai tare în brațe.

Jo încerca cu disperare să-și învingă spaima ce punea repede stăpânire pe ea, copleșind-o și înăbușindu-i orice alt sentiment.

Smulgându-se din brațele lui își sfâșie rochia și-i simți palmele pe umerii goi.

– Nu, Adam, nu! strigă îngrozită. Palid și gâfâind, el își lăsă mâinile în jos. Îmi pare rău, Adam, zise ea tremurând și încercând să-și tragă pe umeri rochia sfâșiată. E vina mea... nu a ta. Credeam... Se opri mușcându-și buza ca să nu izbucnească în lacrimi și-și acoperi gura cu palmele apoi, văzându-l că se apropie din nou de ea, vrând parcă s-o îmbrățișeze iar, se întoarse și o luă la fugă spre bungalou.

Jasmin deschisese ferestrele și luna își arunca razele pe pardoseală. Jo își smulse rochia de pe ea, se aruncă în pat și îngropându-și capul în pernă dădu frâu liber hohotelor de plâns.

Nu auzi ușa deschizându-se și nici nu simți că cineva se așezase pe marginea patului. Doar când o palmă începu să-i mângâie părul își înălță capul și, în lumina lunii, văzu fața palidă a lui Adam. Instinctiv se ghemui, amintindu-și că e goală.

– Pleacă... lasă-mă singură, te rog, îi spuse suspinând, dar el continuă să-i mângâie părul și, spre surprinderea ei, atingerea ușoară începu s-o calmeze și în cele din urmă, oftând adânc, rămase liniștită. Adam își scoase batista și îi șterse ochii înlăcrimați și obrajii apoi, aplecându-se deasupra ei, îi șopti:

– Jo, spune-mi de ce plângi... de ce ești supărată.

– Nu... nu știu, zise ea, clătinându-și obosită capul pe pernă.

– Te rog, Jo, spune-mi de ce plângi, insistă el cu blândețe, ștergându-i cu degetul o altă lacrimă ce i se prelingea pe obraz.

Câteva momente se lăsă tăcerea apoi, printre suspine, Jo îi spuse:

– Credeam că... că vreau să mă săruți. Am vrut să-ți răspund, dar nu merge... nu pot. Și schiță un zâmbet. Am... am încercat... din răsputeri... chiar credeam... dar...

Adam trase adânc aer în piept, apoi îi luă mâna și îi sărută fiecare deget în parte.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus. Știu că nu ți-a fost ușor, Jo... Urmă o pauză atât de lungă încât Jo întoarse spre el o privire întrebătoare. Jo... n-a mai fost nici un alt bărbat în viața ta, nu-i așa? Era mai mult o constatare decât o întrebare. La început am crezut că tu și Sinclair... și îmi venea să-l strâng de gât când tot îl auzeam „Jo a făcut", „Jo a dres". Dar el nu înseamnă nimic pentru tine, nu-i așa?

– Așa e.

– Cu alte cuvinte... eu sunt vinovatul. Oh... nu încerca să negi. Eu sunt cel care te-a adus în starea asta. Va trebui s-o luăm de la început... și, dacă va fi nevoie, am să aștept și douăzeci de ani. Ai să vezi cât sunt de răbdător...

– Adam, încetează cu prostiile. Îți pierzi timpul cu mine. Acum, te rog să pleci. Nu vreau să te rănesc. Cel puțin *acum* nu mai vreau. Prima dată când te-am văzut îmi venea să te sfâșii... să te doară... dar acum a trecut. Nu mai simt nimic. Deci, crede-mă că asta nu se va întâmpla nici peste douăzeci de ani... niciodată. Sunt sigură.

Adam îi acoperi gura cu palma și clătină din cap, privind-o cu tandrețe.

– Vom vedea. Și se ridică să plece.

Încercând să-și păstreze tonul glacial, Jo continuă:

– Am să te las să iei legătura cu Jon de câte ori vei voi... știu că are nevoie de tine, dar asta-i tot. În cel privește, putem avea amândoi grijă de el, însă între noi nu mai poate fi nimic. Cândva s-ar mai fi putut... dar acum... ai ajuns cu o întârziere de opt ani.

Capitolul 12

Când Land Roverul părăsi șoseaua asfaltată și o luă pe drumul prăfuit, abia atunci văzu Jo întinderea nesfârșită a deșertului. Plecaseră dis-de-dimineață, pe răcoare, dar acum soarele bătea direct în parbriz, iar Jo, care stătea înghesuită între cei doi bărbați, simțea transpirația prelingându-i-se pe spate și pe pulpe, deși purta pantaloni subțiri din bumbac.

Adam întoarse capul și se uită la ea simțind-o nervoasă, apoi i se adresă lui Ali.

– În primul oraș vreau să ne oprim ca să-i arăt lui Jo bazarul.

Când ajunseră în „oraș" – o înșiruire de câteva case albe de-a lungul drumului prăfuit, Adam opri mașina la umbra unui pâlc de palmieri. Bazarul, în mod surprinzător, avea o mulțime de lucruri scoase la vânzare în fața dughenelor. Adam îi spuse că orașul se afla pe drumul încă folosit de triburile nomade, unele dintre ele foarte bogate. Jo găsi imediat

cadouri pentru cei de la *Pear Trees:* pentru Phil – un ibric din alamă bătută, pentru Daphne – o eșarfă din mătase brodată și un flacon cu parfum pentru Bobbie.

După scena cu Adam de după petrecere se gândise serios să renunțe la excursie, dar ar fi fost un gest nepoliticos față de Stella și, mai ales, față de Ali. În plus, n-ar fi vrut să plece din Rabbaq fără să viziteze măcar o parte a țării și, în definitiv, Ali avea să fie permanent cu ei deci nu exista nici un pericol.

Străbătând o uliță îngustă și întunecoasă ce îi amintea de peștera lui Ali Baba, se opri în fața unei tarabe încărcate cu bijuterii din aur. Printre obiectele ieftine descoperi și câteva piese foarte frumoase. Dintre acestea alese un colier și-l luă în mână ca să-l vadă mai bine. Era un superb șirag de pietre ovale și chihlimbar, fiecare încastrat într-un mic lăcaș din aur și prinse între ele cu bănuți din aur, pur.

– E frumos... ți-ar plăcea? auzi în spate vocea lui Adam. Lasă-mă să ți-l cumpăr... drept amintire din Rabbaq.

– Oh, nu... mulțumesc, zise Jo îngrozită. Și îl puse la loc, dar nu fără o umbră de regret. Nu, Adam... prefer să n-o faci, insistă pe un ton mult mai hotărât văzându-l că ia colierul în mână. Și se îndepărtă, lăsându-l în urmă să cumpere de la o tarabă parfum pentru Carol, sora lui.

Șantierul se afla în inima deșertului. Bungalourile din prefabricate erau ridicate în jurul clădirii principale, în fața căreia se încercase amenajarea unui spațiu verde plantat cu iarbă și arbuști. La distanță se zărea platforma cu instalațiile de foraj

care lucrau. Ali o conduse într-unul din bungalouri și-i spuse unui servitor să aibă grijă de ea, apoi dispăru împreună cu Adam.

Imediat după plecarea servitorului, Jo intră sub duș. Ca peste tot acolo, apa era puțin maronie, dar rece, reconfortantă. Pe veranda mică erau instalate fotolii comode și găsi un teanc de ziare, vechi doar de câteva săptămâni. La prânz, servitorul îi aduse kebap cu orez și fructe. După masă, legănată de zgomotul sacadat și îndepărtat al utilajului de forare, căzu într-un somn adânc, trezindu-se abia când camionul care-i aducea pe Ali și pe Adam opri în fața bungaloului. Amândoi erau obosiți și plini de praf. Ali îi dădu primul vestea.

– Jo, îmi pare rău, dar nu pot să mă întorc o dată cu voi. S-au ivit probleme cu aducerea pompelor și sunt nevoit să rămân ca să rezolv situația. La întoarcere, Adam te va duce să vizitezi vechiul oraș Qatraq. Așa că, vrând-nevrând, trebuie să ne luăm rămas bun de pe-acum. Îți urez drum bun.

Jo simți că i se înmoaie picioarele.

– Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine și pentru Jon. A fost o vacanță minunată, îi spuse ridicându-se și simțindu-și picioarele tremurând ușor.

– Să înțeleg că ne vom revedea curând? Ali o privea direct în ochi, dar cu Adam la doi pași de ea Jo, nu-i putea răspunde cu sinceritate. Zâmbindu-i, îi întinse mâna și-și luă rămas-bun.

După ce camionul dispăru într-un nor de praf, servitorul aduse tava cu ceai. Adam bău două cești apoi, uitându-se la ceas, se ridică.

– Ar fi timpul să plecăm. Prefer să nu ne prindă noaptea în deșert.

Fără o vorbă Jo îl urmă și se urcă în Land Rover. Cel puțin acum în mașină era mai mult loc. Următoarea jumătate de oră călătoriră fără să-și vorbească, Adam conducând cu atenție pe drumul accidentat. Din când în când Jo îl privea cu coada ochiului. Ea fu cea care rupse tăcerea.

– Îmi pare rău că ai fost nevoit să pleci ca să mă conduci pe mine. Cred că ai fi preferat să rămâi.

– Oricum, peste câteva zile trebuia să fiu în Anglia și mai știam că vrei să vizitezi Qatrak-ul... În plus... Se opri, însă Jo nu-l îndemnă să continue.

La prima intersecție Adam părăsi șoseaua și o luă pe un drum plin de hârtoape.

– Ține-te bine... devine palpitant, spuse el, și următorii cincisprezece kilometri mașina străbătu drumul accidentat, ocolind bolovanii uriași și trecând prin albia secată a unui râu, pe fundul căruia nămolul le îngreuna înaintarea. În cele din urmă, Adam opri pe creasta unei coline și-i făcu semn să privească. Acolo e Qatrak-ul. Cu ochii iritați de praf, Jo se uită la întinderea ce se desfășura la picioarele lor, spre șirul de coloane ce răsăreau din nisip, parcă poleite cu aur în lumina asfințitului, în spatele cărora se aflau câteva pâlcuri de palmieri și un

ochi de apă. Ia-o înainte, îi spuse Adam, aplecându-se să-i deschidă portiera. Mai rămân puțin să-mi trag sufletul.

Jo se îndreptă încet spre coloane, unele crăpate, altele aproape îngropate în nisip, și străbătu drumul pietruit, tocit de pași și de roțile căruțelor celor care trăiseră în acele locuri cu mii de ani în urmă. Cum ți se pare? auzi din spate vocea lui Adam.

– E magnific. Până acum n-am văzut un loc mai frumos.

– Credeam că vei fi dezamăgită.

– Cum să fiu dezamăgită? Toate astea...

– Atunci, bucură-ți ochii... fiindcă în curând s-ar putea să dispară.

– Cum adică să dispară? Ca un miraj?

– Nu e vorba de asta... nisipul, ca și marea, e distrugător. Când am venit aici pentru prima oară erau mult mai multe de văzut și oaza era mai întinsă dar, de-a lungul anilor, nisipul le-a acoperit.

– Dar nu trebuie lăsate să dispară.

– Curând va sosi aici o echipă de arheologi din partea UNESCO, să vadă ce se mai poate face.

Când se întoarseră la mașină, Adam începu să descarce niște bagaje cărora până atunci Jo nu le dăduse atenție.

Dacă nu ți-e prea foame, zic să întindem corturile înainte să mâncăm. Pe întuneric e mai complicat.

– Corturile? îl întrebă Jo făcând ochi mari.

– Da, oh, nu intra în panică, unul e doar al tău...

– Nu la asta mă gândeam, ci...

– Îmi pare rău, dar hoteluri de patru stele nu există în zonă, așa că ajută-mă să întind corturile.

Se supuse, fără chef, și după ce se împiedică de câteva ori în frânghii enervându-l pe Adam, în sfârșit înălțară corturile între mașină și malul apei.

– Te rog să mă ierți, dar sunt cam nervos. Nu-mi place să las lucrurile făcute pe jumătate, totuși sper că Ali să le fi rezolvat până acum. Dar ce-ți spun eu ție toate astea... mai bine du-te și plimbă-te puțin până pregătesc eu ceva de mâncare.

– Nu, mai bine *tu* stai jos și aranjez eu masa, spuse Jo văzându-i privirea obosită.

În timp ce ea scotea din mașină aragazul portabil și pachetul cu mâncare pregătit de Stella, Adam își luă un prosop.

– Mă duc să fac o baie... dar nu mi-am luat slipul, așa că întoarce capul ca să nu roșești.

Jo preferă să nu comenteze, ocupându-se cu despachetatul, și când el se întoarse, îmbrăcat și ștergându-și părul, deja aranjase pe farfurii carnea din conservă, salata și chiflele. Se înserase și în timp ce-și beau cafeaua, dincolo de palmieri răsări luna, o lună mare și galbenă ce scălda totul într-o lumină aurie.

– Nu te duci și să faci o baie? O să te simți mult mai bine.

– Nu... mă spăl doar pe mâini și pe față.

– Cum crezi... Și se ridică întinzându-se și căscând. Mă duc la culcare, fiindcă mâine pornim devreme. Vezi că ți-am

desfăcut sacul de dormit... învelește-te bine că noaptea e răcoare. Și să nu-ți vină vreo idee s-o pornești la plimbare de capul tău. Noapte bună și somn ușor.

Ceea ce nu s-a-ntâmplat, își spunea Jo, două ore mai târziu, cu ochii pironiți în partea de sus a cortului. Deși era obosită, nu putea să adoarmă. În loc să-și pună cămașa de noapte rămăsese în tricou și pantaloni. Mare greșeală! Dacă peste zi se simțea comod în ei, tot sucindu-se de pe o parte pe alta acum o rodeau, o strângeau. Încă o dată Adam avusese dreptate... ar fi trebuit să facă o baie. Avea nisip peste tot, sub unghii, după urechi, în cap. În plus, avea un presentiment că ceva o să se întâmple. Se ridică, își luă prosopul și ieși din cort. Răcoarea de afară o făcu să ezite, apoi se îndreptă fără zgomot, ca să nu-l trezească pe Adam, spre iazul nu mai lung de treizeci de metri. Se dezbrăcă, își aruncă hainele pe mal și, fără să mai stea pe gânduri, intră în apa care păstrase o parte din căldura soarelui. Pe măsură că înainta picioarele i se afundau tot mai mult în mâl, așa că se lăsă să plutească pe spate, privind vrăjită lună și milioanele de stele ce împânzeau cerul de safir. În acele momente toată tristețea, tensiunea, temerile, adunate în ani de zile, se risipiră, simțindu-și sufletul ușor ca un fluture abia ieșit din crisalidă.

– Jo! Ce naiba cauți acolo?

Jo se răsuci pe burtă și în întuneric abia zări silueta de pe mal.

– Nu puteam să dorm cu nisipul încleiat pe mine, așa că...

– Acum că te-ai spălat, ieși de-acolo!

– Încetează, Adam. Cine te crezi...

– Ți-am spus să nu te îndepărtezi și tocmai asta ai făcut. Ieși de-acolo și intră în cort.

Ceva în tonul lui o avertiză că de data asta mai înțelept era să-l asculte... era în stare să se arunce în apă și s-o tragă afară, așa că, după ce el îi întoarse spatele ducându-se spre corturi Jo, ieși la mal, se șterse, își puse cămașa de noapte și se legă la cap cu prosopul. Toată vraja se destrămase.

– Nu ți se pare că ești un pic melodramatic? îi zise încercând să-l ia peste picior. Din doi pași Adam fu lângă ea și o scutură de umeri.

– Chiar nu vrei să pricepi? spuse înfuriat. Deșertul nu e Compton Lydiatt. E un loc periculos, mai ales noaptea. Nu toți leii trăiesc în cuști la grădina zoologică din Dhabra, așa că să nu mai pleci de una singură... cel puțin când ești cu mine. Acum, du-te la culcare... Și-i dădu drumul.

Câteva clipe Jo rămase nemișcată apoi, cu o voce slabă, aproape timidă, îi ceru scuze, recunoscând că făcuse o prostie, după care se grăbi să intre în cort. Dar Adam o apucă de mână. Cu cealaltă o prinse de bărbie și-i ridică fața spre el. Simțind că nu se împotrivește, o îmbrățișă, murmurându-i numele la ureche și sărutându-i fața, părul, gâtul.

Uitând de toate, Jo îi încolăci gâtul cu brațele și, închizând ochii, se lăsă pradă sărutărilor.

Când Adam îi dădu drumul, se clătină pe picioare, abia respirând.

– Jo!... Jo, uită-te la mine.

Înălțându-și capul îi văzu în lumina lunii privirea încărcată de dragoste, de dorință și tandrețe, și inima îi tresări în piept. Acel scurt schimb de priviri, mai grăitor decât o mie de cuvinte, o făcu să-și dea seama că, în ciuda resentimentelor și a spaimei, îl iubea pe Adam, îl va iubi mereu, dar mai ales că... nu trebuie să-i fie teamă de el. Instinctul îi spunea că lângă el va fi în siguranță și că niciodată nu o va mai răni.

Simți cum Adam îi ia prosopul de pe cap lăsându-i părul să cadă pe umeri, și cum degetele lui îi mângâie fruntea. Ridică palma să-i atingă fața, dar el îi luă mâna și i-o sărută, apoi o cuprinse din nou în brațe și amândoi se lăsară încet în genunchi, în nisipul zgrunțuros, dar Jo nu simțea decât mâinile lui strecurându-i-se sub cămașa de noapte, degetele mângâindu-i coapsele și abdomenul, explorându-i trupul cu mișcări lente și respirația fierbinte pe față, apoi îl auzi gâfâind ușor când îi cuprinse sânul în palmă. Când Adam își înclină capul și-i cuprinse sfârcul în cercul de jar al buzelor Jo, simți furnicături în tot corpul care parcă-i luase foc, pulsul i se acceleră și, preț de o clipă, avu acea senzație de panică pe care imediat și-o alungă, spunându-și că acela era Adam pe care îl iubea. Cu un ușor oftat îl trase în jos și se arcui să-l întâmpine, însă Adam rămase nemișcat în brațele ei, apoi se rostogoli și rămase întins pe spate, abia respirând.

– Jo... nu trebuia să încerc... să profit de tine, zise el după câteva momente.

– Cum adică să profiți de mine? îl întrebă cu voce tremurândă.

– Aducându-te aici. Luna... oaza... e decorul perfect pentru o scenă de seducție, dar nu mai vreau să repet răul pe care ți l-am făcut odată, spuse el pe un ton hotărât. Am să mă abțin. Răsucindu-se pe o parte și sprijinindu-se într-un cot îi luă mâna și privind-o printre gene, șopti: Jo, mărită-te cu mine!

– Da... da... mă mărit cu tine, îi răspunse ea zâmbind, cuprinsă de o imensă bucurie.

Adam se ridică și o sărută pe frunte.

– Ai înghețat. Rămâi aici. Și aduse o pătură din mașină, în care o înfășură, apoi rămaseră îmbrățișați.

– Îmi pare bine că m-ai adus aici... e atât de frumos... parcă e o altă lume. Și, lăsându-și capul pe pieptul lui, oftă fericită. Adam îi sărută părul ud, apoi își coborî buzele pe obrajii ei și, în jos, pe gât.

– Jo... până nu ne căsătorim n-am să te ating... așa că e cel mai bine să ne căsătorim chiar mâine. Nu mai am răbdare să aștept. Când mă gândesc la toți acești ani pe care i-am irosit... Părea dezolat și Jo încercă să-l înveselească.

– Nu cred că au fost chiar irosiți. Sunt convinsă că ți-au dat târcoale cohorte de femei.

Adam îi întoarse fața și o privi în ochi.

– Ascultă-mă, Jo. În prima seară când am venit la *Pear Trees* ți-am spus că în toți acești opt ani m-a urmărit imaginea ta. Și nu te-am mințit. E drept că am încercat să am câteva relații ca să mi te scot din minte, dar nici una nu a

durat prea mult, fiindcă zi și noapte tânjeam după tine. Acum mă voi însura cu tine și tot restul vieții vom fi împreună.

– Eu și Jon ne vom muta cu tine la conac, iar Bobbie poate sta la *Pigsties* dacă vrea... Imediat îl simți crispându-se.

– Mi-e teamă că lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Vreau să spun că m-am săturat să tot particip la dineuri, la ședințele interminabile ale companiei, să călătoresc tot timpul, de la Hong Kong la Caracas sau cine știe unde. Încearcă să înțelegi.

– Ce încerci *tu* să-mi spui?

– Guvernul de la Rabbaq, prin intermediul lui Ali, mi-a propus un contract pe trei ani și intenționez să accept. Voi rămâne membru în consiliul de conducere, dar am fost de acord să mă ocup, în principal, de interesele noastre în domeniul petrolier. Probabil că după ce voi termina treaba aici, mă voi muta definitiv în Anglia. În orice caz, acum nu pot. O privi întrebător, dar Jo rămase tăcută un timp, apoi șopti:

– Foarte bine, Adam.

Răsuflând ușurat, o strânse în brațe.

– Oh, Jo... îți jur că n-ai să regreți. Tu și Jon veți duce aici o viață minunată. Ai văzut ce...

Jo își puse mâinile pe pieptul lui și-l împinse.

– Nu m-ai lăsat să termin. Voiam să-ți mai spun că eu și Jon vom locui în continuare la *Pear Trees*, ca și până acum. Te vom aștepta în vacanțe și, oricum, vei veni mai des decât până acum, nu-i așa?

– Nu, Jo.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că n-am așteptat opt ani ca acum să trăiesc despărțit de tine.

– Dar...

– Nici un „dar". Gândește-te la ce viață am duce aici.

– Chiar nu înțelegi? zise ea cu teamă în voce și lacrimi în ochi. Nu pot lăsa restaurantul. Adam îi cerea imposibilul.

– Nu poți renunța la el nici de dragul lui Jon?

– Da... sigur... pentru Jon. E simplu, nu? Renunț la *Pear Trees* și totul s-a rezolvat, iar tu obții ce ți-ai dorit. Spune-mi sincer, Adam... Știai despre slujba asta înainte de a veni aici?

– Da, totul era stabilit, mai mult sau mai puțin, încă din primăvară.

Jo se îndreptă spre cortul ei, dar Adam o ajunse din urmă și o întoarse cu fața spre el.

– Ce înseamnă asta? o întrebă pe un ton aspru.

– Înseamnă că nu am renunțat pentru nimeni la tot ce am realizat în atâta timp, și că nu-mi place ca altcineva să ia hotărâri în numele meu, sau să-mi ordoneze viața. Știai despre slujba asta dinainte și din nou ai vrut să mă prinzi în capcană. Credeai că mă poți ademeni cu prieteni tăi bogați, cu viața luxoasă, și că nu te voi refuza... Și nu-i așa că a fost un aranjament ca Ali să nu se-ntoarcă împreună cu noi? Și că în tot acest timp nu ai urmărit decât un singur scop?

– Care scop?

– Jon... pe el îl vrei, de fapt.

– Doamne, Jo, nu ești în toate mințile! exclamă Adam exasperat. Cum i-am rostit numele, cum ai luat-o razna. Taci și ascultă-mă, izbucni văzând că ea vrea să spună ceva. Da, recunosc, am încercat să-ți arăt ce viață ați duce aici tu și fiul *nostru.* Recunosc că am vrut să te fac să mă iubești. Am crezut că îndepărtându-te de *Pear Trees* voi reuși să te fac să vezi cu ochii tăi cum e. De aceea te-am adus aici, în afara faptului că am vrut să-i ofer lui Jon această vacanță! Asta nu-i o crimă. Dar tu nu vrei să fii soția mea... sau a altcuiva. Tu ești măritată cu blestematul ăla de restaurant, asta e. Mi-ai spus că *Pear Trees* ți-e de-ajuns, și am fost nebun să cred că dacă eu te iubesc te voi face să mă iubești și tu. Trase adânc aer în piept, apoi continuă: Te doresc cu disperare, Jo... mai mult decât orice pe lume, dar tu vrei să mă alungi din nou din viața ta... o știu... Gata, nu mai vreau să discutăm. Vreau să dorm și te sfătuiesc să faci același lucru. Și intră în cort.

Capitolul 13

– Ah, da... îți las listele astea cu meniuri, să te uiți peste ele. Acum plec la Broadston. Vin mai târziu la o cafea, să-mi povestești cum a fost în vacanță, zise Bobbie, moartă de curiozitate. Rămasă singură, Jo începu să citească meniurile, dar după câteva minute le trânti pe masa de bucătărie și, ridicându-se, se duse la fereastră să privească afară. Nu-și putea reveni și se simțea dezorientată, de parcă o parte din ea nu urcase în avion pe aeroportul din Dhabra, cu o zi în urmă. Amintirea o făcu să se înfioare. Orice regret, dacă existase așa ceva, fusese spulberat de vântul deșertului și singura ei dorință fusese aceea de a pleca cât mai repede de acolo, de a se întoarce acasă, la *Pear Trees.* Călătoriseră în tăcere, fiecare cu gândurile lui, dar ea fusese mulțumită, la fel și când se întorsese la bungalou, când nu apucase decât să-și facă bagajele, un duș și să mănânce ceva.

Acum, bagajele zăceau desfăcute pe podeaua dormitorului și Jo se apucă să le golească și să strângă lucrurile murdare. Expresia Stellei îi apăru în minte, așa cum arăta când se despărțiseră, curioasă și îngrijorată, apoi și-o aminti pe Jasmin, care o ajutase la împachetat, cu lacrimi în ochi, pentru că îi făcuse cadou rochia pe care ea, și așa, n-ar mai fi purtat-o.

Stând cu mormanul de haine în brațe, văzu pe măsuța de toaletă cutiuța albă pe care Adam i-o dăduse cu o seară în urmă, la despărțire. „Pentru tine l-am cumpărat, așa că, te rog, nu mă refuza."

Lăsă hainele pe pat și deschise cutiuța. Înăuntru era un flacon de parfum, în formă de perlă. Inima i se zbătu în piept, dar avu puterea să se ducă până în baie și să-l ascundă în fundul dulăpiorului cu medicamente. Apoi puse rufele în mașina de spălat, spunându-și că prima zi era cea mai grea.

Prima zi... prima săptămână... prima lună. Așa trecuse vara. Ea care întotdeauna fusese stăpână pe sine, calculată, suferea umilința de a-i vedea pe cei din jur umblând cu ea „cu mănuși", ca să n-o supere sau s-o deranjeze, ceea ce o irita și mai mult. Bronzul îi trecuse, părul i se spălăcise din nou și era atât de deprimată încât atunci când primi scrisoarea de la producătorul TV, în care-i spunea că regretă însă restricțiile bugetare făceau imposibilă realizarea emisiunii, nici nu se mai obosi s-o citească până la capăt, iar când Mark o sună ca s-o anunțe că nu numai că negociase o chirie mai mult decât convenabilă, dar și reușise să convingă patronatul să nu se atingă de restaurant, nici măcar nu se entuziasmase.

Septembrie sosise mohorât și ploios, iar Jon începuse școala... bucuros pentru prima dată, dornic probabil să scape de morocăneala ei.

În ziua aceea, după ce-l conduse la școală, în loc să se ducă la restaurant, ca de obicei, se întoarse acasă să bea în liniște o ceașcă de cafea înainte să înceapă ziua de muncă. Tocmai se așeza la masă când sună telefonul interior. Era Phil care voia să știe dacă cumpărase strugurii pentru prăjitura pe care se apucase s-o facă

– Vai, Phil... iartă-mă, dar am uitat complet de asta. Dau acum o fugă până la Broadston.

– Nu te mai deranja, Jo. Am să pun altceva în loc. Și încă ceva, Bobbie zice că nu mai avem brânză franțuzească și că s-a terminat și vinul de Burgurdia. Se ocupă ea de asta, sau tu?

– Spune-i să se ocupe ea și iartă-mă pentru struguri.

Puse jos receptorul și se duse la fereastră. Ce se petrecea cu ea? Era deprimată și nu reușea să-și revină. N-avea chef să facă nimic. Proasto, ești o proastă! își spuse înciudată. De parcă n-ar fi fost de-ajuns că ți-a ruinat viața o dată, acum îl lași s-o facă din nou. Lua-te-ar naiba, Adam! Ce bine ar fi fost să nu te fi cunoscut. Și, luându-și impermeabilul, porni în fugă spre restaurant. Munca e singura mea salvare, conchise în cele din urmă, și două săptămâni se mobiliză să muncească până la epuizare.

Apoi, într-o dimineață se trezi cu dureri în tot corpul. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar se prăbuși cu capul

de pernă, simțind cum totul se învârtește în jurul ei. Bobbie îl pregăti pe Jon pentru școală și sună la medic, iar Jo îl aștepta cuminte pe doctorul Grey.

– Ce-i cu tine, domnișoară? o întrebă acesta lăsându-și geanta pe pat.

Jo se chinui să se ridice.

– Cred că am făcut o gripă, sau altceva, zise cu voce slabă și îi povesti despre vacanța în Orient. Doctorul o consultă minuțios, apoi o privi pe deasupra ochelarilor.

– Hmm... nu e nici gripă, nici vreo boală tropicală dar, pentru orice eventualitate, am să-ți recoltez sânge pentru analize. Apoi se apucă să-i scrie rețeta. Ce e azi? Marți. Treci vineri pe la cabinet să-ți dau rezultatele... și stai în pat dacă nu te simți bine. Ai nevoie de odihnă.

– Dar mă simt odihnită, bombăni Jo trântindu-se pe perne.

Daphne și ceilalți n-o lăsară să mai facă nimic, așa că vineri plecă bucuroasă de acasă. Doctorul Grey o aștepta în cabinet.

– Intră, Jo, am rezultatul analizelor. Cum mi-am imaginat, fizic vorbind, nu ai nimic.

– Nu se poate... abia m-am ridicat din pat de dimineață

– Cred că suferi încă după moartea mătușii tale... știu că erați foarte apropiate și mi se pare normal...

– A mătușii Joan? Nu, nu e vorba de asta. Prescrieți-mi un întăritor... de asta am nevoie.

Doctorul o privi încruntat.

– Ia spune, e însurat? Despre asta e vorba?

– Poftim?

– Johanna, te cunosc de mică și, ca vechi prieten și ca medic care ți-a tratat toate bolile, dă-mi voie să-ți vorbesc direct. Bolnavă nu ești, mi-ai spus că nu suferi din cauza mătușii, știu că restaurantul merge bine, așa că problema ta e un bărbat. E însurat.

– Nu... nu, bâigui ea, neavând puterea să protesteze.

– Îți prescriu să te măriți cu el, sau să-l uiți. Gata, acum trebuie să dau niște telefoane.

Să se mărite... sau să-l uite... Cuvintele îi sunau în minte în ritmul roților mașinii, în timp ce se îndrepta spre casă. Ei bine, dacă îl uitase o dată pe Adam, o va face și acum și, în următoarele săptămâni, sperând că astfel își va învinge starea de slăbiciune, munci cu și mai mult zel.

– Cum te mai simți, Jo? o întrebă Bobbie în vinerea aceea.

– Mult mai bine. Cred că a fost vorba de o simplă indispoziție.

– Atunci, dacă zici că te simți bine, vreau să-mi iau liber în weekend.

Jo făcu ochii mari.

– Tocmai în weekend?

– Da... și Phil la fel. Vrea să mergem al Newcastle să-mi cunoască familia, zise Bobbie roșind.

– Dar... e imposibil. N-am să mă descurc fără voi.

– Da... oftă fata. Mi-am închipuit că o să-ți fie cam greu. Bine... nu-ți face griji... o să mergem altă dată.

Și, luând prăjitura cu nucă de pe masă o duse în cămară, lăsând-o singură pe Jo. Cum de nu-și dăduse seama de

povestea de dragoste ce se înfiripase chiar sub nasul ei? Devenise chiar atât de egocentrică? Oh, Doamne, cum pot fi atât de egoistă, de nerecunoscătoare, după cât a făcut fata asta pentru mine? Și se duse după ea în cămară.

– Bobbie, îmi pare rău... bineînțeles că puteți pleca. O să ne descurcăm.

– Ești sigură?

– Foarte sigură, zise Jo schițând un zâmbet.

– Atunci vom pleca duminică dimineața.

– Ba nu, veți pleca sâmbătă dimineața... e un ordin. Amândoi aveți nevoie de o pauză.

Luni dimineața, la micul dejun, se părea că munca grea din timpul weekendului avusese un efect benefic asupra ei, pentru că în ziua aceea se simțea mai vioaie ca niciodată în ultimele săptămâni. Seara, când cei doi se întoarseră, era singură, Jon fiind invitat la o onomastică. Bobbie, radiind de fericire, îi arătă inelul de pe deget. Jo o sărută.

– Vă urez multă fericire... dar sper că n-aveți de gând să mă lăsați singură și săptămâna viitoare. Dar Bobbie n-o asculta ce spune.

– Îți amintești ceaiurile despre care-ți povesteam cu luni în urmă, după vizita reporterei? o întrebă scotocind în geantă. Bunica a găsit rețetele și mi le-a împrumutat, îi zise entuziastă. Și continuă explicându-i din ce plante erau făcute acele ceaiuri grozave.

După plecarea lui Bobbie, Jo se duse imediat în baie să ia două tablete de paracetamol. Durerea de cap care începuse

s-o sâcâie ceva mai devreme încercând să fie amabilă și s-o asculte până la capăt, devenise insuportabilă. Dar când luă din raft flaconul cu medicamente, din greșeală răsturnă o sticluță care se lovi de marginea căzii, spărgându-se la picioarele ei. Când realiză ce se întâmplase, îngenunche și adună cioburile în palmă, inspirând parfumul dulce de mosc ce o învălui, trezindu-i amintiri pe care se străduise să le uite pentru totdeauna.

Rămase sprijinită de piciorul chiuvetei și privind în gol, de parcă sticluța cu parfum ar fi fost ultima piesă care lipsea în jocul cu puzzle pe care-l începuse la Rabbaq... poate chiar mai înainte, și care acum se completase; comportamentul ei din ultimele două săptămâni, indiferența cu care primise veștile de la Mark, reacția față de planurile lui Bobbie. Acum, când jocul se sfârșise, era obligată să înțeleagă tot ceea ce refuzase de atâta vreme: că *Pear Trees* nu o mai interesa câtuși de puțin. Acum nu mai exista decât un singur lucru pe care și-l dorea, cel pe care și-l refuzase cu bună știință, dintr-o pornire copilărească, și asta pentru a *doua* oară. Nu Adam, ci ea își sacrificase fericirea... pe a ei și pe a lui Jon, pentru același motiv care o îndemnase să renunțe la Adam cu opt ani în urmă.

Se ridică încet de jos, amorțită și înfrigurată. Acum nu mai avea în minte decât un singur gând. Era, oare, prea târziu, sau de data asta va sparge tiparul?

Repezindu-se în jos pe scări, înșfăcă vechiul impermeabil al mătușii Joan și ieși în ploaia ce cădea în rafale, traversând în

fugă curtea și grădina, trecând de cealaltă parte, spre peluza din fața conacului. Știa că apartamentul lui Adam și biroul companiei se aflau în aripa unde odată fusese grajdul și o luă într-acolo, dar se opri în loc văzând casa cufundată în întuneric. Deci, Adam nu se afla acolo... probabil că de-asta nu-l mai văzuse de atâtea luni.

Încercă ușa biroului, care, spre surprinderea ei, era deschisă. Pe întuneric nu văzu decât că încăperea era goală. În celălalt capăt al camerei erau niște scări și presupuse că duceau spre apartament. El nu se afla acolo, dar Jo știu că acela e singurul loc în care se putea simți cel mai aproape de el. Urcă la etaj, dar pe palier se opri apoi, fără să-și dea seama prea bine ce face, deschise ușa și intră.

Rămase uimită văzând camera luminată slab de câteva lumânări puse pe masa unde rămăseseră resturile de la cină. Alături era dormitorul, luminat ceva mai bine, de mai multe lumânări. Când auzi pași pe scări se întoarse în salon, dar Adam nu o zări decât când se opri înmărmurit în mijlocul camerei.

– Jo!

– Adam... venisem să-ți spun... ah, nu știu ce-i cu mine... mă simt cam ciudat, bâigui ea, ducându-și mâna la frunte.

Când își reveni stătea întinsă pe patul lui, iar Adam era aplecat asupra ei. O ridică între perne și-i duse un pahar la gură.

– Bea asta.

– Ce-i acolo?

– Puțin whisky, cu apă și lămâie... mi-e teamă să nu faci o pneumonie. După ce termină de băut, Jo își dădu seama că cineva o dezbrăcase și o înfășurase într-un halat gros. Scuză-mă... dar aveai febră mare și frisoane. Ce naiba ai făcut... ai traversat lacul înot? Dar Jo nu părea în stare să-i dea replica potrivită.

– Cei cu toate lumânările astea aprinse? E pană de curent?

– Da, râse Adam. Electricienii au reușit să ardă toată instalația. Le-am spus să vină mâine s-o repare. Acum, dacă te simți mai bine, să mergem dincolo unde e mai cald. Și, înainte ca ea să facă o mișcare, o ridică în brațe și o duse în salon, dar n-o lăsă jos.

– Adam... dă-mi drumul.

– Jo!

Văzându-i expresia serioasă, Jo simți crampe în stomac.

– Adam... eu... sunt... oh, Adam, m-am simțit îngrozitor. Și, ascunzându-și fața la pieptul lui începu să plângă încet, cu suspine. Adam se așeză pe canapea și începu s-o legene ca pe un copil, până ce se liniști, apoi își scoase batista și i-o întinse să-și șteargă ochii. Slavă Domnului cu lumânările astea. Cred că arăt groaznic.

– Jo-Jo... fetița mea... îi șopti el mângâindu-i obrajii.

Jo își suflă nasul.

– Nu mai sunt o fetiță... am aproape... vai de mine, am uitat complet că vineri e ziua mea.

Adam o ridică de pe genunchi.

– În cazul ăsta pot să-ți dau cadoul meu ceva mai devreme. Și scoase din sertar un pachețel. Închide ochii și întinde mâinile. Jo se supuse curioasă. Acum deschide-i.

În lumina lumânărilor colierul era mai frumos decât și-l amintea... boabele de chihlimbar sclipind în lăcașurile lor din aur.

– Dar... când l-ai cumpărat? murmură ea când își recăpătă vocea.

– Am prins momentul când stăteai de vorbă cu Ali... Știi, tocmai am vorbit cu Bobbie și mi s-a părut îngrijorată că te-ai putea arunca în lac sau că vei face un gest necugetat. Îngenunchind în fața ei, îi dădu părul la o parte și-i prinse colierul la gât.

– Oh, Adam... îți mulțumesc. E cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

– Numai că halatul meu îi strică tot efectul... Stai puțin. Și-i dezgoli încet umerii, ca superbul colier să-i strălucească direct pe piele. Jo se gândi că apoi o va săruta, dar el rămase îngenunchiat în fața ei, mângâindu-i gâtul și umerii, privind-o direct în ochi, cu o întrebare mută. Răspunsul ei fu tot unul nerostit. Lăsându-se să alunece în genunchi în fața lui, începu să-i desfacă nasturii cămășii, lipindu-și fața de pieptul lui, sărutându-i pielea. Apoi, fiindcă el rămase neclintit, îi prinse între dinți o șuviță de păr și începu să-l tragă până ce Adam tresări de durere.

– Aha, deci asta-mi ești, răutate mică, râse el. Stai să vezi ce-ai să suferi... Dându-și seama ce a spus, adăugă repede: Am glumit.

– Păcat, glumi ea apoi, amintindu-și ceva, sări în picioare. Să înțeleg că ai trecut pe la *Pear Trees*? Nu pe mine mă căutai?

– Ba da, fiindcă voiam să-ți spun ceva... voiam să te anunț că m-am hotărât să rămân aici. Nu mă întorc la Rabbaq.

– Și ce se va-ntâmpla cu slujba ta? Parcă ți-o doreai foarte mult. A intervenit ceva?

– Nu bănuiești?

Lumina lumânărilor îi cădea direct pe față și Jo îi observă pentru prima dată cutele adânci de pe frunte și din jurul gurii și înțelese că nu numai ea suferise în perioada aceea, ci și el.

– Uite ce e, Adam. Știu că am fost o proastă, o mare proastă. Acum m-am deșteptat... Am înțeles că *Pear Trees* nu înseamnă nimic pentru mine. Nu mi-ar păsa deloc dacă ar da faliment. Și nu am de gând să te pierd pentru a *doua* oară, fiindcă te iubesc prea mult. Așa că întoarce-te la Rabbaq, iar eu și Jon te vom urma... dacă și tu mă iubești... Bineînțeles, trebuie să mă asigur că Jon va merge la o școală bună... aici învață foarte bine.

– Da... murmură Adam. Ranji și frații lui merg la o școală excelentă. Nu va fi o problemă... Oh, Jo... Vocea îi pieri și văzând-i privirea încărcată de dor și dragoste, Jo simți că îi vine să plângă din nou.

Mult mai târziu, stăteau unul lângă altul pe canapea, iar Adam îi săruta obrajii.

– Ce-i cu tine, de ce ești tristă?

– Mă gândeam la anii pierduți...

– Nu te mai gândi la trecut. Amintește-ți ce-mi spuneai odată... că nu poți reînvia trecutul. Dacă o să ne tot gândim la trecut, nu vom avea timp să ne trăim viitorul care, îți promit, va fi minunat.

– Da, ai dreptate. Și-i zâmbi fericită.

– Ce intenționezi să faci cu *Pear Trees*?

– Încă nu știu... lasă-l pe sir Giles să facă ce vrea cu el.

– Nu, Jo... nu vreau să-l pierzi de tot... să vedem dacă Bobbie nu vrea să-l administreze. Cred că merită, nu-i așa? Tu te vei putea ocupa în continuare de partea financiară, în plus, Stella în înființat un club pentru femei în centrul orașului și se mai ocupă și de noul spital. Poți lucra cu ea, sau să faci ceva pe cont propriu...

– Hai mai întâi să ne căsătorim și după aceea să-mi planifici în detaliu cariera.

– Asta ziceam și eu... Acum îmbracă-te, cred că ți s-au uscat hainele.

Jo se uită la ceas.

– Oricum trebuie să plec, fiindcă la nouă trebuie să-l iau pe Jon de la petrecere.

– Bine, atunci să mergem să-l luăm... împreună.

Ploaia se oprise și Jo se îndreptă spre mașină cu sufletul ușor. Da, Adam avea dreptate. Trecutul trebuia lăsat în urmă... iar viitorul va fi minunat... pentru tot restul vieții.

Sfârșit